

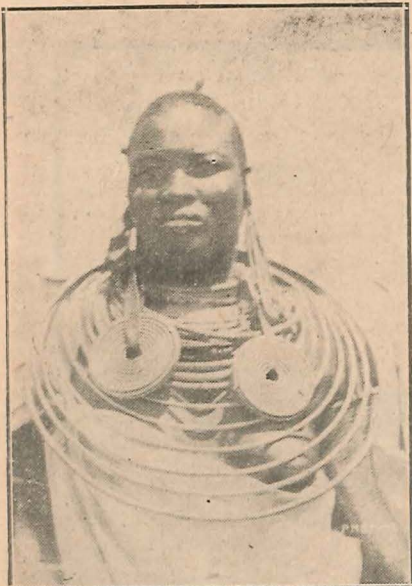
ALLERS FAMILIE-JOURNAL

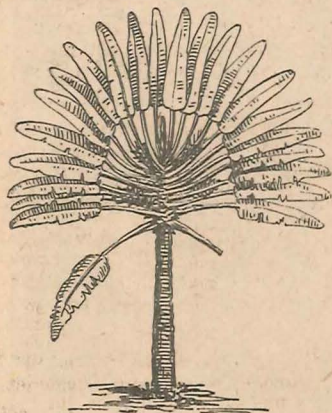
Markedsdag i den lille kjøbstad.

Den årlige markedsdag er kulminationen i den lille prævinsbyens liv. I de tolv eller atten timer markedet varer glemmer stadens indbyggere alt andet i tilværelsen, og deres by — eller for at være helt præcis — byens torv er det centrum hvorom verden dreier sig, det brændpunkt, hvori alt liv samles. Her avgjøres de mer alvorlige handler om hester, kjoer og griser, her gjør bondekone sine indkjøb av bomuldstoier og kjøkkentoi langt utover sit behov og her oplever barna det ene eventyr mer vidunderlig end det andet: „Manden med honningkakene“ f. eks., som rækker sine varer ned til kundene paa en rent fantastisk lang ske — er han ikke et eventyr? Eller „havfruen“, som vi mindes blev fremstillet av en ung mand med en nydelig liten knebelsbart, eller karusellen, som gir gratistur til den der „tar guldringen“ for ikke at tale om cirkus med den underbare jockeyrytterske, for hvis skyld man trodser ethvert forbud mot at lage kikhuller i seilduken! Jo, der er en rigdom av forlystelser og endnu, naar mørket falder paa, lyder støien fra den glade markedsplads viden om, som ekkoet fra en larmende verdensby.

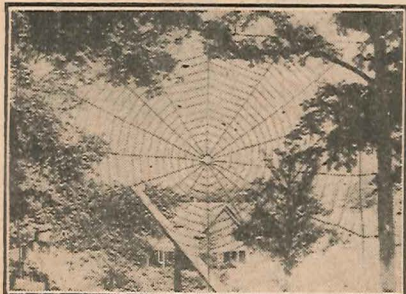
KURIOSITETER

Hun bærer hele sin formue om halsen. Denne kvinde hører til det krigerske Massaifolk i engelsk Østafrika mellem Ukerevesjøen og Kilimandsharofjeldet. Hun er baade fornem og rik. Hendes gsmal er høvdingen Anguruya. Og at hun er rik ser man straks av de metalringer hun bærer om halsen. I hendes hjemland er man saa lykkelig ikke at kjende noget til penger. Skal man kjøpe noget, betaler man med messingtraad — et større eller mindre stykke efter omstændighetene. Og saa har man den skik, at hele en kvindes kontante formue bærer hun ved festlige leiligheter om halsen, dels som smykker, dels for at andre kan vite hvorledes hendes formuesomstændigheter er.

De reisendes træ kaldes et merkelig træ som hører til pisangfamilien — den samme familie der leverer de velsmakende bananer —, og som har Madagaskar og øene der omkring til hjemsted. De kan bli omtrent ti meter høie, og bladene samler sig til en vældig vifte i stammens top. Træet er saaledes meget dekorativt. Det er dog ikke dette som er det mest interessante ved „De reisendes træ“. Det morsomme ved det og det som har gitt træet dets eiendommelige navn er den omstændighet, at det kan optræ saa at si som vandpost. Stikker man nemlig hul nedentil paa bladsleden, som omslutter stammen, strømmer der rikelig med vand ut, og paa steder hvor der som her er langt mellem hoteller og vertshuser, har en saacan grikk vand ofte læsket en reisendes tørstige gane. Det utstrømmede vand er simpelthen regnvand som har samlet sig i de hule bladsleder.

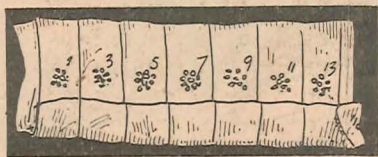

Det største edderkoppenspind i verden ses her. Det er ganske overflødig at bemærke, at det ikke er nogen almindelig ed-

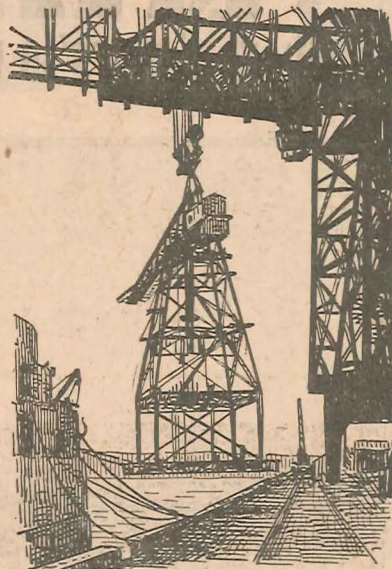
derkop, men derimot mennesker som har spundet dette kjæmpespindelvæv. Det er stillet op paa planen i en ekscentrisk Chicagoborgers villahave og er 42 ganger 18 meter i omfang. Man kan godt klatre rundt i det. Traadene er saa sterke at de let kan bære selv tunge personer, og det skal være ganske eiendommelig paa afstand at se en saadan menneske-edderkop kravle rundt i kjæmpespindet med en lys himmel som baggrund.

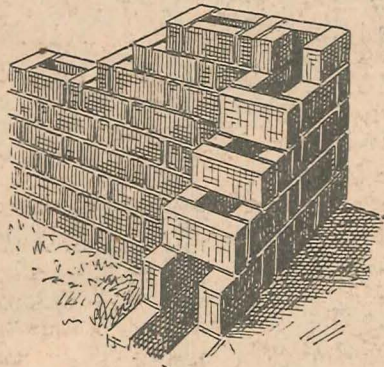
Verdens merkeligste kildeindfatning er vel den som sees her. Det er en kjæmpeflaske der er opstillet over det sted hvor kilden vælder frem av jorden. Springkraften i kilden, hvis vand er sterkt mineralholdig og derfor søkt som lægemiddel, er saa stor, at vandet i en fossende kaskade staar ut av flaskehalsen oventil som av en seltersflaske naar korken netop er tat av. Kilden ligger i Maniton i Colorado.

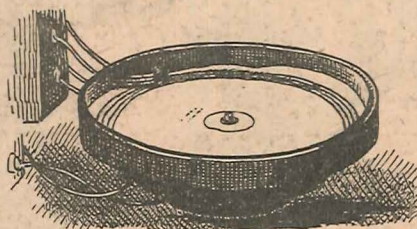
Tøidukken som prøveapparat for korns spireevne. I Amerika prøver man nu korns spireevne paa den maate som er antydnet her. Man tar ut av de sed-beholdninger som skal undersøkes ti kornkjerner av hver og anbringer disse paa et langt stykke musselin, hver portion for sig i sin nummererte aydeling. Musselinen rulles saa sammen omkring for eksempel en avtersket maiskolbe, og en strik sættes utenom, hvorefter hele „tøidukken“ lægges i lunkent vand nogen timer. De tas saa op, man tar vandet rende fra, og „tøidukkene“ kommer nu ind i et rum hvor der er varm og fugtig luft som fremmer spiringen. Og det er da let baktefter ved sammenligning at finde ut hvilken slags korn der har spiret bedst, og hvilken der har hat ringere spireevne.

En kjæmpekran løfter sin mindre bror. I Filadelfia i Nordamerika findes den største kran i verden. Den kan løfte 350 ton i en afstand av næsten 50 meter fra omdreiningaksen. Da den blev prøvet før avleveringen løftet den endog 400 ton, eller omtrent 1/2 million kilogram. Nylig blev der ytterst paa den mølo hvor kjæmpekranen staar bygget en mindre kran. Ordet „mindre“ er at forstaa relativt, ti de fleste andre steder vilde denne kran bli betragtet som en kjæmpe i sit slags. Da den lille kran var færdig skulde den flyttes inderst paa moloen. Men hvorledes? Man fandt da paa at la den store kran løfte den lille, som veiet 310,000 kilogram, svinge den ut over vandet og sætte den fra sig igjen paa den andre ende av moloen.

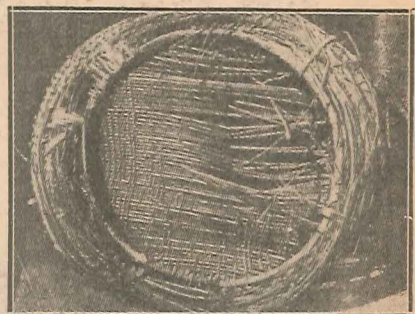

Ved at stille murstenene paa kant, naar man skal opføre en mur, sparer man 33 pct. sten, 50 pct. kalk og 25 pct. i arbejdsion og opnaar samtidig den store fordel at faa dobbelt mur, som er næsten ugenjembrængelig for baade fugtighet og kulde. Denne maate at mure paa blev for ikke længe siden demonstrert for en stor kreds av sakkynndige ved en teglveksutstilling i Cleveland og vandt saa stort bifald, at den nu er indført i det mindste i seks av statene. Det er ved prøver godtgjort at disse mures bæreevne er overordentlig stor.

Dette instrument registrerer automatisk trafikken paa de mest befærdede steder av New Yorks underjordiske baner, særlig i Brooklyn og Manhattan. Apparatet bestaar av en skaal, paa hvis bund der befinder sig et urverk som i løpet av 24 timer dreier en papirskive en gang rundt. Paa skiven er avsat fire cirkler. Hver av dem repræsenterer et bestemt befærdested paa den linje hvis trafik man vil kontrollere. Apparatet staar nu ved ledninger paa en saadan maate i forbindelse med trafikknutene, at hver gang et tog passerer dem slutes en kontakt, og der slaes ved hjælp av et gnistapparat et hul saa stort som av en knappenaal i den langsomt roterende papirskive. Baktefter kan man ved at studere disse hul-

ler faa vite hvor mange tog der har passert det angjældende sted. Avstanden mellem hullene angir tiden som er forløpet mellem at to paa hverandre følgende tog har passert stedet. Hver dag sættes der en ny skive i apparatet.

Denne sil er over 3500 aar gammel. Den blev fundet ved de utgravninger som en engelsk ekspedition foretok i Egypten sidste vinter, og som bragte en mængde interessante ting for dagen, bl. a. altsaa den her avbildede sil eller sold, der jo ganske vist har lidt en del ved tidens tand, men som allikevel er forbausende godt bevart, naar man tænker paa at den er laget 15-1600 aar før Kristus blev født. Det allerinteressanteste ved dette antike sold er kanske, at det viser hvor litet dette apparat har forandret sig i de aartusener som er forløpet siden det var i bruk her.

Kvarter- og timeslagene paa Westminsteruret i London klinger som man ser her. Nylig har ogsaa uret paa børsen i London faat installert et slagverk som slaar kvarter- og timeslag efter de melodier som staar her, og som i over 50 aar har lydt fra Sankt Marie-kirkens klokke i Cambridge. Nu er der mindst syv offentlige bygninger i London som har ur med klokkeslag som disse. Og disse syv bygninger ligger saaledes at man ved den ene kan høre klokken fra nogen av de andre, hvad der ikke altid netop er nogen ørenslust, eftersom alle syv klokkespil uheldigvis er stemt forskjellig! Ovenfor er I. første kvarterslag, II. andet kvarterslag, III. tredje kvarterslag og IV. slagene ved fuld time, mens T er selve timeslagene.

En veritabel fjærsko. I Paris er nylig damene begyndt at gaa med sko, hvis „overlær“ slet ikke er av lær, men av fugleskind, prydet foran med en roset av fjær av paradisufulgen. Det er en utpræget solskins- og tørtveirsko. I regnveir og søle vil den sikkert komme til at ta sig yderst forpjuksket ut.

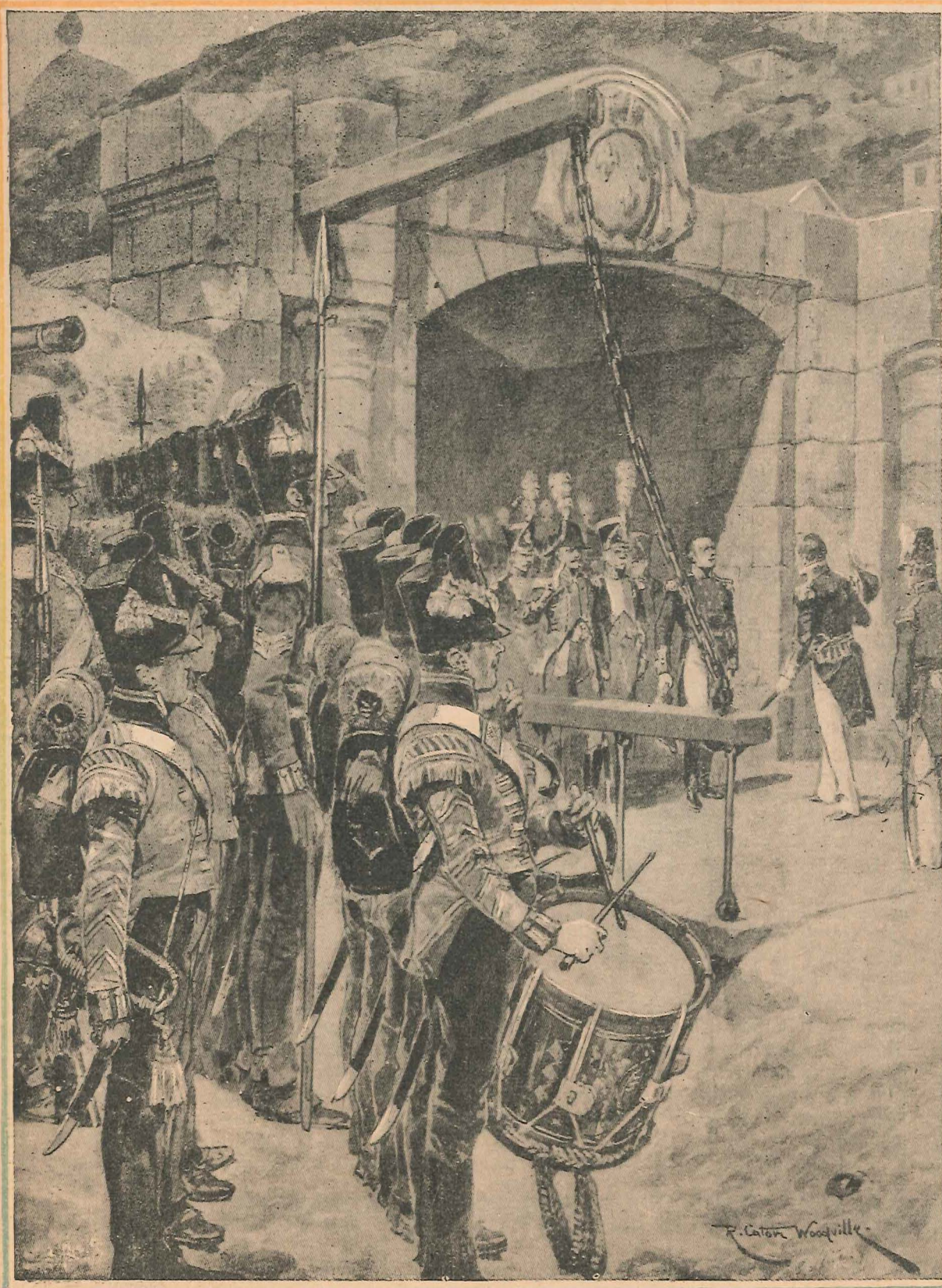
ALLERS

FAMILIE-JOURNAL

Nr 40.

Torsdag 6 oktober 1921.

45 aarg.

Den franske besætning paa øen Mauritius i Det indiske hav maa i 1810 overgi sig til englænderne.
Originaltegning av Caton Woodville.

Øen som gik fra haand til haand.

(Til ovenstaaende billede.)

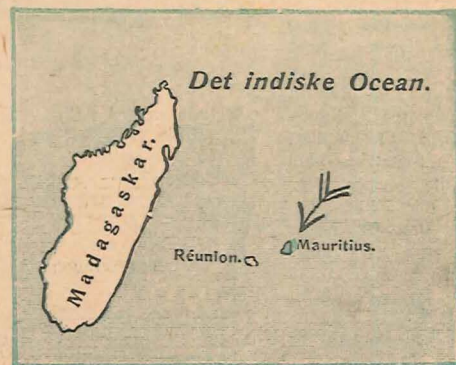
Der er et gammelt filosofisk ordsprog som sier, at ofte er det bare naar en ting eies av andre at den faar værdi i vore øine. Det gjælder ogsaa i verdenshistorien, og øen Mauritius' historie er et bevis herfor.

Øen ligger i Det indiske hav, omtrent 900 kilo-

meter øst for Madagaskar, og de fleste av de gamle sjøfarere som i det 15. og 16. aarhundre drog rundt om Sydafrika for at naa Indien kjendte den. Man løp ind til den, man undersøkte den, fandt den ubeboet og lot den ligge herreløs. I 1507 gik portugiseren Mascarenhas iland paa den, kaldte den og etpar omliggende øer for Mascarenerne og seilte saa videre. Indiens gyldne skatter vinket og han hadde ikke lyst til at spille sin tid paa denne fattige ø. Omtrent 100 aar efter, i 1598,

kom hollænderne under admiral van Nek. Han tok øen i besiddelse for Holland og kaldte den Mauritius efter den hollandske prins Moritz. Der kom nogen hollandske kolonister til den, de bodde der nogen aar og opgav saa det hele. I 1640 seilte hollænderne fra Sydafrika atter derover, der blev anlagt plantager, men feberen var slem mot dem, klimaet var uberegnelig, saa man visste ikke hvad man skulde dyrke, og i 1710 blev man lei av opholdet og seilte hjem igjen. Franskmændene hadde da længe hat kik paa øen, som de hadde lagt merke til under seilasen til de store franske kolonier i Indien, og neppe var hollænderne borte før franskmændene gik iland. Det var i 1712, de holdt saa øen i omtrent 100 aar, og i denne tid viste det sig at den var langt mer værdifuld end nogen hadde ant. Her kunde vokse baade mais og ris, sukker og kaffe og de husdyr man indførte fra Afrikas fastland og fra Indien trivdes udmerket. Franskmændene kom til at sætte sit præg paa øen, de fik den til at blomstre og omkring 1800 levde der flere tusen franske kolonister paa den foruten en mængde negerslaver. I denne franske tid het øen Isle de France. Saa kom imidlertid Napoleonskrigene, England laa i stadig kamp med Frankrike, det kunde ikke gjøre sin fiende noget i Europa, men det kunde ramme ham ute i hans kolonier, og sammen med saa mange andre franske besiddelser gik nu ogsaa denne ø tapt. En engelsk flaaete med landgangstropper angrep franskmændene, og efter flere maaneders tappert forsvar maatte disse overgi øen til englænderne. Det var i 1810, og ved freden i Paris 1814 forblev øen i engelsk besiddelse og fik nu atter sit gamle navn: Mauritius. Endnu lever der dog ca. 4000 franskmænd paa øen mot bare 5—600 englændere, det franske sprog er det herskende og øen har idetheletat et fransk præg. Englænderne har indført en mængde indiske kulier, og disse er blit saa talrike at der nu er henved 300.000 av dem paa den bare 2000 kvadratkilometer store ø, og det uagtet baade kolera og malaria etpar ganger har rast forferdelig. For Englands handel er øen en perle. Omsætningen er aarlig henved 120 millioner kroner og man faar sukker, kaffe, vanilje, aloe, rom og kopra fra den.

Saa rik er nu denne besiddelse, som man for bare etpar hundre aar siden næsten ikke vilde eie.

Kartskisse som viser øen Mauritius' beliggenhet.

Hvad han søgte og hvad han fandt.

Av
B. M. Croker.

(Fortsat.)

(Sammendrag av foregaaende kapitler.)

Firmaet Brown, Brown & Co. hadde et av de største handelshus i Indien. For øieblikket sat der paa kontoret en ung engländer, kaptein Mallender, som var kommet til Indien for at søke efter en gammel, rik onkel der var forsvundet. Alle gjorde nar av ham, da de mente det var vanvittig at søke efter en mann som hadde villet forsvinde efter at være fortryllet av orienten. En slegting av Mallender, oberst Tallboys og hans ualmindelig elskværdige hustru, som indtok en høj stilling i Indien, blev aldeles fortvilet over Mallenders indfald og gjorde alt for at faa ham fra hans forehavende. De indbød den unge mand til at være hos sig og presenterte ham for en mængde unge damer for at faa ham paa andre tanker. Tallboys mente ogsaa at efter den gamles sidste brev hadde han forbudt sine slegtinger at opspore ham. Tallboys hadde altid fuldt op av gjester og Mallender spilte tennis og polo med dem og glemte delvis i nogen uker sit forehavende. En vakker enke, Mrs. Villars, der var fattig og ødsel gjorde alt for at vinde Mallender, da hun trodde han var rik; men da hun fikk høre litt om grunden til hans hjemmelige mission i Indien ansaa hun ham for sindssvak og utsprede stygge rygter om Mallender. Han hadde nemlig hjulpet en ung, forældreløs og ulykkelig dame, Miss Sund, med reise og hjem til England og dette utla den rænkfulde og vakre enke paa en tarvelig maate. Da Mallender ikke hadde mange penger til sin raadighet, maatte han snart begynde paa sit forehavende. Tallboys var rasende paa ham, men sendte dog med ham en dygtig og trofast tjener, og nu reiste disse to fra sted til sted for at finde spor av onkelen. Mallender var meget lei over at skilles fra Mrs. Tallboys og Mrs. Nancy Brandes som han var kommet til at holde meget av. Paa sin reise kom Mallender til firmaet Joffer & Co. i Hyderabad og de sendte ham langt op i fjeldene til et øde sted hvor der skulde bo en gammel eremit. Her blev Mallender mistenkt for at være spion og fandt saa paa at utgi sig som fotograf. En dag støtte han paa en bungalow hvor der var barn som han bad om at faa fotografere. En ældre kvinde som var husbestyrerinde der vilde ikke la ham komme ind, men den lille pike, Mota, trak ham med sig, og mens han holdt paa kom Motas far, major Smith, der i England hadde gaat under navnet major Rochford, som førte en dobbelttilværelse. I Madras hadde han en rik hustru, men her levde han etpar maaneder hvert aar med sine tre barn som han hadde med en halvørk kvinde der var død for flere aar siden. Mallender og Rochford fortalte nu hverandre sine historier og sidstnevnte lovet ikke ta tale om hvorfor Mallender reiste omkring. Mallender blev hos Rochford en tid og pludselig en dag dukket Mrs. Rochford op og nu maatte hendes mand fortælle hende om sin dobbelttilværelse. Som den gode kvinde hun var tilgav hun ham og tok sig av hans barn. Nu var Mallenders penger snart opbrukt og han maatte reise videre. Efter et brev fra firmaet Scriven, Swan & Co. reiste han til Wellunga for at se en gammel general Beamish som de trodde var hans onkel. Den gamle general paa nitti aar tok meget hjertelig mot Mallender og presenterte ham for sin familie og nogen venner, og Mallender fikk høre at generalen hadde gjemt sig for sine slegtinger som alle vilde ha hans penger. Generalen hadde i sin tid truffet hans onkel, men tilraadet ogsaa Mallender til at opgi sit forehavende og den unge mand var meget fortvilet. Mallender hørte intet fra Tallboys, men en dag kom der et brev fra Nancy Brandes, i hvilket hun fortalte ham om de stygge rygter der gik om ham. Han fikk ogsaa brev fra Miss Sund og de hundre pund han hadde laant hende. Miss Sunds brev sendte han til Nancy Brandes.

Miniaturesamling av kjendte malerier med historiske motiver.

Da den sidste væg faldt i St. Gotthard-tunnelen.

Den 13. september 1872 var man begyndt paa arbeidet med boringen av St. Gotthard-tunnelen fra den sydlige ende ved Airolo og den 9. september samme aar begyndte man med boringen nordfra, ved Göschenen. Efter vel 7 aars forløp, den 1. februar 1880, beregnet man at der nu bare kunde være en væg paa ca. 200 meters tykkelse tilbage og man kunde paa begge arbeidsplassene tydelig høre lyden av boremaskinene og hakkene paa den andre siden av den tynde væg. Dag for dag blev væggen tyndere og den 28. februar om aftenen, da man førte en boremaskines bor ind gjennem væggen, merket man efter nogen timers arbeide at boret ikke længer møtte nogen motstand. Et glædeskrik fra arbeiderne hilste meddelelsen herom. Borehullet utvidedes nu kunde man tale sammen og den næste dag, den 29. februar 1880, kl. 11 om formiddagen, faldt den sidste tynde mur og de to ingeniører Louis Favre og Arnaud kunde, fulgt av sine arbeidere og formænd, række hverandre haanden. Tunnelen var fuldført og saa noiaagtig hadde beregningene været, at der næsten ikke var en centimeters differance i de to tunneler's ykkers møtested. Tunnelen var 14.920 meter og man hadde bare bygget paa den i 7 aar og 5 maaneder, mens man hadde brukt 12 aar om den langt kortere tunnel under Mont Cenis.

XXV.

Da Mallender gik op til generalens hus for at hente sin hest var der et helt opløp utenfor verandaen mot syd. Ved nærmere eftersyn viste det sig at være en samling blinde, halte og lamme som alle ventet paa lægedom av Mrs. Beamishs kjærlige hænder. Det var en samling sørgelige sygdomme som her var representert. Her stod en mand med elefantsyke — hans ben var saa tykt som en tømmerstok — her en kone med et barn som led av øienbetændelse, et sørgelig litet væsen at skue, her var mennesker med feber, selv koldfeber, endog spedalske var der blandt dem.

Indhyllt i hætte og med en løs, vid trøie sat Mrs. Beamish ved et stort bord, undersøkte patientene en efter en og gav dem forskrifter, hjulpet av to flinke tjenestepiker. Dusrinvis av flasker av alle størrelser blev fylt, korket og utlevert.

„Idag har jeg utleveringsdag!“ ropte hun til Mallender. „Jeg har lov til at praktisere og kjender noget til at lage medicin.“ Hun vinket til ham og tilføiet: „Kast et blik paa mine patienter, der findes sikkert ikke en læge i Harley Street som har en slik praksis.“

„Nei det er der ikke.“ svarte den unge

te istand til os, saa vi kunde holde veddeløp paa den, men særlig god er den ikke.“

„De vil kanskje si mig naar vi kommer til den.“ sa Mallender leende. „ellers kan jeg kanske ikke finde den.“

De red over den gyngende grund til det saakaldte startsted, og da de var parate plystret Tom og løpet begyndte. Sepory, fuldblodshesten, var udmerket oplagt. Først prøvde den paa at kaste Mallender av, men merket snart at den hadde faat en dygtig rytter, og saa opgav den al motstand og satte avsted. Den var sterk, hadde ædelt blod i sine aarer og fine ben. Som de for avsted mens en frisk morgenvind blaaste dem i ansigtet følte Mallender en heftig glæde. Hans pilgrimsgang hadde da enkelte lyse øieblik — som dette for eksempel! Hans hest naadde maalet ti hestelængder foran Rustum.

„Aa, De vant!“ sa Rustums rytterske da hun motfalden og andpusten med sin hvite dragt oversprøit med søle naadde Mallender. — „Jeg pleier ellers bestandig at vinde over Tom.“

„Ja.“ sa Tom som nu kom til med sin balstyriige hingst, „men jeg er ogsaa adskillige kilo tungere end Mallender — for det første og for det andet vil denne hesten ikke lystre mig.“

„Kaptein Mallender rider likesaa godt som Archie.“ sa Tara rødmeende.

„Archie!“ sa hendes bror, „Archie kan ikke maale sig med ham — slaa mig ikke, Tara!“ Han vendte sig om mot Mallender. „De har vist væ-

Stille stunder.

Et litet utvalg av de mest kjendte salmer, vuggeviser og andre sanger i 1el harmonisering.

Melodi av J. Chr. H.
Rink (1770—1846).

Aftensang.

(Samme mel. som til „Herre, gjør mig stille“.)

Ord av Hoffmann von
Fallersleben (1798—1874).

Ensom bækken haster
over sten og klopp,
styrter frem og kaster
sig fra klippens top.

Ingen aften byder
bækken ro og fred,
ingen klokker lyder
kun for bækken ned.

Saa, o sjæl, du drives
sterkt av strømmen med,
kun av Gud dig gives
aftenro og fred.

ret vant til at omgaaes hester hele Deres liv?"

„Ja, jeg har redet meget og spilt meget polo.”

„Og deltat i veddeløp ogsaa kanske?"

„Ja, men bare i militære,” lød det beskedne svar.

„Stakkars Tara, du hadde nok ikke store chancer,” ertet han søsteren. „Men la os nu se at komme ut paa det aapne land.”

„Hvad kalder De da dette her?” spurte Mallender.

„Aa, det er ikke noget, vent til vi kommer rigtig ut paa slettene.”

Og saa galoperte de avsted over stridt græs og gjennom junglekrat, over sandete elveleier, uttørkede kilder og forbi gapende avgrunder. Et sted saa de en stor, grøn slange ligge sammenrullet paa en sten, et andet sted passerte de et helgenskrin hvor en troende netop hadde ofret en gjæt til Kali. Tara som førte an red med en viss vild dynde, men hun var allikevel ikke saa dygtig til at ride som Barbie Miller.

Det lille selskap skiftevis red og sparserte under munter snak en syv kilometers vei, for saa atter at begi sig hjemover.

„Det er den vilde del vi har set nu,” forklarte Tara. „Paa den andre siden dyrker de korn, bomuld, olje og meget andet som sendes til hele landet. Iaften skal vi vise Dem den store basaren saa De kan se for nogen rike naboer vi har.”

Den eneste basar Mallender hadde set var Gorah-basaren i Madras, den her i Wellunga var ganske anderledes. — Skjønt der vrimlet av mennesker saa man ikke en eneste europæer, ikke engang en eurasier, men bare landets egne barn. Det var Indiene in natura som utfoldet sig her. Bodene indeholdt ingen av vestens fornødenheter, bare korn, krydderier, underlige slikkerier, kulørte bomuldstøier og musse-liner samt hauger av silketøi i skarlagene, orange, indigo, lyserødt og grønt, desuten turbaner i alle farver. Her sat guldsmedene og arbeidet ved sin smelteovn, her var mænd som laget pepper, og mænd som vævet trylleformularer, og saa var der brevskriverne som skrev brever for de indfødte. I hele gaten som var lang og trang hersket den eiendommelige basarduft, en blanding av olje, krydderier og raa bomuld. Folk stod i klynger og snakket eller drev omkring mellem bodene, og av og til passerte en høi, fornemt utseende kvinde, rikt prydet med juveler og malt med khot, forbi. Prægtig opsadde hester med juvelbesat bukjord og pandebaand og med manke og hale farvet rosenrød blev ført forbi.

„Det er Rakars staller,” forklarte Tom. „Han liker saa godt at vise dem frem. De stakkars dyrene er tøllet saa stramt at det ikke er underlig de er ondskapsfulde. Jeg har hørt at han skal ha to nye automobiler fra Madras.”

„Naa, da skal hans rival mindst ha fire. Utadtil er han og Rakar veuner, men

Jungelbarn som skjødedyr.

Løveunger er meget fornøiellige kjøle-barn; de er lekne som muntre katunger og kan finde paa alle slags narrestreker, de drikker av sin taateflaske med uforstyrrelig appetit, som en rigtig menneskebaby kunde misunde dem og er de trøtte av dagens møte og besvær, legger de sig til hvile i ens skjød saa trygt som paa junglens bløtste græsteppe. Men før man rigtig vet av det er de smaa blitt voksne, rigtige løver — og da maa man vokte sig vel; da er de smaa ikke at spøke med. Hvad man bl. a. tydelig kan se av løvebilledene som vi bringer lenger ute i bladet!

egentlig er de dødsfiender. De er begge kornkjøbmænd og pengeutlaanere og begge umaadelig rike. Her kommer Rakar,” fortsatte Tara og pekte paa en imponerende skikkelse som red en steilende hest som to mænd hadde det største besvær med at styre, en mægtig, hvit Kathiewari-hest, hvis manke og hale var straalende lyserød, og som bar et baand av guld og ædelstener over sine funklende øine; dens næsebor var røde, som om de sprutet ild, og det store dyr saa ut som om det hadde lyst til at rive sig løs og løpe hele basaren overende.

Rakar selv, en klokt utseende mand paa omtrent firti aar, hilste med begge hender da han red forbi.

„I gamle dager hadde det været hans pligt at staa av hesten naar han møtte os,” sa Tara og saa haanlig efter ham.

„Jeg tænker mig han føler sig sikrere der han sitter, han kunde let risikere at bli ætt av sin egen hest,” svarte Mallender som følte sig uhyggelig tilmode og gjerne vilde ha Miss Beamish ut av denne stirrende mængde som alle saa ut som røvere. Han behøvde imidlertid ikke at ængste sig, for generalen og hans familie var meget avholdt og anset blandt de indfødte.

„Nu tror jeg snart det er paa tide at jeg avlægger mit aftenbesøk hos Deres far,” sa han.

„Ja, det tror jeg ogsaa,” medgav Tom. „Jeg saa mine forældre kjøre hjem for en stund siden. La os komme avsted.” —

„Jeg hører De har set basaren,” sa generalen til Mallender da han kom ind. „Hvad synes De om den?”

„Jeg vil nærmest si at den gir os et begrep om hvad Indien er — uten os. Der kunde man godt tro sig hensat til aaret 1700. Folk gik med hornbriller, skrev med

træ og kjøpte trylleformularer. Men hør, Rakar, den rike kjøbmanden, er ifærd med at anskaffe automobiler, og veiene her er jo fortreffelige. — Hvad kan det komme av at De aldrig har tænkt paa at anskaffe Dem en automobil, saa kunde De jo reise vidt omkring uten at bli træt.”

„De sier noget. Det er merkelig jeg aldrig har tænkt paa det, men nu vil jeg sandelig ha en! Det vil bli en avveksling fra min daglige kjøretur. At tænke sig at jeg kan komme baade til Seringapatam, Mysore og Bangalore. Hvor kan jeg faa en automobil som er noget tes?”

„I Madras. Naar jeg kommer dit kan jeg jo vælge en for Dem.”

„Det kunde De, men De er jo ikke reist endda. Fortæl mig nu om Deres planer, min ven, hvis De har lagt nogen. Hvorledes staa Deres pengeaffærer?”

„Tak, udmerket.”

„Det er noget sludder,” sa han irritert. „Jeg vet jo at Deres onkel har inddrat Deres indtægter og at husets reparation har opslukt Deres formue. Hvad vil De leve av? De maa la en gammel mand gi Dem en haandsrækning.”

„Jeg har tænkt at leie ut godset og faa en indtægt paa den maaten. Parken er det jo ikke rart bevendt med, men huset og jordene er gode, saa det maatte da kunne indbringe nogen hundre pund om aaret. Sulte kommer jeg altsaa ikke til, men jeg maa ogsaa ha noget at gjøre selv, jeg kan ikke holde ut av gaa og drive. Jeg vil forsøke at komme ind i tjenesten igjen.”

„Og saa vil De naturligvis gifte Dem. La nu mit eksempel være Dem en lærepenge, min unge ven, og se Dem godt for før De vaager spranget.”

Undertiden blev rideturen opsat til om aftenen, i særdeleshet naar det var maaneskin, og en aften sa Tara:

„Iaften skal vi bort til den gamle slagmarken hvor det spøker. Kaptein Mallender, der vil De faa høre noget som vil forbause Dem.”

„Aa, jeg hører saa ofte noget som forbauser mig. Idagmorges fortalte Miss Blanche mig at hun befandt sig i en naturtilstand.”

„Stakkars pike! La være at le av hende. De har faat slik en daarlig opdragelse, men de er flinke til at ta efter og er saa lærenemme. Naar — naar —” hun rødmet og stammet litt i det, „naar jeg kommer til at bo oppe i fjeldene vil jeg invitere dem til at besøke mig. Selv en liten stationsby vil være en avveksling for dem.”

„Lily vil aldrig reise herfra,” erklærte Tom. „Det vil være umulig for hende at løsrive sig fra Perez. De skal se de faar hverandre.”

„Ja, men la nu Lily være i fred og la os se paa solnedgangen,” svarte Tara.

Det lille selskap var nu naadd til det

sted hvor der engang var utkjæmpet et slag og her blev de vidne til et skuespil som er en sjeldenhet selv i dette solnedgangens land. Lette, rosenfarvede skyer svævet som juveler omkring i et hav av flimrende guld. En skinsyk fuldmaane holdt netop paa at liste sig op, og aftenbrisen som ledsaget den viftet i det lange stride græs og i bomuldsplantene. Pludselig forandredes rosenkjæret til et flammehav av rødt — en skygge av blod og død! Den fyldte sletter og vandpytter med sit mørke, uhyggelige gjenskin, og den milde aftenbris blev pludselig kold.

„Her er stedet! Staa stille, min ganger!” citerede Tara. „Jeg kjender det paa den blokken der med figurene paa; der sies det er en Ascka-sten og at den er forfærdelig gammel. Her er det at man kan høre dem.”

„Høre hvem? Skorpionene og slangene?” erter Mallender.

Tara værdiget ham ikke noget svar; hun kunde anlægge en meget imponerende mine naar hun vilde. Hun sa bare til sin bror:

„Tom, hvis du vil holde hestene kan kapte Mallender bli med mig. Følg ikke mig,” befalte hun saa. „Kanske De ikke kommer til at høre noget fordi De er saa vantro, men kanskje vil De ogsaa faa høre noget som De aldrig vil glemme.”

Da de hadde gaat et stykke vendte hun sig om mot sin ledsager og sa:

„Nu maa De ta av Dem luen og knæle her og lytte.”

Mens hun talte sank hun paa knæ i sanden og uten at si et ord fulgte Mallender hendes eksempel.

For en besynderlig pike hun var! Holdt hun ham for nar? Det var forresten et stivt stykke at trække ham med sig syv kilometer ut paa landet for at ligge paa knæ paa sletten. Der hørtes ikke en lyd andet end hestens utaalmelige tramping, og efter ti minutters forløp vaaget Mallender at protestere.

„Hør, Miss Tara, synes De ikke at dette blir litt for ensformig? Tror De ikke de har erindretsted?”

„Hysj! Hysj!” sa hun bydende. „Ti stille — bare vent! Nu kommer de!”

Mallender skulde til at gi hende et vittig svar, men var ængstelig for at vække den unge dames misnag. Hendes overlegenhet og bydende væsen overrasket og moret ham, selv om han ikke netop var ræd for hende.

Hvor taapelig han maatte ta sig ut. Det var underlig at Tom ikke hylte av latter. Han la øret tættre til jorden og følte sig pludselig under en besynderlig indflydelse. Hvad var det? Klangen av et signalhorn? Ja, han hørte det tydelig og længer borte derpaa et lyd av trommer og piper, ledsaget av tramping og dundring som av en hel hær der nærmet sig. Jorden syntes at ryste og bæve under tunge troppemasser som rykket frem, — og allikevel — det var ubegripelig, men troppene var ingensteds at se!

Mallender stirret forbløffet omkring sig, men ikke en soldat var at se paa de maanelyse sletter, som syntes berøvet av varme og alt liv og skjønt der ikke hørtes saa meget som et vindspil, saa kaldet lange græs og bomuldsplantene. Hvorfor? Gradvis som den hadde nærmet sig fjernet lyden av de trampende føtter sig igjen, blev svakere og svakere for tilsidst at dø hen. Langt, langt borte lød atter et signalhorn med en næsten vemodig klagede lyd — saa fulgte der stilhet — dødsstilhet.

Geoffrey følte sig aldeles gjennemisnet av rædsel, som om han pludselig hadde set ind i noget ukjent frygtelig — eller hadde været ved grænsen av det ukjendte land. Kanske kunde altsammen forklares paa naturlig maate, men i dette øieblik fik dette glimt av det ukjendte hans hjerte til at banke hurtigere og hans haar til at klæbe sig fast til panden. Da han sprang op og saa paa sin ledsagerinde tok hun netop hændene fra ansigtet og fæstet sine store, graa øine paa ham med et uttryk av rædsel. De stod et øieblik tause i det klare, hemmelighetsfulde maaneskin, saa sa hun tilsidst:

„Vet De nu hvad jeg mener med ‚dem’?”

„Ja, det gjør jeg!” svarte han alvorlig. „Det var en høist forunderlig oplevelse. En hel engelsk koloni paa marsj. Hørte De trommene og pipene?”

„Ja, naturligvis. Og idet man hører dem synes man altid at melodien er en kjendt, men allikevel er det umulig at huske den, hvor meget man end prøver.”

„Men hvorledes gaar alt dette til?”

„Det er ikke godt at vite. Nogen sier at nogen tropper engang gik sin død imøte her, andre tror det er overtro og at lydene har en naturlig aarsak, noget med luften og ekkoet og lysvirkningen. Alt hvad jeg vet med bestemthet er at naar maanen er i tredie kvarter og i tiden mellem solnedgang og klokken otte saa kan man høre soldatene gaa forbi; Tom har hørt det, og Strong og Perez og jeg, og nu De, derimot aldrig Jessie eller Beauforts fordi de aldrig rider.”

„Og De selv tror —?”

„At det er en del av Lord Cornwallis's gamle hær som blev ledet i bakhold her og likefrem slagtet ned. Hvad tror De?”

„Jeg vil si med Shakespeare: ‚Der er flere ting mellem himmel og jord end filosofene drømmer om.’”

„Men kanskje De vil indrømme at det hverken er slanger eller skorpioner, men noget overnaturlig noget?”

„Ja, det indrømmer jeg,” svarte Mallender med overbevisning. „Jeg vil endda tilstaa at jeg var aldeles ræd. Det sidste hornsignal fik mig rent til at ryste over hele kroppen.”

„Naa, De hørte dem altsaa?” sa Tom da de kom tilbake til ham.

„Ja, og det er det sælsomste jeg har oplevet i hele mit liv.”

„Der er utvilsomt mange hemmelighetsfulde ting i dette gamle land, ting man ikke kan forklare, trolldom og trylleformularer og djævletilbedelse. Mens dere har hørt spøkelsessoldatene marsjere har jeg hørt min fulde hyre med alle tre hestene. La os se at komme hjem nu, jeg holder paa at dø av sult, og der er syv kilometer mellem os og aftensmaten!” Med disse ord vendte Tom hesten og satte den i trav hjemover.

XXVI.

Postvognen er blit forsynes med seks gode hester og Mallenders avreise fastsat til næste dag. For at feire hans sidste store ridet avgaarde, saa langt at Tara redet at kunne se ind i Seringapatam. Den unge dame tok imidlertid feil; det hun saa var en by i luften, et fata morgana. Det blev sent inden rytterne naadde tilbake til Wellunga. Solen brændte hett og hestene var temmelig utmattet da da pludselig i nogen avstand fra generalens bungalow hørte

angstskrik som syntes at komme fra basaren, og et øieblik efter saa de en rullende støvsky. I støvskyen fik de øie paa intet mindre end processionshesten, „Menneskeæteren”, som den kaldtes. Den var løpt løbsk og kom farende med sin lyserøde manke og hale ret ut i luften.

Først syntes den bare at glæde sig over sin vundne frihet og galoperte avsted, sparkende og vrinskende idet den utstøtte et høit kampskrig, men saa fik den øie paa de tre hestene, og Rustum som var modig besvarte dens skrik. I samme øieblik satte Kathiawari'en efter den med aapen mund, og Tara pisket som en vanvittig paa sin hest. Det nytted imidlertid ikke noget, for Rustum var træt. Forfølgeren derimot hadde friske kræfter og var fuld av kampiver. Vrinskende drev den sit bytte bort imot en gapende avgrund for der at indhente den og dræpe den — for Kathiawari var kommet av en gammel stamme som var opdrættet og avrettet til at dræpe i de avskyelige hestekampe som engang var saa yndet av rajaherne.

Mallender oppfattet i et nu situationen. Der var ikke et sekund at spille. Han vendte hesten og kastet sig ind mellem utsket og dets offer.

Den store, hvite hest kom farende som en hvirvelvind, kastet sig med al sin vekt mot fredsforstyrrelsen, der lød et øieblik skraping og sparking av hover, og saa forsvandt manden og de to hestene i den gapende avgrund.

Dyrenes skrik gik gjennem marv og ben, de gjenlød av had, raseri og dødsangst. En jamrende, ophidset menneskeskare var nu naadte bort til ulykkestedet, men ingen syntes istand til at gjøre andet end rope.

(Fortsættes.)

Nu falder bladene.

Nu falder bladene i aleen,
for skogen sørger, mørkt og tyst,
for sommeren staar avklædt saa bar,
til døden allerede av frosten kyst.

Snart sortner skyen, og nordenvinden selv
trækker vinterluen hadefuldt ned
omkring vinterpanden, barsk at se,
og ryster knyttet næve, vred

Stæng din dør, pas din ild,
for nu er hjemmets tid, min ven!
Slaa op i erindringens billedbok
og lev i erindringens billedbok.

Syng om lys og syng om sol,
naar stormen tuter uten sol —
da har du sommer i din sjæl,
skjønt sommerens sidste blomst dør.

Og dagene gaar — og sommeren gaar;
snart hviner høstens bitre vind,
da varme luer trækkes ned
til vinterbeskyttelse paa furet kind.

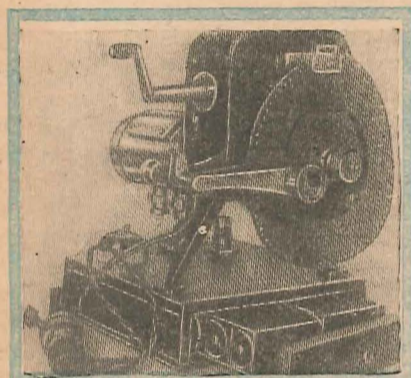
Men har du det varmt ved hjemmets arne,
og kan du syng om din sjæl,
da har du solen i din sjæl,
skjønt vinteren lurar ved din dør.

E. N.

Fra filmens brogede verden.

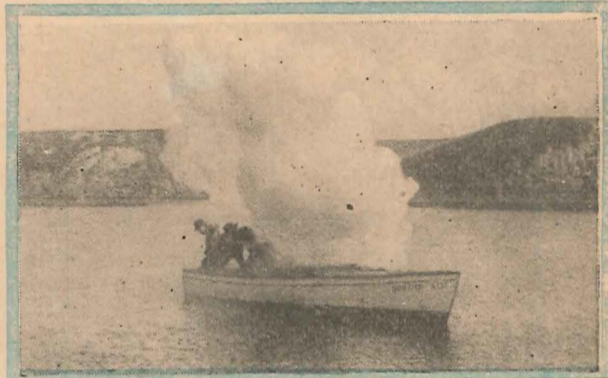
Der er i Frankrike skrevet en film om Cyrano de Bergerac. Cyrano er jo ikke en figur, opfundet av digteren Rostand, det er en mand som virkelig har levd, fra 1619—1655 og som etter at være traadt ut av krigstjenesten, hvor han hadde et svimlende antal dueller, ofte paa grund av sin vældige næse, gav sig til at skrive satiriske verker. Et av disse handler om hans reise til maanen og de stater, samfund og mennesker som han traf deroppe. Det er et verk som ikke bare gir ham anledning til at spotte sin samtid, men ogsaa til at bekære den i astromisk henseende. Billedene her er fra denne film, i hvilken man ogsaa ser hans ophold paa maanen. Tilvenstre ser man ham forgjæves søke at gjøre sig forstaaelig for sin ven pierrot. Der er ingen luft og allsaa heller ingen lyd paa maanen, i midten staar han i sit studerværelse og tilhøire viser den ringe tyngdekraft paa maanen sig ved at han kan løfte selv de største stener.

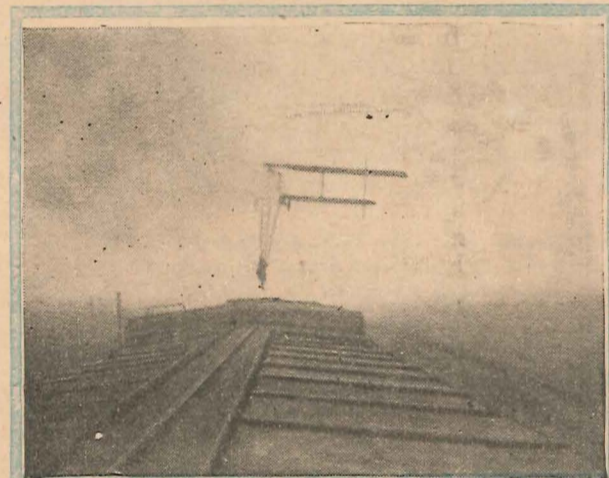
„Spirografen” er en ny form for et kinematografisk apparat. Princippet er paa en viss maate det samme som i gramofonen. I stedet for at ha den lange filmrul optas billedene i spiralform paa en cirkelrund plate, likesom naalen i gramofonplaten sætter fordybningene i spiralform. Linsen gjennom hvilken det fotografiske billede optas, flytter sig paa samme maate som naalen i gramofonen. Projekteringen av billedene sker efter samme princip. Det er givet at det bare er ganske korte filmer som kan optas paa denne maate og spirografen er da ogsaa tænkt til hjemmebruk.

Amerikanerne elsker at se „forfølgelsesfilmer”. Her forfølger stykkets helt i flyvemaskin de to mænd som har bortført en kvinde og som allerede holder paa at overskride Meksikos grænse.

De to bortførere er med sit bytte naadd ned i sin motorbaat og skal til at flygte over en sjø, da motoren eksploderer. Nu tar de sin tilflugt til toget.

Men forfølgeren er atter efter dem, han naar dem, og i en taugstige som hænger ned fra hans flyvemaskin, kommer han ned paa taket av det i fuld fart kjørende tog.

Og nu kommer hevnen og straffen. Oppe paa de kjørende jernbanevognes tak tvinger flyveren sine motstandere til at springe av toget og forlate den bortførte kvinde.

Verdens kostbareste optagelsesapparat er sandsynligvis det som betjenes av operatørene ved det bekjendte amerikanske filmselskap „Famous Players-Lasky Corporation” i New York. Det har kostet ikke mindre end 18.000 dollars eller ca. 100.000 kroner. Paa billedet her ser man denne hypermoderne kamera og ved siden av apparatet staar Alvin Wyckoff, som er leder av filmselskapets fotografiske afdeling.

Den dumdristige tyske filmskuespiller Harry Piel spiller en ny rolle — dennegang paa toppen av en fabrikskorsten.

Til en film hvis handling foregaar i Indien, og som indspilles i filmbyen Weilersdorf ved Berlin, har man indforskrevet virkelige indiske tubasuner, som rajahernes musikere bruker. De merkelige instrumenter ligner mest av alt vældige tobakspiper.

Skindkraven.

Av
Hans C. Bruun.

En formiddag ut paa høsten banket frøken Marie Hassel paa døren til det lille værelse i konsul Petersens stiftelse hvor hendes gamle veninde, forhenværende oldfrue Thea Frandsen, bodde.

Der lød et svakt: „Kom ind!”

Frøken Hassel aapnet døren og sank pustende ned paa en stol.

„Aa, de trappene!” stønnet hun.

I det samme fik hun øie paa venindens rynkede ansigt under den store natkappe.

„Men Thea da!” utbrød hun. „Ligger du tilsengs? Er du syk?”

Den gamle oldfrue virret med hodet.

„Du aner ikke hvad der er hændt, Marie,” klaget hun.

„Men fortæl da!” ropte frøken Hassel bestyrtet. „Du gjør mig ganske ræd. — Hvad feiler du?”

„Der er skedd noget ganske frygtelig, Marie. Jeg blev saa alterert at jeg ikke kunde staa paa mine ben. Derfor gik jeg tilsengs.”

„Du er da vel ikke blit uenig med inspektør Hansen?” spurte frøken Hassel bebreidende. „Husk paa hvor snild han er mot dig.”

„Nei, nei,” protesterte Thea Frandsen.

„Gid det ikke var værre.”

„Hvad er der iveien da?”

„Jo, ser du — men kom helt bort til sengen — jeg taaler ikke at tale saa høit — min stemme ryster —”

Frøken Hassel satte sig ved siden av venindens seng og grep hendes haand, som hun beroligende klappet. Den var ganske kold.

„Fortæl saa, Thea.”

„Jo, ser du,” begynde den gamle oldfrue igjen. „Igaar var jeg ute paa kirkegaarden for at se til mors grav. Det var hendes fødselsdag forleden, vet du nok. Og veiret var saa godt —, men paa hjemveien blev det et ganske forfærdelig regnveir og inden jeg naadde hjem var Naadens krave helt gjennembløt.”

Frøken Hassel maatte smile ved at høre den næsten ømme tone, hvori Thea Frandsen omtalte den ældgamle skindkrave, som hun for over en menneskealder siden hadde faat forærende av „Naaden”, den gamle enkedronnings hoffrøken. Denne skindkrave var det eneste ytterplagg den forhenværende oldfrue hadde eiet siden hun fik sin avsked ved enkedronningens død og hun bar det vinter og sommer. Trods alle Marie Hassels forestillinger og tilbud var det umulig at faa Thea Frandsen til at kassere skindkraven. Dette minde fra hendes hoftid var hende likesaa hellig som den emaljebrosche hun engang hadde faat av enkedronningen personlig.

„Fru Jørgensen herinde ved siden av,” fortsatte Thea Frandsen. „hadde en slik deilig ild i sin kakkelovn og hun tilbød selv at jeg kunde faa kraven tørket inde hos hende —”

„Det var pent av fru Jørgensen,” indflettet frøken Hassel. „For du vet da at vaatt tøy —”

„Du har ikke hørt det hele,” avbrøt veninden hende med taarer i øinene.

Hun taug en stund. Saa samlet hun sig og fortsatte:

„Saa imorges, før jeg fik min kaffe, vilde jeg jo ind og hente min fine krave. — Men kan du tænke dig hvad der var skedd?”

„Men, Thea — det var da ikke —?”

„Jo —” nikket den gamle oldfrue graatende. „Naadens krave var brændt — den var helt forkullet paa den ene siden — kakkelovnen hadde været altfor varm.”

„Herregud,” utbrød frøken Hassel. „Det var da trist.”

„Det var ondt,” avbrøt Thea Frandsen. „Jeg forstaar slet ikke at fru Jørgensen kunde gjøre det.”

„Ja, men Thea —”

„Jo, Marie, jeg er viss paa hun har gjort det med vilje. Hun har længe misundt mig den vakre skindkraven.”

Marie Hassel forsøkte ikke at protestere. Beskyldningen mot den gamle, skikkelige enke var ganske taapelig, men veninden sa hende ikke imot. Hun visste av erfaring at det

„Der ligger held til Dem,” erklærte frøken Thuesen og pekte paa de mange røde kort som flokket sig om Thea Frandsens spardame.

var ganske haabløst at søke at faa Thea Frandsen fra en ide hun hadde sat sig i hodet.

Hun gav sig derfor til at lage kaffe og fortalte forskjellige smaabegivenheter som hun visste interesserte veninden. Hun oppnaadde ogsaa efterhaanden at faa den gamle oldfrue i litt bedre humør.

Men da Marie Hassel var gaat og mørket og ensomheten sænket sig over den lille stue, dukket de triste tanker op i Thea Frandsens hjerne.

Og for første gang paa mange aar graat hun sig isøvn.

Den næste formiddag var stiftelsens joviale inspektør Hansen, som naturligvis ikke hadde kunnet undgaa at høre historien om den brændte skindkrave fra mange sider og i mange utgaver, inde hos Thea Frandsen for at trøste hende.

Men den gamle oldfrue var ikke tilsinds at la sig berolige. Hun brøt sig ikke om inspektørens muntre spøk, graat naar han talte om skindkraven og erklærte tilslut at han ikke hadde ret til at genere stiftelsens beboere med sit utidige snak.

Men inspektøren blev ikke forknytt. Han hadde mangeaarig øvelse i at omgaaes de gamle damer.

„Deres naade maa tilgi min paatræn

genhet,” lo han, idet han bøiet sig dypt. „Jeg trodde at et slikt gammelt ‚skind’ som jeg kanskje til en viss grad kunde erstatte tapet av Deres fine skindkrave.”

„De er en gammel nar,” erklærte Thea Frandsen.

„Hofnar!” rettet inspektøren. „Jeg skal tillate mig at komme igjen naar den naadige frøken er i bedre humør.”

„Fy, Hansen,” sa den gamle oldfrue, midt mellem graat og smil.

Saa gik inspektøren med et dypt buk.

Henimot aften humpet Thea Frandsen over til en av stiftelsens andre gamle beboere, frøken Thuesen.

„De forstaar Dem jo paa kortene, min gode?” spurte Thea Frandsen meget høit, for Klothilde Thuesen var næsten døv.

„Ja, litt,” smilte den adspurte hemmelighetsfuldt.

„Vil De lægge en ‚stjerne’ for mig?” ropte Thea videre. „Jeg tror naturligvis ikke paa noget slikt, men jeg har hat en stor hjertesorg og vil gjerne vite om jeg nogensinde blir glad igjen.”

„Vi kan jo prøve!” indvilget vertinden.

I en fart fik hun kortene frem og de to gamle damer hadde snart glemt alt omkring sig.

„Der ligger held til Dem,” erklærte frøken Thuesen og pekte paa de mange røde kort som flokket sig om Thea Frandsens spardame.

„Gid det var saa vel!” sukket den gamle oldfrue.

Sandsigersken bladde videre i kortbunken.

„Spiller De i lotteriet?” spurte hun pludselig.

„Nei, nei!” protesterte Thea Frandsen forfærdet.

„Men der ligger en stor gevinst her.”

„Til mig?”

„Ja vist!”

„Men jeg spiller jo ikke i lotteriet!” klaget Thea Frandsen.

„Men De skulde ta et lod; det vil bringe Dem lykke,” forsikret den kloke dame.

„Ja, det kan nok være. Men pengene —” mumlet den gamle oldfrue.

„Mine kort lyver aldrig,” bedyret spaa-konen, som ganske vist ikke hadde hørt den andens bemerkning, men ante en tvil. „Og da betænker De vel mig med etpar skillinger naar De vinder?” tilføiet hun i en indsmigrende tone.

„Naar man har været ved hoffet indlatter man sig ikke paa slik humbug,” erklærte Thea Frandsen saa høit at frøken Thuesen ikke kunde undgaa at høre det.

Men ikke desto mindre drømte hun hele natten om lodsedler og om postbud som kom med tykke pengebrever til hende. Tilsidst saa hun sig selv iført en flunkende ny skindkrave, som ganske lignet den brændte og hun syntes at det var enkedronningen selv som bragte hende den. Hun likefrem skalv av glæde — men i det samme vaaknet hun op til novemberdagen og den triste virkelighet.

Inspektør Hansen kikket ind ad døren og nikket gemytlig til den gamle oldfrue.

„Naa, lille frøken,” spurte han, „er humøret bedre idag?”

Thea Frandsen, som netop var gaat ilag med at drikke sin morgenkaffe, vinket til ham.

(Forts. side 10.)

Er der allikevel liv paa maanen?

Der har været tider da man trodde at maanen var bebodd. Den græske filosof Plutark, som levet et hundre aar efter Kristus, fortæller i fuldt alvor at en løve engang er faldt ned paa Peloponnes fra maanen. Og gaar man sytten hundre aar længer frem i tiden, vil man i et anset engelsk videnskabelig tidsskrift kunde finde en avhandling om maanebeboerne, som vedkommende tydelig har set gjennem en kjæmpemæssig kikkert. De var halvanden meter høie, hadde korte, kobberfarvede haar paa kroppen undtagen i ansigtet, samt vinger av tynd, elastisk hud, baktill sammenfoldet fra skuldrene til læggene. De levde under herlige forhold. Mellem funkende rubiner og skinnerende striper av det pureste guld strømmet store elvers sølvvand, i grønne skoger gik der hvite raadyr og paa saftige enger græsset saar med elfenbenshorn. Og mange trodde virkelig paa dette saa at tilsidst den berømte franske fysiker Arago i videnskapernes selskap i Paris maatte imotegaa den eventyrlige beretning og paavise dens urimelighet. Siden den tid er der ikke mange som har trodd paa at der er liv paa maanen. Mer og mer fast og bestemt har videnskapen hævdet at der hverken er eller kan være noget organisk liv paa maanen, hverken planter, dyr eller mennesker. Der har formodentlig engang i fjerne tider utfoldet sig et ganske endog særlig yppig liv paa vor nærmeste nabo i verdensrummet. Men det er forlængst gaat tilgrunde og maanen er nu en kold, død klode, som jorden kan se sit speilbillede i: En gang vil ogsaa den vandre sin vei gjennem rummet som et vrak, uten liv, uten planter, uten dyr, uten mennesker.

At der dog ikke var helt ro paa den døde maanes overflate vidner de iagttagelser om, som man like fra 1651 til nu har gjort med hensyn til maanekrateret Linnés vekslende størrelse og form. Vulkanske kræfter maatte ihvertfald endnu være i virksomhet paa maanen.

Og nu kommer den bekjendte amerikanske maaneforsker, professor W. H. Pickering, som i sit observatorium paa Jamaica med dens rene, klare luft har særlig gode betingelser for at studere stjernehimlens fænomener og beretter at han ikke bare har iagttaget lette, hvitagtige dunster stige op fra adskillige maanekraterer, saadan som man ser paa billedet her paa denne side, men at han ogsaa har set nye kraterer opstaa. Og ikke nok hermed: Han mener ogsaa at maanen har en atmosfære, selv om denne er yderst tynd og bare har en titusendel av jordatmosfærens tæthet i gjennemsnit, dog noget tættre end maanens overflate. Endvidere sier han, er der al sandsynlighet for at de fra maanekraterne utstrømmende skyer av kulsyre og vanddamp falder ned paa jordoverflaten som sne, og det er professor Pickerings overbevisning at der mange steder paa maanen findes vegetation — planter av enkel bygning, som formaar at opholde livet ved de sparsomme næringsmidler som bys dem.

Professor Pickering nyder stor anseelse som astronom og end av hans iagttagelser er bekræftet av den nylig avdøde engelske astronom Sir Christie, saa der kan være al anledning til at revidere den hittil gjældende opfatning av maanen, som gaar ut paa at den er en klode hvis liv forlængst er utslukket.

(Forts. fra side 8.)

„De kunde gjerne komme indenfor og snakke litt med mig,” sa hun.

„Jeg er altid til frøkenens tjeneste. Hvad befaler De?”

Inspektøren satte sig.

„Jeg lytter, min naadige.”

„De spiller vel i lotteriet?” spurte Thea Frandsen inkvisitorisk.

„I al beskedenhet, ja. — Dog uten større utbytte.”

„Jeg vil betro Dem en hemmelighet,” fortsatte den gamle oldfruen. „Men De maa ikke røbe den for noget menneske.”

„Jeg er taus som en døvstum!” erklærte inspektøren.

Thea Frandsen sænket stemmen til en hvisken.

„Jeg har — drømt at jeg i lotteriet skal vinde saa mange penger at jeg kan faa mig en ny skindkrave istedenfor den jeg mistet forleden dag.”

Den gamle dame rødmet over den usandhet hun fortalte. Men hun vilde for alt i verden ikke betro inspektøren at hun fæstet lid til en spaakones snak.

„Se, se!”

„Ja, jeg er ikke overtroisk, vet De nok.”

„Nei, naturligvis,” bekræftet inspektøren dypt alvorlig.

„Og nu vilde jeg — jeg hadde tænkt mig — at De, Hansen, kanskje vilde kjøpe lodsedlen for mig. Man er jo ikke kjendt med slikt noget.”

„Med glæde, lille frøken. Hvilken seddel skal det være?”

Thea Frandsen saa ut av vinduet.

„Den billigste,” sa hun sagte. — „Og hør, Hansen,” fortsatte hun, idet hun sendte inspektøren et bedende blik. „De vil nok — ikke sandt — være saa venlig at — lægge ut pengene for mig. Man er — ikke særlig velhavende for tiden og man skulde jo nødig la heldet slippe fra sig naar man har saa god bruk for det,” sluttet hun ganske sagte og med taarene perlende i øienveppene.

„La os ikke snakke om den bagatel,” lo inspektøren muntert. „I eftermiddag skal lodsedlen være kjøpt. Paa gjensyn, lille frøken.”

Thea Frandsen rakte ham haanden.

„De er allikevel min bedste ven!” sa hun. „Tak, fordi De vil gjøre en gammel kvinde glad.”

Den følgende maaned var meget spændende for gamle Thea Frandsen og hun savnet slet ikke at hun ikke kunde trippe sine smaa turer etpar ganger om uken — av mangel paa yttertøi.

Hun hadde likefrem ikke tid.

For selv om inspektøren hadde forklart hende at det varte en maaned inden lotteriet blev trukket maatte hun nødvendigvis hver dag gjennemlæse avisen fra ende til anden, for det kunde jo være at der stod et eller andet som vedrørte hendes lodseddel. Og en slik gjennemlæsning tok lang tid, eftersom øinene var svake og to briller næsten ikke var tilstrækkelig til at tyde det fine tryk.

Og saa maatte hun ogsaa vokte nøie paa selve lodsedlen, for at ikke det dyrebare værdipapir skulde bli borte. Den laa indpakket i et stykke skrivepapir paa bunden av hendes øverste kommodeskuf ved siden av æsken med dronningens emaljebrosche. Mange ganger om dagen blev den tat frem, vendt, dreiet og beundret og saa igjen gjemt dypt under lommeørklær og blondkapper. —

Naturligvis hadde hun ikke kunnet skjule hele sin hemmelighet for Marie Hassel. Og veninden hadde i den grad bestyrket hende

i troen paa en gevinst at den gamle oldfrue smilende hadde spurt om det var hende som trak lotteriet.

Alt dette fylde Thea Frandsens tanker i den grad at hun saa langt helt glemte den dypereliggende aarsak til det hele — den elskede skindkrave.

Først naar aftenen kom og der blev stille i stiftelsen hentet Thea Frandsen de forbrændte resten av den fordums saa pragtfulde skindkrave frem av klædesskapet. Og da steg taarene op i hendes øine, mens bitterhet mot fru Jørgensen — skadens ophavsmann — og hele verden fandt vei til hendes ellers saa skikkelige hjerte.

Men naar hun saa tænkte paa hvor nedbøiet og bedrøvet fru Jørgensen saa ut i den senere tid, var det ikke langt fra at hun i sit stille sind tilgav hende.

Herregud, den stakkars kone var jo bare av simpel stand og hadde aldrig været ved hoffet.

Frøken Hassel besøkte — rent tilfældig — sin gamle veninde den dag da den store trækning var forbi.

„Jeg forstaar det slet ikke,” klaget Thea Frandsen. „Jeg har jo søkt og søkt i trækningenslisten, men mit nummer er ikke til at finde. Og frøken Thuesen lovte jo saa bestemt —”

„Hvilket?”

Den gamle oldfrue blev helt forvirret ved tanken om at hun nær hadde røbet sin dybeste hemmelighet.

„Ingenting, Marie, ingenting! — Men nu har jeg bedt Hansen om at gaa bort paa lotterikontoret og forhøre sig. Det kan jo ikke henge rigtig sammen.”

Frøken Hassel smilte underfundig.

„Længes du meget efter at se din nye krave i en ny og bedre skikkelse, Thea?”

Thea Frandsen holdt paa at graate.

„Hvorledes kan du spørre om slikt, Marie? Skal vi se paa den kjære, gamle krave? Kanske vi kunde —”

„Nei, nei!” avbrøt veninden. „La os heller nyde vor kaffe i ro, saa kommer nok inspektøren med gode efterretninger. Se, Thea, jeg har med mig en hel pose kremboller.”

Den gamle oldfrues øine straalte.

„Du er saa snild, saa snild, Marie.”

Saa tok de to gamle veninder fat paa kaffen. —

Efter en times forløp blev døren pludselig revet op og ind traadte inspektøren med en vældig pakke under armen. Hans muntere, glatbarberte ansigt skinnede av fryd da han henvendte sig til Thea Frandsen.

„Sa jeg det ikke, Deres Naade,” begyndte han. „Man kan aldrig stole paa de dumme avisene! Naturligvis var Deres nummer kommet ut med gevinst — hundre kroner. Jeg vet ikke hvad De synes! — Jeg fik straks pengene utbetalt og skyndte mig bort til en bundtmaker, hos hvem jeg kjøpte dette her. Værsgod!”

Han rakte hende den omfangsrige pakke.

Med bistand av frøken Hassel fik den gamle oldfrue aapnet pakken — det var vanskelig at si hvem av de to damer som var den ivrigste — og et øieblik efter laa den deiligste skindkrave utbredt paa sengen. Den lignet jo ikke ganske sin forgjænger og den hadde jo heller ikke været i „Naaden”s eie, men det la ikke Thea Frandsen merke til. Hun blev saa straalende glad at hun blev rød helt opunder det tynde, hvite haar.

„Min krave — min deilige skindkrave!” jublet hun. „Hvor lykkelig jeg er!”

Inspektøren og frøken Hassel utvekslet et forstaaende blik, mens de iagttok sin gamle venindes glæde. — Restene av den brændte

skindkrave hadde inspektøren i al stilhet listet sig til at fjerne — for at de ikke skulde gjøre noget skaar i Thea Frandsens lykke. —

Men det merkeligste var at frøken Hassel aldeles ikke lot til at bli forundret over at Thea Frandsen — tiltrods for at hendes nummer ikke fandtes paa trækningenslisten — allikevel fik gevinst.

Men de hadde jo ogsaa været veninder fra ungdommens dager. —

—o—o—o—

Livsvisdom.

En far døde og efterlot sin unge søn sit lille hus og en pung med guld. Den unge mand veide pungen i sin haand, regnet ut hvor længe gullet vilde strække til, stængte sit hus, gav nøklien til en nabo og reiste saa ut i verden for at lære noget.

Mange aar efter vendte han tilbake, og efter først at ha besøkt sine foreldres graver gikk han til naboen for atter at ta sit hjem i besiddelse.

Naboen spurte:

„Hvor i verden har du været og hvad har du lært?”

Den unge mand svarte:

„Vidt og bredt har jeg været, mange land har jeg reist igjennem, meget har jeg set og meget har jeg erfart, men det jeg har lært er ikke andet og mer end hvad enhver som vil se sig om kan lære i sit hjem.”

Men da naboen trængte ind paa ham for at faa vite mer, tilføjet han:

„Det vil jeg si dig: at iagttat tre ting er vist, for det kan gjøre menneskene tilfreds og lykkelige.”

„Hvad er det for tre ting?” spurte naboen.

„Husk altid: Pilen som er skutt ut fra buen, ordet som er glidd over læbene og timene som er henrundet kan aldrig kaldes tilbake. Vær derfor langsom til hevn, om-tænksom i tale og rastløs i dit virke!”

Naboen talte, tok indtægt av læren og lot den gaa videre til sine barn.

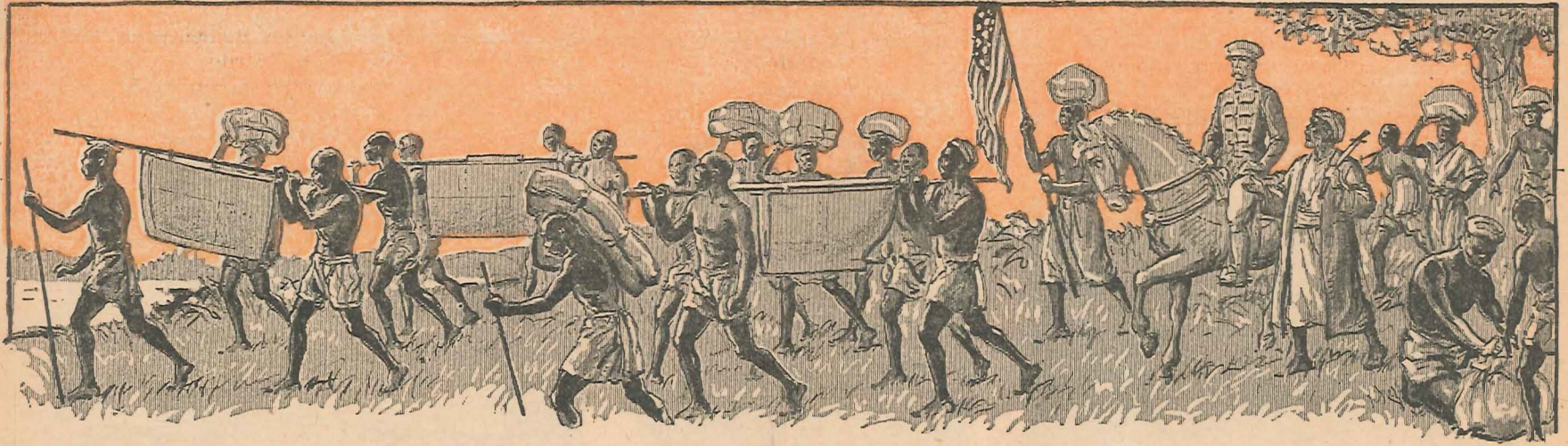
Og begge naboer levde tilfreds og lykkelige.

Emin Paschas befrielse.

Dette foregik i treaaret 1886—89 og det er et av de merkeligste kapitler i den afrikanske kolonihistorie.

Mahdien, den halvville, fanatiske, arabiske profet var da herre i hele Sudan. Gordon var dræpt, Hicks Pashas hær massakrert, general Baker slaat og englænderne og egypterne stod raadville overfor denne fare som truet med at sætte hele Central-Afrika i brand og oprør. Bare to hvite mænd holdt endnu sine poster i Sudan. Det var englænderen Lupton Bey, som kommanderte i Bahr-el-Gazal og tyskeren Emin Pascha, som sat med en haandfuld folk i den saakaldte Ekvatorialprovins ved de store sjøer Albert Nyanza og Victoria Nyanza. Men da Mahdien hadde overfaldt og fanget Lupton Bey var der ingen som turde haabe paa at Emin Pascha skulde slippe fra det med livet. Det var derfor en stor overraskelse, da i 1886 tyskeren Juncker, som sammen med italieneren Cazati hadde reddet sig frem til Emin, naadde ut til Zanzibarkysten og berettet at Emin endnu levde. Øieblikkelig blev der utrustet to ekspeditioner som skulde frelse ham. Den ene gikk under tyskeren dr. Peters fra østkysten ind i landet. Den andre gikk ut fra Kongo og den hadde til leder Henry Stanley.

Man undret sig over at Stanley vilde marsjere denne rute, men da man saa hans ekspedition dra ut fra Matadi i Kongostaten i mars 1887, fik man endnu mer at undre sig over. Stanley hadde da „blandet blod” med en av Afrikas værste slavejægere, araberhøvdingen Tippto-Tip, ikke fordi han satte synderlig pris paa høvdingen, men fordi denne da var Centralafrikas mægtigste mand og den eneste som kunde skaffe Stanley bærere og anden hjelp. Stanley red paa en arabisk hest, ved siden av ham gikk den lure og frygtede Tippto-Tip, efter ham kom hans henvend 60 koner og saa fulgte flere hundre bærere, hvis dragt væsentlig var en krans av palmeblade. Disse bærere bar tøier, messingbaand, glasperler, krudt, skytevaaben og en baat som kunde tas fra hverandre og sættes sammen. Veien gikk gjennem de vildeste og tætteste av alle Afrikas urskoger, men Stanley hadde ikke været her før, han vilde kjende landet og det var derfor han hadde valgt denne rute.

Da Stanley drog ut fra Matadi ved Kongo red han paa en arabisk hest. Ved siden av ham gik slavehandleren Tippto-Tip og man hadde en mængde bærere, som bl. a. bar en baat til at lægge sammen.

Halvdelen av hans bærere styrtet paa veien, men Tippto-Tip skaffet andre, og da man efter et aars marsj nærmet sig Albert Nyanza fik man vite at man var nær ved sit maal. Negre fortalte at „et hvitt ansigt” befandt sig ved Wadei ved sjøens nordlige bredd, og Stanley sendte straks en av sine mænd, løytnant Jephson, avsted til ham med bud og hilsen, at befrielsen nærmet sig.

Befrielsen! Emin Pascha ønsket aldeles ikke at bli befridd. Han var født tysker, het egentlig Eduard Schnitzer, var læge og var som ung gaat i tyrkisk og egyptisk tjeneste. Nu sat han her i Sudan, avskåret fra omverdenen, endnu officielt i khedivens tjeneste, men i virkeligheten ganske uavhengig av ham. Paa papiret var Ækvatorialprovinns Egyptens, i virkeligheten var den hans, Emin Paschas, og han hadde sine planer med den, som man senere vil se. Det var derfor med en viss kulde han mottok løytnant Jephson, men han beredte sig dog paa at ta imot Stanley og lytte til hans forslag. Han drog sammen med Cazati og Jephson i sin lille dampbaat fra Wadelai til Kavalli og han kom dertil den 29. april 1888 om aftenen klokken 7. Det var da belgmørkt, men inde fra urskogen hørte man buldrende trommer og klagende toner fra smaa jernfløiter. Det var Stanleys folk som nærmet sig, og nu stod Afrikas to store kulturbringere overfor hverandre. Emin var klædt i snehvitt tøy med tropehjelm og sabel. Han var jo egyptisk embedsmand. Stanley var i snorbesat dragt, han bar en hvit lue med guldstjerner, en kjæmpestor neger bar hans amerikanske flag og ved hans side stod Tippto-Tip, næsten sorthudet, men med hvitt skjeg, i kostbar brodert drag, med turban som var smykket med grønne stener og med en krummsabel, hvis skjæfte lynte av edelstener. Hans blodsprængte øine stirret mistænksomt og onskapsfuldt paa disse to hvite mænd. Han ante vel at snart kom den tid da hans og de andre afrikanske slavebaroners og menneskejægeres herredømme var forbi. Fakler kastet et fantastisk skjær over urskogen, negrene paa begge sider hylte ut sin glæde over møtet, der blev trommet og skutt og smattet med læbene og midt i kredsen rakte de to hvitklædte hverandre haanden og saa mistroisk paa hverandre.

Allerede av den første samtale forstod Stanley, at Emin ikke hadde i sinde at la sig befri og føre ned til kysten. Stanley hadde nok brever med fra den egyptiske regjering til Emin, som blev opfordret til at gaa med Stanley til kysten sammen med alle sine folk, men Emin erklærte at dels vilde han ikke forlate provinsen, som da vilde hjemfalde til mahdistenes hevn, dels forekom Stanleys karavane ham ikke tilstrækkelig sterk til at kunne naa ut til Zanzibar. Det sidste var riktig nok; Stanley hadde som før sagt lidt store tap paa veien og værre skulde det bli. I Yambutu hadde Stanley efterlatt en baktrop under kommando av kaptein Bartelot. Den skulde vente paa bærere som Tippto-Tip skulde sende. Den gamle lure og fuldstandig samvittighetsløse slavehandler sendte imidlertid ingen bærere eller anden hjelp, det er snarere sandsynlig at det var ham som ophidset Bartelots folk, og resultatet blev at mens Stanley var hos Emin, utbrøt der mytteri i baktroppen og Bartelot og alle de hvite mænd paa en nær blev masakrert av de sorte.

Stanley, som forgjæves hadde søkt at bevæge Emin til at gaa med til kysten, drog nu tilbake til Yambutu for at hente sin baktrop og imens

lot han Jephson bli hos Emin. Det var meningen at Jephson skulde reise rundt i provinsen og oplæse khedivens brev for høvdingene, men det var en vanskelig mission. Høvdingene, som frygtet mahdien, ropte paa forræderi, de vilde ikke høre tale om at la Emin og hans soldater forlate provinsen, og da Jephson opfordret dem til lydighet mot khediven gjorde de mytteri. Baade Emin og

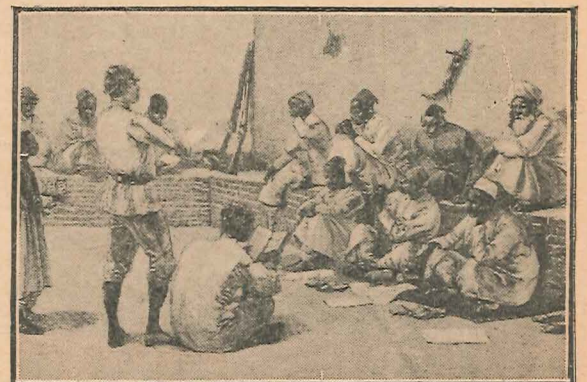
Den 29de april 1888 møttes Emin Pasha og Stanley ved Kavalli ved sjøen Albert Nyanza. Det var en mørk aften og negrene bar fakler, da de to mænd møttes.

Jephson blev kastet ind i en hytte ved Dufile og de indfødte satte vakt over dem. Det var meningen at de skulde slaas ihjel. At Emin netop vilde bli trodde man ikke. Hvite mænd holdt altid sammen, sa man. Da Stanley vendte tilbake fra Yambutu med de sørgelige rester av Bartelots baktrop fandt han Jephson og Emin fanget i negerhytten. Han befridd dem og nu var Emin villig til at gaa med til kysten. Men han vilde ha hele sit folk med sig. Ingen skulde overlates til mahdiens hevn. Der blev derfor sendt ut løpere i alle retninger for at bringe bud om at man skulde samle sig ved Kavalli ved Albert Nyanza sjøens bredd. I mars maaned 1889 var der her ogsaa samlet 1500 mennesker. Derav var 550 av Stanleys folk, 350 var Tippto-Tips bærere, tjenerer og koner og 600 var Eminens folk. Den 10. april kunde man begynde vandringen mot øst.

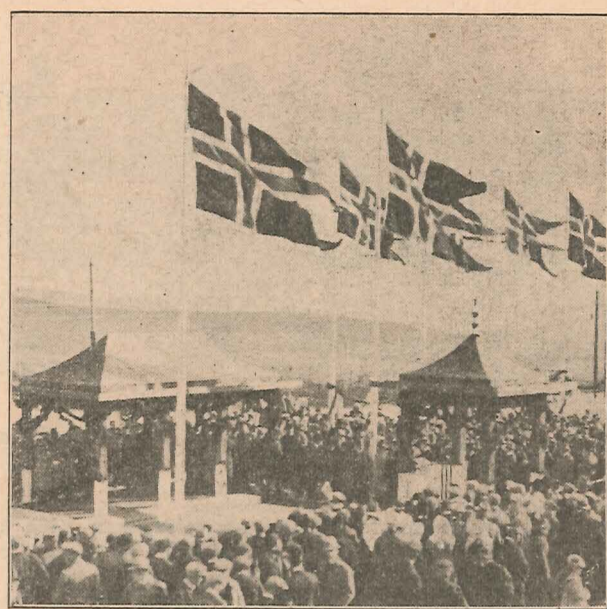
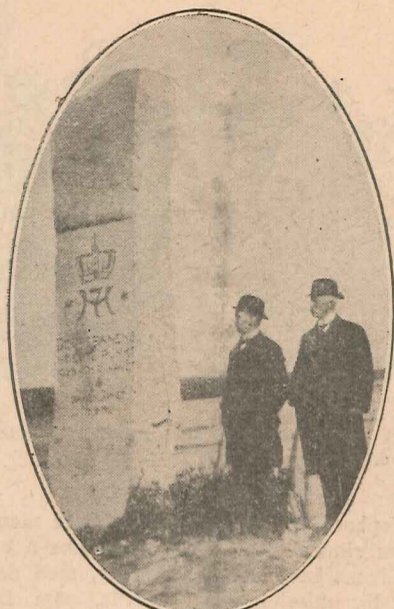
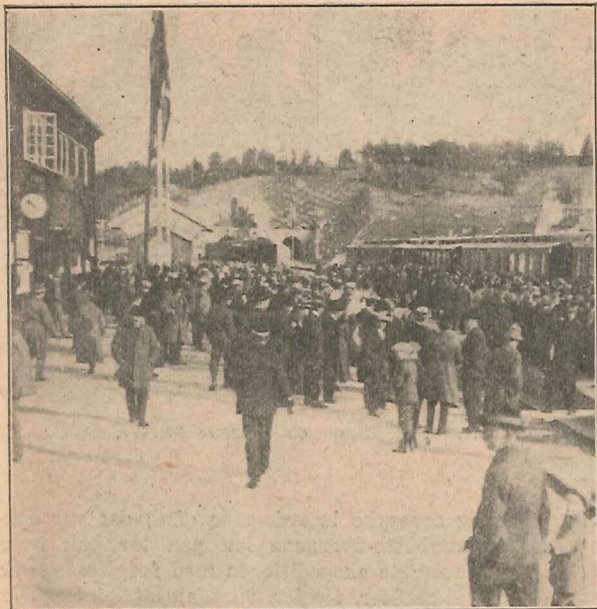
Det blev en av de merkeligste folkevandringer Afrika har set. Mellom de 1500 var mange kvinder og barn, bærerne var upaalidelige, Tippto-Tip, den gamle ræv, forsvandt som ved et trylleslag med sine koner, man skulde marsjere over 2000 kilometer og denne marsj gik gjennom delvis ukjent land. Der var uendelige urskoger, hvor

feber og sovesyke krævede sine ofre; der var egne hvor Wambutto-dvergene laa paa lur bak hvert træ og overøste ekspeditionen med forgiftede piler; der var moradser, fjelder, vandfald at komme over og der var folkenes stigende modløshet at overvinde. Den 28. august naadde man Mslala, hvor der befandt sig en engelsk metodiststation og hvor man hvilte en maaned. I november kom man til Mponapona, men da var de 1500 redusert til 750. Halvdelen var blit liggende paa veien av saar og feber. Og da man den 5. december endelig saa havet ved Bayomoyo var det 700 vandrende skelletter som med hule øine saa mot kysten, hvorfra nu hjælpen kom med mat og kinin, med tepper, baarer, friske bærere og brever. Da efterretningen om Eminens frelse naadde Europa jublet alle. En ny afrikansk stordaad var utført og man ønsket Emin tillykke med at være befridd fra det afrikanske fængsel, i hvilket han hadde sittet i seks aar.

Imidlertid, denne begeistring skulde snart bli avløst av forbauselse. Da man var naadd ut til kysten erklærte Emin, at det var hans hensigt snarest mulig at vende tilbake dit hvor han kom fra. Stanley kaldte det for egensidighet, for vanvid, for „sudanisme” og han og mange mente at Emin hadde tat skade paa forstanden. Det var langt fra tilfældet. Emin tok sin avsked fra egyptisk tjeneste og traadte ind i tysk. Et ulykkestilfælde som nær hadde kostet ham livet — han gik ut av et vindu som han trodde var en dør — og som lenket ham nogen maaneder til sengen, forsinket utførelsen av hans planer. Da han var blit frisk og Stanley forlængst var reist hjem, utrustet Emin for tyske penger en stor ekspedition som drog ind i landet ved de store sjøer Albert og Victoria Nyanza, altsaa det samme land han netop var blit befridd fra. Det var hans mening her at grunde en stor tysk koloni. Nu forstod man hvorfor han ikke hadde villet følge med Stanley. Han fik ogsaa heist det tyske flag etpar steder og fik anlagt etpar handelsstationer, men hans store plan faldt sammen. Sygdom, mytteri og mangel paa understøttelse hjemmefra ødela alt. Da han saa alt styrtet sammen, sendte han den største del av ekspeditionen tilbake til kysten og selv drog han med noen faa mænd ind i urskogene for at undersøke disse. Nedbrutt, syk og næsten blind synges han at ha flakket om paa maa faa, til han den 28. oktober 1892 i en landsby øst for Stanleyfjeldene i Kongo blev myrdet av en arabisk slavehandler, sandsynligvis paa Tippto-Tips befaling.

Stanleys officer Jephson oplæser khedivens brev for høvdingene, og disse hører med største misfornøielse paa det.

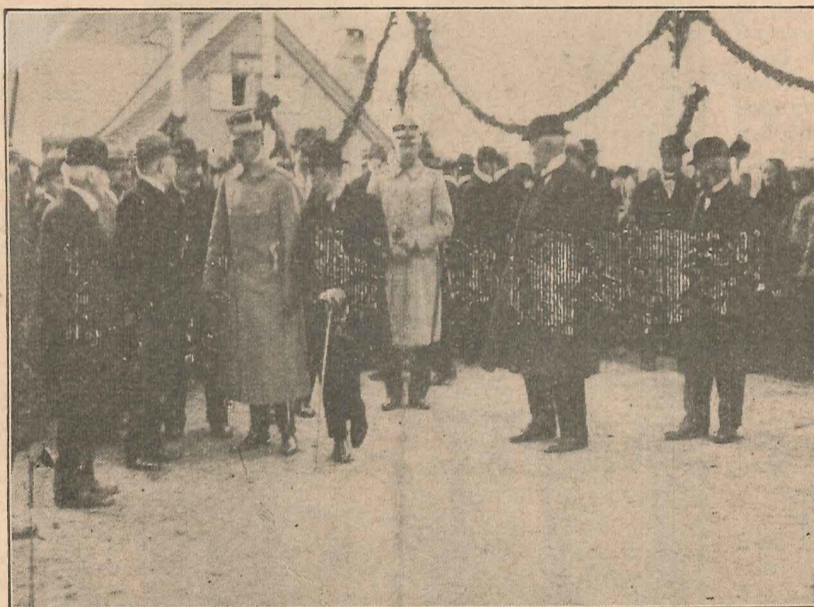

Aapningen av Dovrebanen. vort nyeste jernbaneanlæg.

I det herligste veir som et løfterikt symbol for det store nationale tiltaks fremtid foregik Dovrebansens høitidelige aapning den 17. september. Med kongen og kronprinsen i spidsen for en yderst repræsentativ skare, deriblandt endel svenske gjester, gik aapningstoget fra Dombaas station hvorfra billedet tilvenstre er tat under den store begivenhet. Paa Hjerkin, banens høiestliggende station, foregik aapningshøitideligheten som ses paa billedet tilhøire. Til minde om aapningen har man her paa Dovrebansens høieste punkt, 1025 m. over havet, reist en bautasten. Den ses paa midtbilledet hvor distriktschef von Krogh som førte aapningstoget staar længst tilhøire. Fra Hjerkin fortsatte toget med stans ved alle de festsmykkede stationer, hvor store menneskemængder møtte, frem til Trondhjem som glimret i straalende illumination og befandt sig i en eneste storslaaet festrus hvori avsløingen av Olav Tryggvesønsmonumentet dannet midtpunktet. — Fot. Skarpmoen.

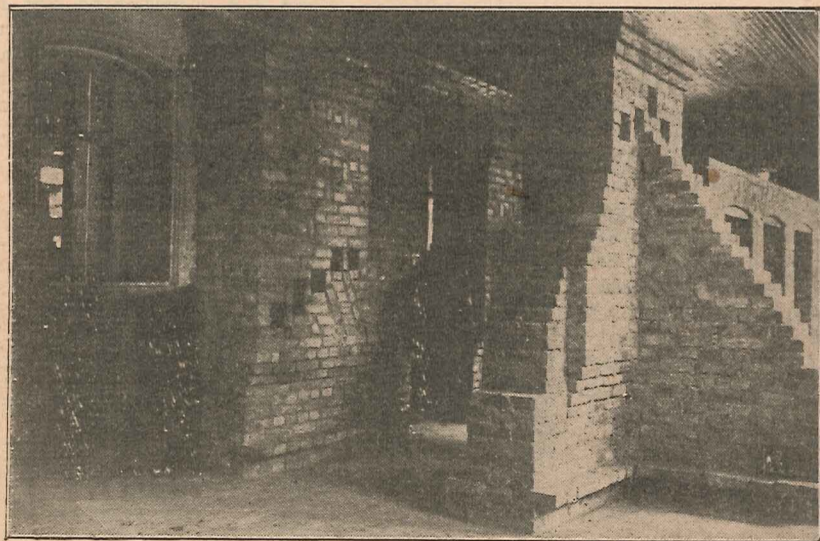
Telegrafdirektør Heftye var som man vet en av de 6 personer der blev dræpt ved den sørgelige avslutning paa festlighetene i anledning av Dovrebansens aapning. Med Heftye har vort land mistet en av sine bedste mænd. Han har paa sit omraade gjort en indsats som har sat dype spor for al fremtid i vort land. Han hadde et fremtrædende navn ogsaa langt utenfor landet.

Aapningstogets ankomst til Opdal station hvor der gjordes et længere ophold idet fylkesmand Bothner paa vegne av Trøndelag fylke hilste kongen og kronprinsen, som ses midt paa billedet, velkommen. Hvor litet ante festdeltagerne dengang, at den straalende festlighet skulde faa en saa sørgelig avslutning som tilfældet blev ved det uhyggelige sammenstøt der krævet saamange menneskeliv. — Fot. Skarpmoen.

Oberstløjtnant N. J. Sejersted, en anden av de fremtrædende mænd som omkom ved Dovrebane-katastrofen var direktør for Norges geografiske opmaaling. Baade i denne stilling og som militær har han utført et fremtrædende arbeide. Han var en overordentlig elskværdig personlighet og nød høi anseelse saavel herhjemme som utenfor landets grænser. Oberstløjtnant Sejersted blev bare 56 aar.

En ny forskole for haandverkere skal nu aapnes i Kristiania. Det blir den 12. i rækken av fagavdelingene ved haandverksforskole, og den vil avhjelpe et stort savn inden murerfaaget som den nye avdeling gjælder. Her ser man et interiør fra skolen som har 6-maanedlige kurser og optar elever fra det hele land. Den tænkes aapnet i oktober.

Et 75-aars jubilæum inden bomuldsbranchen. En av landets største bedrifter i sit slag, aktieselskapet Knud Graah & Co. i Kristiania, kan nu se tilbake paa en utvikling gjennom tre kvart aarhundre fra det beskedne Vøien bomuldsspinderi med ca. 70 arbeidere til den nuværende storbedrift med ca. 400. Grundlæggeren Knud Graah var dansk av fødsel.

Spredte træk fra verden derute.

Driver det mot løsning av det irske problem?

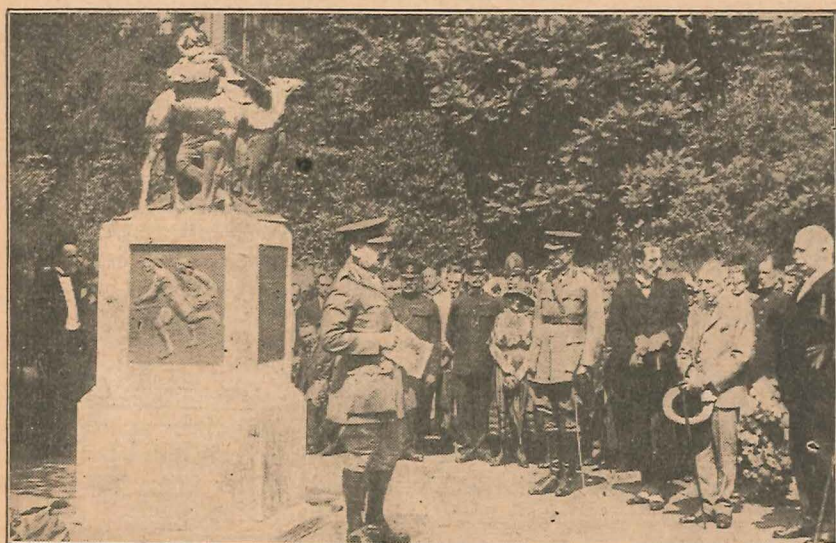
Efter oprettelsen av „vaabenstilstanden” i Irland har man paa „den grønne ø” været fri for de mange blodige eksesser. Befolkningen er forsaavidt faldt nogetlunde til ro, men det gjærer og flammer fremdeles i alle irlænderes sind, og forhandlingene mellem den irske republikks mænd og den engelske regering har gaat i stadig bølgegang. Stemningen har vekslet mellem den sorteste pessimisme og de lyseste forhaabninger. Paa billedet tilvenstre ses den ubøielige sinn fein leder Mac Keown (tilv.) som har gjort alt for at faa forhandlingene til at strande. Paa midtbilledet ser man „den irske republikks utenriksminister” Sir Arthur Griffith som fik de britiske forhandlinger igang igjen. Og tilhøire ser man Lloyd George ankomme til Inverness i Skotland hvor forhandlingene mellem sinn feinerne og England trods alt ventedes fortsat paa en maate som kunde gi gode løfter for fremtiden. Dette billede er tat idet Lloyd George blir høitidelig mottat av byens ordfører.

Man paastaar i England at irlænderne er fødte malkontenter og opponenter : de blir aldrig fornøiet hvad man saa end gjør for dem, altid klager og protesterer de! Det være som det vil med irlændernes naturlige anlæg. Sikkert er det ialfald at de i tidens løp ingenlunde har hat særlige grunde til at være fornøiet med de politiske forhold. Det har ikke været nok for dette folk med den sterke selvstændighetstrang at føle sig som underordnet led i det forenede kongerike Storbritanien og Irland. Efterhaanden har man da ogsaa paa engelsk side indset at irlænderne ikke har hat saa helt uret i sin misnøie og at det ikke er ganske klok færd med haard haand at underkue en frihetskørelse som ellers regnes for et folks styrke. For at faa de evindelige stridigheter bilagt og det irske problem bragt ut av verden har derfor den britiske regering efterhvert gaat stadig længer paa liberalismens vei i sine tilbud til irlænderne. Disse har imidlertid paa sin side indtat et saa ensidig standpunkt at det har voldt de største vanskeligheter for tilveiebringelse av et for Englands vedkommende akseptabelt forhandlingsresultat, og fra uke til uke har det gaat op og ned med de efter „vaabenstilstanden” indle-

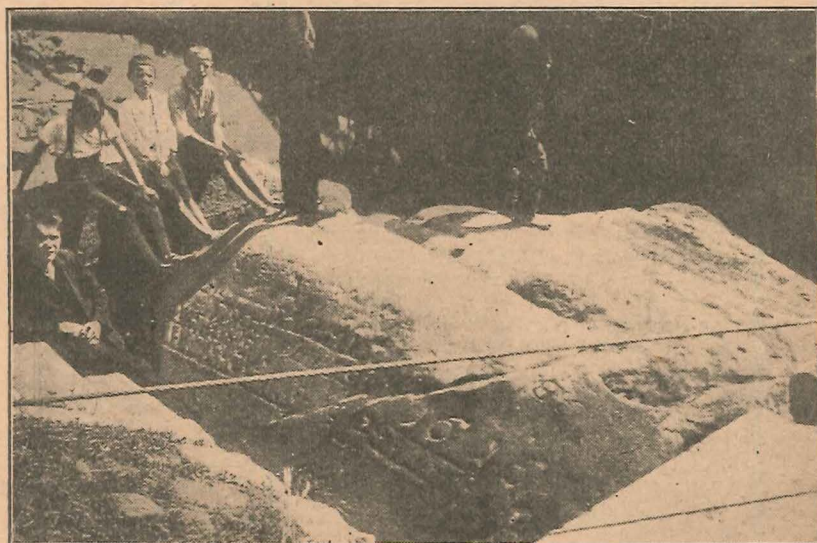

At faa Ulster og Syd-Irland forsonet byr paa store vanskeligheter. Ulster vil stadig ikke bøie sig og gaa ind under en samlet irsk republik. Ovenstaaende billede taler i saa henseende et sterkt sprog. Det er hentet fra en Ulster-fest i Londonderry til minde om kampen for etpar aarhundre siden mellem Nord-Irland og Syd-Irland. Over porten staar der: Vi overgir os ikke!

dede forhandlinger. Stemningen har stiftet mellem den sorteste haabløshet og lys optimisme, og selv Lloyd George som er en mester i forhandlingskunsten har ofte hat sin fulde hyre med at faa traaden gjenoptat. Den britiske regjeringens tilbud av 20. juli sidstleden var aapenbart meget liberalt. Det gik ut paa at gi Syd-Irland samme selvstyre som de britiske dominions. Foruten den tilsynelatende selvfølgelighet at den engelske regering ikke kan anerkjende Irland som en helt suveræn, uavhengig stat var det viktigste krav fra Englands side, at Ulster skal holdes utenfor det øvrige Irland indtil man maatte finde en eller anden for begge parter tilfredsstillende ordning av dette spørsmål. Dail Eireann regjeringen forkastet imidlertid det engelske tilbud, og saa sent som den 12. september opretholdt de Valera i et sterkt sprog sinn feinernes krav om anerkjendelse av Irland som en selvstædig republik og Ulsters indførelse under denne. Lloyd George hadde da neppe andet at gjøre end at besvare den irske steilhet med den note hvori han i ultimatumets form paa den engelske regjeringens vegne negtet at fortsætte forhandlingene i Inverness paa det av de Valera krævede grundlag. Hvad saa?

De engelske kamelryttere som deltok i verdenskrigen er blitt hædret med det her gjengivne vakre mindesmerke i Victoria Garden i London. Kamelrytterne gjorde som man vil erindre en glørværdig indsats ved erobringen av Palæstina og Mesopotamien. Paa monumentet ses bl. a. en velutrustet engelsk soldat paa ryggen av en kamel.

„Hungerstenen” i Elben som kom tilsyne under tørketiden isommer. I 1626 fik den følgende ildevarslende indskrift: „Naar du ser mig, da graat!” Tørken vil nemlig da foranledige en daarligh høst og høie matpriser. Flere ganger i tidens løp har stenen vist sig og hver gang har man sat et nyt lavvandsmerke paa den. Iaar kom dette lavest.

Prins Punnie.

Av
Arthur W. Marchmont.

(Fortsat.)

(Sammendrag av foregaaende kapitler.)

Kaptein Whimster var kommet hjem til Mullion i Cornwall i England efter krigens slutning som rekonvalescent efter at ha faaet en granatstump i hodet. Nu hadde han planlagt en længere ferietur med sin gode ven Peter Punniston, eller prins Peter Punniston, av ham kaldt Punnie. Om natten vaaknet Whimster i sit soveværelse og syntes at høre stemmer saa han trodde han var blit syk igjen. Han hørte en tyrkisk pashas stemme og en grækers. De talte om dannelse av en ny stat i Tyrkiet og til min største forbauselse nævnte de mit navn i forbindelse med staten. Jeg var som lamslaat av skræk og vilde straks om morgenen søke læge. Men om morgenen kom min ven Tarrant og fortalte mig at han hadde gjort en opfindelse og indlagt traadløs telegraf i sin og min leilighet som laa like overfor hverandre. Tarrant hadde leiet sin leilighet ut til en græker, Mr. Orfani, Megri pashas sekretær. Saa gik jeg til utenriksministeriet og fortalte Mr. Gorton om den samtale jeg hadde hørt og at prins Punnislaus skulde gifte sig med Miss Olna Meredith og styre den nye stat og at jeg var utset til deres medhjælper. Gorton blev meget forfærdet over min viden og trodde jeg var gal, da jeg fortalte hvorledes jeg hadde hørt det. Senere paa dagen møtte jeg Megri pasha utenfor Tarrants leilighet, og til min store forbauselse viste det sig at være min gamle fiende fra Tyrkiet som var kommet til London. Min gode ven Peter Punniston var en meget stor dameven og hadde gjort voldsom kur til en ung enke Mrs. Ambrose, som gjorde fordring paa at regjere den nye stat og endelig vilde gifte sig med prins Punnie, men han var kjed av hende, og nu skulde jeg gaa til hende for at faa Punnies brev til hende tilbake. Det var et vanskelig hverv og hun kom straks med hentydninger til Miss Olna Meredith. Da jeg sat i toget paa vel til Punnie i Comish tænkte jeg paa pashaen og mit sidste møte med ham. Det var i Urusa; jeg sat i mit værelse og hørte en voldsom støi utenfor og jeg saa en ung pike bli overfaldt av nogen tyrkere. Dette var intet usedvanlig syn, men jeg gik dog ned og da jeg saa den unge pikes ansigt besluttet jeg at hjelpe hende. Hun var den vakreste kvinde jeg har set, og ikke mer serber end jeg, og det var den gamle Mahmouds tjener, som holdt hende fast. Hun skalv, men saa allikevel modig ut; mig blev hun ogsaa rød for, da hun trodde jeg var tyrkisk embedsmand. Jeg rev hende fra dem og vi flyttet ombord paa et engelsk skib; hun trodde fremdeles jeg var tyrk. Hun blev ført iland og jeg reiste til England og jeg tapte hende avsyne. Punnie gjorde nu stormkur til Miss Davidson og vi spilte golf sammen hver dag. Saa kom pashaen for at tilby Punnie regentskapet over den nye stat og han blev kaldt „Deres høiheet” og jeg skulde være hans raadgiver. Punnie traf nu Miss Olna Meredith som han skulde gifte sig med av politiske grunde; han blev heftig forelsket og sa hun var vakker. Jeg traf hende hos familien Mostyn og det viste sig at være den dame jeg hadde reddet fra pashaen i Tyrkiet og som jeg ikke kunde glemme. Hun kjendte mig ikke igjen, men spurte til min forfærdelse efter Hadi Bey som jeg hadde kaldt mig. Hun maatte ikke faa vite hvem jeg var, nu da hun skulde gifte sig med min ven som hun dog ikke elsket. Hun utfrittet mig stadig, men jeg var standhaftig. Gjennem den traadløse telegraf i min leilighet forstod jeg at pashaen vilde forsøke at styrte baade Punnie, Miss Meredith og mig for selv at regjere i den nye stat. Jeg advarte baade Punnie og Miss Meredith, men de var begge meget indtat i pashaen og vilde ikke tro mig. Miss Meredith kjendte heller ikke pashaen igjen, da han hadde raket av sig haaret og skjægget. Mrs. Ambrose satte sig i forbindelse med pashaen og de fik Miss Merediths veninde Celia Mostyn som ogsaa var forelsket i Punnie til at hjelpe sig. Miss Meredith spurte pashaen efter Hadi Bey og han beskrev mig som en stor skurk. Snart merket jeg at baade Punnie, Miss Meredith og jeg blev forfulgt av nogen mænd hvor vi gik og stod. Min tjener Mason bekræftet min mistanke til pashaen ved at lytte til den traadløse telegraf i min leilighet, men mine advarsler til Miss Meredith og Punnie hjalp intet. Celia Mostyn forsøkte at kokettere med mig og for at føre Miss Meredith bak lyset med hensyn til mig flirte jeg voldsomt med hende etpar dager.

Jeg hadde fortalt hende med rene ord at Mrs. Ambrose var fast besluttet paa at ville gifte sig med Punnie og hun hadde ledd av det. Ledd av at en mand hun elsket

skulde gifte sig med en anden dame! Hvilken god skuespillerinde hun end var, saa var det utænkelig at hun skulde ha vist en saa stor likegyldighet hvis der ikke hadde været en tvingende grund til det. Mrs. Ambrose maatte ha git hende forsikringer som hun hadde været godtroende nok til at tro.

Paa veien hjem gik jeg op til Punnie for at fortælle ham resultatet av mit møte med Olna; men han var ikke hjemme, og hans tjener sa at han hadde telefonert at han ikke kom hjem før sent paa aftenen.

Næste formiddag fik jeg visit av pashaen. Han var yderst lapset klædt og syntes at være i glimrende humør. Han var overmaade venskabelig overfor mig. Det var øiensynlig resultatet av at ha læst min „dagbok”. Jeg tok ogsaa imot ham med passende hjertelighet.

„Ønsk mig tillykke, kaptein,” sa han. „Jeg føler mig meget friskere!”

„De ser ogsaa friskere ut, pasha. Jeg ønsker Dem tillykke.”

„Det er Londons skyld. Folk skjænder saa meget over taaken og smudset og alt det andre, men det gjør mig godt. Jeg befinner mig aldrig saa vel som naar jeg er i London.”

Da han vel ikke var kommet for at tale om veiret eller sin helbred, ventet jeg at høre hvorfor han var kommet, og nu fortalte han mig det.

„Kaptein, jeg vil gjerne ha en lang samtale med Dem. Jeg er ikke helt tilfreds med de fremskritt saken gjør.”

„Jeg staar til Deres tjeneste, pasha.”

„Jeg har tænkt paa at foreta en utflugt opover elven i dette pene veiret og jeg vil be Dem gjøre mig den fornøielsen at spise middag med mig i Richmond. Bare os to. Saa kan vi tale riktig sammen og kjøre hjem i vogn. Vil De gjøre mig den ære?”

„Det skal være mig en fornøielse. Naar og hvor skal vi møtes?”

„Skal vi si klokken seks ved Crown hotel?”

„Udmerket,” sa jeg meget hjertelig.

„Jeg tror vi kommer til at forstaa hverandre, særlig med hensyn til de saker i hvilke jeg er interessert.”

„Jeg skal gjøre mit bedste, pasha,” sa jeg, og han gik smilende ut av værelset.

Hvorfor ønsket han at faa mig ut av London? Ikke for at spise middag — det kunde vi likesaa godt gjøre her og likesaa uforstyrret. Betydde det endnu et forsøk paa at faa ryddet mig avveien? Eller var der lagt en dypere plan i hans ondskapsfulde, gamle hode? Jeg hadde ialfald aldeles ikke til hensigt at følge hans indbydelse.

Litt senere ringte Olna op for at si at hun vilde foretrekke ikke at tale med mig idag.

„Som De vil, Miss Meredith.”

„Har De noget imot det?”

„Ikke det mindste,” svarte jeg. Saa tilføyde jeg efter en pludselig indskydelse: „Hvis De av en eller anden grund skulde ønske at tale med mig saa er jeg hjemme hele dagen og aftenen.”

„Tak — jeg skal ikke glemme det!” Hun ringte av.

Jeg hadde meget at gjøre hele dagen, og omtrent klokken seks kom Punnies tjener og saa meget forskrækket ut.

„Stevens, hvad er der hendt?”

„Det er om Mr. Punniston, Sir. Han kom ikke hjem igaaraffes, og jeg har netop faaet dette telegram —” han rakte mig et slikt.

„Reiser bort fra byen — behøver Dem ikke — si kaptein Whimster det —” stod der.

„Han pleier aldrig at være borte en nat

uten at la mig vite det og han hadde ikke noget tõi med sig — og De vet jo, Sir, hvor nøie han er med sine klær,” sa manden da jeg saa op fra telegrammet. „Det hænger ikke rigtig sammen.”

„Hvorfor, Stevens?”

„Det er saa merkelig med det telegrammet om at han vilde komme sent hjem igaar. Hvis han skulde reise bort hadde han sagt mig det og git mig ordre med hensyn til hans tõi. Han er ikke reist av sin egen frie vilje. Jeg er sikker paa at der er noget galt paafærde.”

Det saa virkelig ut til det, og da jeg læste telegrammet igjennem igjen, la jeg merke til noget som ikke alene bekræftet formodningen om at der var noget galt paafærde, men som ogsaa viste hvem der var gjerningsmanden.

XXII.

Pashaens andet foretagende.

Stevens vilde at jeg straks skulde gaa til politiet; men jeg bad ham overlate alt til mig og sendte ham bort.

Jeg ringte op til Scotland Yard og bad om at faa tale med en mand ved navn Bothwell som jeg kjendte, og efter at ha fortalt ham tilstrækkelig til at vække hans interesse for saken bad jeg ham foreta de sedvanlige forespørsler paa hospitalene og saa komme til mig.

Saa ringte jeg op til Olna.

„Der er hendt noget som gjør det nødvendigt at jeg faar tale med Dem i eftermiddag. Der kommer en mand hit for at tale med mig om det der er hendt og saa snart han er gaat kommer jeg til Dem.”

„Hvad er det?” spurte hun naturligvis.

„Det kan jeg ikke si Dem i telefonen, men naar jeg kommer og forklarer Dem alt vil De forstaa hvor viktig det er. Kan jeg faa komme?”

„Ja, naturligvis, naar det er saa viktig.”

Saa studerte jeg igjen telegrammet. Det var blit avlevert paa Strand Street kontor litt over fem. Hvorfor saa sent? Var denne tid blit valgt av en særlig grund? Var det tænkelig at Punnie vilde være blit borte om natten, men var vendt tilbake og var blit i byen til sent paa eftermiddagen og saa reist igjen? Det var utenfor mulighetens grænser.

Der var ikke tvil om at det var Mahmouds verk. Han var gaat ut tidlig den foregaaende eftermiddag og var ikke kommet hjem før sent om aftenen; herav kunde man slutte at han personlig hadde ledet dette kup, om han end ikke hadde tat aktiv del i det. Det vilde ha været let for ham at følge Punnie fra malerisamlingen og gi sig i snak med ham og da Punnie i sin egensindighet ikke hadde villet lytte til mine advarsler, hadde resten ogsaa været meget let for Mahmoud.

Naar han hadde faaet Punnie i sin magt kom turen til mig; derav kom den elskverdige indbydelse til middag, hvor jeg sandsynligvis skulde faa sovedraaper i vinen for saa bakefter at følge ham paa en liten natlig tur i vogn. Det var jo et meget tiltalende program.

Bortførelsen av Punnie kunde bare ha en hensigt — at hindre dannelsen av den nye stat ved at fjerne dens midtpunkt. Denne tanke fik mit blod til at koke og i min vrede lovet jeg mig selv at hvis der blev gjort Punnie noget ondt, saa skulde Mahmoud komme til at bøte for det til det yderste.

Da min ven Bothwell fra Scotland Yard kom forela jeg hele saken for ham og han

saa den i et likesaa alvorlig lys som jeg.

„Det ser meget slem ut, Whimster. Hvis denne tyrk er en saa stor skurk som De har utmalt ham er jeg ræd for at De aldrig ser Deres ven mer. Har De intet begrep om hvor han er ført hen?”

„Nei, aldeles intet. Men jeg tror ikke han blir holdt skjult her i London!”

„Betänk hvor vanskelig det vilde være at faa ham bort.”

„Det vil bli gjort, Bothwell. Den gamle skurk vil gjøre regning med at London blir gjennemsøkt og han er klok nok til at faa ham avveien.”

„Kjøre ham bort i automobil, mener De?”

„Ja, det er min mening at pashaen har faat ham ind i en taksamotordrosche, har bedøvet ham og kjørt ham til det sted hvor en anden vogn har ventet, osv. —”

„Vi kan jo faa opporet denne drosche.”

„Det er vist bedst ikke at spille tiden med det, skjönt jeg tror ikke at noget vil hende Punniston her i landet. Det skulde ikke undre mig om det er deres hensigt at føre ham til Tyrkiet. Det spor maa vi følge, Bothwell —”

Saa begyndte vi at lægge den plan hvorefter der skulde handles.

Da Bothwell var gaat, begav jeg mig til Olna, og paa veien slog en tanke ned i mig. Var det sikkert at Punnies forsvinden var tilstrækkelig til at kuldkaste planen om den nye stat? Det var mest sandsynlig at Olna ogsaa skulde forsvinde — det vilde gjøre størst virkning.

Var hun indesluttet i pashaens planer? Var det den virkelige grund til hans nøiagtig gjennomførte forklædning. — Hvis det hadde været hans eneste hensigt kunde han ha latt Punnie bortføre like efter at han hadde forlatt Mullion. Hvorfor hadde han ikke gjort det dengang og spart sig selv for alle disse forberedelser i Paris? Hans eneste hensigt var klar nok. Han vilde ha dem begge bort.

Meningen med den lille middag i Richmond som laa flere kilometer fra London hadde været at det skulde foregaa mens jeg var borte, og naar jeg kom tilbake til byen skulde baade Punnie og Olna være forsvundet.

Der var en skygge av trøst i denne tanke. Naar Punnie alene ikke var nok for pashaens planer saa vilde de ikke gjøre noget ved ham før Olna var sikret dem.

Jeg blev straks vist ind i det lille værelse hvor vi hadde hatt vort første møte, og hun tok imot mig uten spor av forlegenhet som resultatet av den foregaaende dags opdagelse.

„Jeg vilde netop telefonere til Dem, kaptein Whimster. Jeg har desværre ikke megen tid til min raadighet. Jeg skal ut i middag,” sa hun, da vi gav hverandre haanden.

„Jeg maa tillate mig at spørre Dem hvor De skal hen?”

„For etpar dager siden vilde jeg kanskje ha fundet det litt merkelig — men forholdene er helt forandret nu, ikke sandt? Mrs. Ambrose var her og bad Celia og mig. Hun sa at der kom nogen mennesker som var

meget interessert i vor sak og som kunde bli uvurderlige hjælpere for os, og da hun trængte meget ind paa mig, samtykket jeg.”

„Skal Miss Mostyn følge med Dem?”

„Hun skulde ha gjort det; men hun har faat hodepine og kan ikke bli med. Hvorfor smiler De saa underlig?”

„Jeg har faat en indbydelse til at spise middag med pashaen i Richmond.”

„Jeg kan virkelig ikke se nogen forbindelse mellem de to ting.”

„Det vil De nok komme til at se hvis De gaar i denne middag.”

„Hvad mener De?”

„Har De glemt at jeg har sagt Dem hvem pashaen i virkeligheten er?”

„Jeg har ikke glemt det; men jeg trodde De tok feil.”

„Hvis De hadde set ham i Mullion, vilde De ha kjendt ham igjen straks som jeg gjorde det.”

„Er De ganske sikker paa det?”

„Absolut sikker, Miss Meredith. Naar De vet hvad der hendte i Ursa hvorledes kan De saa tro at jeg kunde glemme ham? Og mer end det — denne Mrs. Ambrose er i ledtog med ham, og denne middag er uten tvil arrangert i en eller anden hensigt som visselig ikke er til Døres bedste.”

Hun var imidlertid ikke overbevist endnu.

„Men Celia skulde jo ha været med mig?”

„Ja, men hun blir jo ikke med!”

„Kaptein Whimster!” utbrøt hun. „Celia er jo blit syk!”

„Jeg maa si Dem noget som jeg først ikke har villet omtale. Har Miss Mostyn

fortalt Dem at hun har været hos Mrs. Ambrose?”

Hun smilte.

„Hun har ikke været der.”

„Jeg saa hende forlate huset sammen med Monsieur Garton, pashaens privatsekretær, og hun har ikke benegtet det overfor mig. Det kunde hun jo heller ikke.”

„Vet De hvad det er De sier?” utbrøt hun ærgerlig.

„Hvis De kan faa hende til at komme ind til os nu, skal jeg spørre hende om det i Deres nærvær.”

„Det er ufattelig! Men hun er for syk til at kunne komme ned.”

„Tilgi at jeg ikke tror paa slike pludselige sygdomme, naar de kommer paa saa beleilige tider.”

Hun bet sig i læben, saa sa hun litt nølende og med et eiendommeligt uttrykk:

„Men De — hvorledes kan De insinuere noget slikt imot — Celia? De kan da ikke anse hende istand til at gjøre det. De hentyder til, eller ogsaa — forstaar jeg det ikke.”

„Og dog kom De meget nær til forståelsen i en ting, De engang sa til mig.”

Hun saa ut som om hun gjorde sig umake for at tænke sig om. Men saa rystet hun paa hodet.

„Jeg — kan ikke —” men pludselig var det som om en tanke slog ned i hende. „Har det noget at gjøre med prinsen?” spurte hun prøvende.

„Ja det angaar helt ham.”

„Aa —” hun for sammen næsten som i legemlig smerte. „Det er — alt for forførdelig,” sa hun lavt. „De kan ikke mene at hun — men — De selv — De kan ikke ønske at lede mig paa vildspor — det vet jeg — De vil bare skræmme mig — nei, ikke skræmme mig — men paalægge mig forsigtighet. Er det ikke slik?”

„Punnie er et av de bedste, hæderligste, mest rettænkende mennesker; men der findes kvinder, over hvem han utøver en ganske særlig og uimotstaaelig fortryllelse, Miss Meredith. Miss Mostyn og Mrs. Ambrose hører til disse kvinder.”

Hun for igjen sammen og hun fik et ængstelig, urolig uttrykk i øinene, men saa rystet hun vantro paa hodet.

„De hentyder til at Celia — at de er enige i dette. Hvorledes kan det gaa til?”

Hun grep ivrig hvert halmstraa til Celias forsvar.

Jeg beundret hendes troskap, men det var nødvendig at hun fikk vite sandheten.

„Det er meget enkelt,” sa jeg. „Miss Mostyn har ikke den mindste anelse om at den anden kvinden er glad i ham.”

„Det er altfor frygtelig!” utbrøt hun og vred sine hænder. „Tænk dog over hvad det er De beskylder Celia for.”

„Jeg sier Dem bare sandheten. Begges motiv er det samme — at skille Dem og Punnie.”

Hun bet sig i læben, og det saa ut som om der var noget hun vilde si, men ikke kunde faa frem.

„Men De —” begyndte hun, men stanset straks igjen.

Jeg forstod hende.

Den frygtelige drøm.

som en begynder i chaufførkunsten hadde natten etter sin første automobiltur.

Drømme har en forførdelig evne til at finde frem det aller værste som kan hende en. Hvad kan f. eks. være værre for en gentlemanchauffør, som er ute og kjører for første gang, end at han skræmmer en hest til at løpe løpsk, skjærer halvdelen av en træstamme, rutscher tvers gjennom en græs-sende ko, farer ind i en vildfremmed villa og ut igjen paa den andre siden, velter plankegjerdet og grisetraug og ender med at kjøre like ind i en to-elages stenvmur? Hans vei er en række av ulykker — og det skulde undre os om ikke den stakkars automobilist vaakner ved det let-telsens suk: „Aa, heldigvis var det bare en drøm!”

„Jeg har kjendt Miss Mostyns hemmelighet fra det første øieblik vi møttes i teatret.“

Hun syntes overvældet av bevægelse og sat en stund taus med hodet støttet i haanden. Saa sukket hun pludselig dypt og saa tankefuldt paa mig.

„Tilgi mig — jeg mistror Dem ikke — det kan jeg aldrig gjøre mer — men De maa ta feil. Jeg haaber av hele mit hjerte at De tar feil. Jeg kan ikke tro noget slikt om Celia. Nei, jeg kan ikke. Jeg har bare møtt venlighet og hengivenhet hos hendes mor og hende; de har begge git mig saa mange beviser for deres omsorg for mig at jeg føler, jeg ikke vil kunne tilgi mig selv hvis jeg tror det De sier. De maa ikke bli sint —“

„Hverken sint eller forbauset, Miss Meredith. Men uheldigvis forandrer Deres gode tro ikke kjendsgjerningene. De maa naturligvis ha beviser — og de er allerede ved haanden.“

„Og de er?“

„Gaa i denne middag i eftermiddag.“

Hun saa forbauset paa mig.

„Men De sa jo før at jeg helst ikke burde gjøre det.“

„Jeg svarer for Deres sikkerhet.“

„Tror De der vil være fare?“

„Det er jeg overbevist om.“

„Men hvis det viser sig at De har tat feil, vil De saa ta alt det frygtelige De har sagt om Celia tilbake?“

„Miss Meredith, jeg kan ikke ta ord som er sande tilbake; men jeg vil gaa ut fra at hendes hodepine ikke er paatat og at hun ikke vet noget om det der er igjære iaften.“

Hun tænkte sig om et øieblik.

„Nuvel, jeg gaar dit,“ sa hun saa.

„Før De tar en avgjørende beslutning maa De vite hvad det er jeg er kommet for at si Dem. Punnie er forsvundet og jeg har alvorlig grund til at tro at han er i hændene paa Mahmoud pasha —“ og saa meddelte jeg hende mine grunde.

Hun hørte opmerksom efter med let sammentrukne øienbryn og kom med etpar spørsmåal da jeg var færdig.

„Jeg tror,“ sa hun saa, „at De har overset en ting som jeg har fortalt Dem vedrørende pashaen. Det kan kanskje gi en ledetraad til hans virkelige hensigt. Han eier endel land som med rette tilhører min slekt. Er det ikke sandsynlig at han agter at tvinge mig til at overlate dette til ham?“

„Mer end sandsynlig. Det hadde jeg glemt.“

„Kunde ikke ogsaa det forklare grunden til det, jeg tror De har grund til at formode — at han vil føre mig til Tyrkiet? Gaar ikke den slags ting ind under tyrkisk lov?“

„Kanske — jeg vet det ikke bestemt. Det vilde muligens fremme saken.“

„Og det avgjør saken med hensyn til mig. — Jeg vil gaa i denne middag og se hvad der hender!“ Hun reiste sig op. „Det er allerede blit sent.“

„Vil De løpe denne risiko?“ spurte jeg tvilende.

Hun smilte og rystet paa hodet.

„Der vil ikke være nogen. Der kan ikke bli foretat noget særlig i huset der — og forresten — mener De ikke at jeg bør betro min sikkerhet til Dem?“

Hun trykket min haand — et velkomment tegn paa tillid.

Da jeg forlot huset skyndte jeg mig til Scotland Yard og var saa heldig at træffe Bothwell, travlt beskæftiget med de arrangementer vi hadde avtalt.

„Noget nyt, Whimster? De ser ut som om De kommer med nyheter?“

Jeg nikket.

„Noget som vil holde os beskæftiget en time eller to,“ sa jeg og fortalte ham om middagen hos Mrs. Ambrose og min mislanke.

„Hun er modig,“ sa han om Olna. — „Hvor mange mand skal vi ta med?“

„Tilstrækkelig til at der kan bli holdt vakt rundt huset og til at foreta et angrep hvis det blir nødvendig.“

Han gav saa de fornødne ordrer og var snart parat til at starte.

„Jeg ønsker ikke at Mahmoud skal se at jeg har en haand med i spillet,“ sa jeg.

„Det vil ogsaa være det bedste. Hvad kan barter og en uniform ikke gjøre?“

Faa minutter efter var jeg utstaffert som konstabel med store, sorte barter og vi begav os til Curzon Street.

Mændene blev stillet op av Bothwell og hver av dem fik sine instruksjoner og maatte vise sin dygtighet til at kunne forsvinde med lynets fart. Fem minutter efter vor ankomst var der intet usedvanlig at se i gaten, skjönt Bothwell var postert i en port like overfor Mrs. Ambroses hus og fire andre mænd var like ved haanden.

Jeg blev anset for at være en almindelig konstabel og slentret bortover gaten, idet jeg speidet ivrig til alle sider. Klokken var ti før jeg var istand til at opdage noget. Da kom en vogn, i hvilken jeg gjenkjendte Mrs. Mostyns, ut fra Piccadilly, kjørte langs Curzon Street og stanset til min forbauselse i sidegaten.

Da der ikke var nogen grund for den til at stanse der, slentret jeg likesom tilfældig dit og vekslet etpar ord med chaufføren.

„En deilig aften,“ sa jeg med dyp stemme.

Manden mumlet et svar.

„De har en god vogn. Hvem tilhører den?“ Og under paaskud av at ta vognen i øiesyn kastet jeg et blik paa mandens ansigt. Det var ikke Mrs. Mostyns chauffør og heller ikke hendes automobil. Nu visste jeg hvad jeg vilde vite, saa jeg slentret rolig videre uten at ta notis av mandens utydelige svar. Idet jeg passerte Bothwell, stanset jeg og fortalte ham om automobilen, hvorpaa jeg gik videre. Om trent et kvarter senere kom en mand i livre ut fra Piccadilly; han sprang op ved siden av chaufføren som nu satte vognen igang og kjørte op foran Mrs. Ambroses hus.

Straks efter kom etpar mænd henimot automobilen, hver av dem med omtrent tyve meters avstand fra hverandre og netop da de var i samme avstand fra vognen, den ene foran og den anden bak den, slog et ur halv elleve og døren til huset blev aapnet.

Teppet for dramaet skulde øiensynlig gaa op halv elleve, og jeg slentret nu bort til automobilen som om jeg var tiltrukket av nysgjerrighet.

Netop da jeg nærmet mig den viste Olna og Mrs. Ambrose sig i døren, og manden i livre sprang ned og aapnet vogndøren.

XXIII.

Endelig en ledetraad.

Mine litt melodramatiske formodninger om det der skulde hände slog helt feil, og jeg kunde ikke tilbakeholde et smil ved tanken paa at jeg hadde ventet at Olna skulde bli kloroformert og baaret bevisstløs ut i vognen.

Formodentlig hadde Mrs. Ambrose motsat sig at noget slikt skulde finde sted; for Olna var helt sig selv og stod og passierte med sin vertinde. De lo og snakket muntert sammen, og jeg saa Olna kaste etpar nysgjerrige blik opover gaten, men hun hadde ingen anelse om at der var noget galt paafærde.

Hun gav Mrs. Ambrose haanden, takket hende for den ubehagelige aften og gik nedover trappen i den hensigt at stige ind i automobilen. Imens var Bothwell og hans mænd ogsaa kommet slentrende ditbort og stod nu rundt om som nysgjerrige tilskuere.

Netop som Olna traadte ut paa kjørebanelen gik jeg frem, lot som om jeg snublede og kom til at staa like overfor hende.

„Om forladelse, Miss,“ sa jeg høit, men tilføide hurtig med dæmpet stemme: „Det er ikke Deres vogn. Tal til chaufføren.“

Hun kjendte mig øieblikkelig og var straks paa sin post.

„De bør passe bedre paa, min gode mand,“ sa hun skarpt.

„Jeg ber Dem meget om undskyldning, Miss,“ jeg la haanden til hjelmen og traadte tilbake.

„Wilson, ta denne konstabels nummer,“ sa hun til chaufføren.

„Wilson“ kjendte øiensynlig ikke sit navn, for han rørte sig ikke.

Jeg gik straks ind i rollen.

„Jeg har ikke gjort noget galt og De skal faa en lang næse efter mit nummer,“ sa jeg vigtig. „Se heller at komme avsted, ellers noterer jeg Deres navn og adresse for sløseri.“

„Wilson, hører De det? Kom straks hit —“ hun gik like bort til ham og gjentok: „Straks, Wilson!“

Manden var øiensynlig meget ubehagelig berørt av denne forandring i programmet og mumlet noget som jeg ikke kunde høre.

„Wilson, vil De gjøre hvad jeg sier? Aa, jeg trodde det var Mrs. Mostyns chauffør. Jeg ber om undskyldning — det var en feiltagelse,“ utbrøt Olna og vendte sig mot den livrekledte mand. „Og De — hvis tjener er De?“

„Det er altsammen i orden, Miss. Wilson er pludselig blit daarlig og kunde ikke hente Dem. Vil De ikke stige ind, Miss?“

Nu blandet jeg mig i samtalen.

„Hvad betyr dette? Hvad er det for vrøvl?“ buldret jeg.

„Der er slet intet iveien, konstabel,“ sa Olna tilsynelatende ærgerlig. „Disse tjenere har tat feil av husets nummer. Denne automobil benytter jeg selvfølgelig ikke; min kommer sikkert om et øieblik!“

Hun vendte sig om for at tale med Mrs. Ambrose. Men denne dame var klogeligen gaat ind igjen.

Manden i livreen grep øieblikket da hun vendte ryggen til ham, til at gripe hende i armen og tilskynde hende til at stige ind i vognen; men nu tok jeg affære.

„Stop litt, unge mand!“ sa jeg barskt, idet jeg tok ham i kraven og slynget ham tilside, og da han indsaa at angrepet var mislyktes, sprang han op ved siden av chaufføren som saa kjørte bort.

„Miss, vil De komme indenfor og vente?“ spurte Miss Ambroses tjener.

Jeg la haanden til hjelmen.

„Miss, skal jeg følge Dem til en taksa-motorvogn?“

„Det vil kanskje være det bedste,“ og vi gik bort sammen, fulgt av Bothwell og etpar av hans mænd. „Disse mænd er vel ifølge med Dem?“ spurte Olna.

„Jeg skal forestille en av dem for Dem, naar vi kommer til Piccadilly. Vi har ventet etpar timer paa dette. Var der intet som vækket Deres mistanke?”

„Ikke det fjerneste. Mrs. Ambrose var venligheden selv. Vi spiste dog alene. Hendes venner sendte avbud i sidste øieblik.”

„Hvor ærgerlig!”

„Ja, var det ikke?” sa hun leende.

„Det glæder mig at høre Dem le.”

„Det er bedst hvis man kan det — men hvorledes skal jeg takke Dem?”

„Er De tilfredsstillet med hensyn til Celia hodepine?”

„Aa, tal ikke om det,” sa hun med en gysen. „Jeg kan ikke holde ut at tænke paa det.”

„Saa vil vi haabe den er bedre imorgen.”

„Ak ja. Imorgen — og som det kunde ha været —” hun sukke.

„Jeg foretrækker at høre Dem le igjen,” sa jeg.

„Jeg er ikke i humør til at le nu — det er kanske reaktionen. Jeg føler mig — jeg vet ikke hvorledes jeg egentlig føler mig.”

Da vi kom til Piccadilly, ventet jeg paa Bothwell og forestillet ham.

„Det var i yderste øieblik, Miss Meredith,” sa han da de rakte hverandre haanden. „Jeg var næsten ræd for at De var gaat ind i vognen, for da maatte vi ha begyndt at kjæmpe.”

„Jeg vilde ha gaat ind i vognen, Monsieur Bothwell, hvis ikke konstablen hadde stanset mig. Kanske jeg slet ikke burde ha gaat dit.”

„Det var modig gjort,” sa han beundrende. „Mange mænd vilde ha undslaat sig ved det.”

„Men jeg var sikker paa at der ikke var nogen fare ved at gaa dit, og kaptein Whimster hadde lovet at sørge for min sikkerhet, naar jeg kom ut. Men jeg skal være forsigtigere for fremtiden.”

En av mændene hadde nu hentet en drosjebil og vi steg ind i den. Olna sank tilbake i sætet og sa næsten ikke noget under den korte vei til Mrs. Mostyn. Hun takket Bothwell for hans hjælp og spurte hvorledes hun kunde sætte sig i forbindelse med ham hvis det blev nødvendig.

„Et telegram eller en opringning til Scotland Yard vil være tilstrækkelig til til enhver tid at bringe mig til Dem, Miss Meredith.”

„Og Dem, kaptein Whimster, vil jeg takke, naar vi møtes neste gang.”

„Sandsynligvis imorgen,” sa jeg, idet hun gik ind i huset.

„Paa ære, det er en dame det er værd at hjelpe, Whimster!” utbrøt Bothwell begeistret, da vi steg ind i vognen og kjørte til Scotland Yard for at jeg kunde skifte klær. Han vedblev at tale i samme dur, mens jeg klædte mig om. „Er De sikker paa at hun er tryk der hvor hun er nu?”

„Gid jeg var —” og jeg fortalte ham om min mistanke til Celia.

„Dette liker jeg ikke. Kan De tænke Dem noget vi kan gjøre?”

Jeg rystet paa hodet.

„Jeg skal tale med hende om det imorgen. Nu vil hun naturligvis være paa sin post.”

„Er tjenestefolkene til at stole paa?”

„Jeg kjender dem ikke.”

„Hvad slags mand er denne Wilson? Det ser litt mistænkelig ut — ikke sandt?”

„Jovist. Med mindre han er ført bak lyset av et falsk budskap.”

„Det er vist værd at undersøke det litt nærmere. Skal vi gjøre det, eller skal vi overlate det til Dem?”

„La os vente med det til jeg faar talt med Miss Meredith imorgen!”

„Javel. Men det kan jo ikke skade om vi overbeviser os om at der ikke hænder noget iaften. Det skal jeg sørge for.”

Det var et problem om Olna var i sikkerhet hos Mrs. Mostyn eller ikke. Celia var absolut en kilde til fare, og hvis der var noget i Bohtwells mistro til tjenestefolkene, saa var det let at forutse ubehagelige komplikationer. Det var sikkert og vist at Mahmoud vilde gjøre sit bedste for at faa tjenestefolkene i sin magt, og han var istand til at tilby saa store bestikkesummer at han kunde friste den mest trofaste.

Alt dette beviste at saa længe pashaen visste hvor Olna var vilde hun være i fare, hvor aarvaaken og paapasselig hun end vilde være.

Dette var saa meget mer foruroligende fordi jeg vilde være fuldt optat med at finde Punnie og derfor ikke kunde vaake over hende som jeg gjerne vilde. Den del av saken maatte overlates til Bothwell, og næste dag vilde jeg drøfte saken med Olna og faa hende til at la ham faa frie hænder i den henseende.

Punnies forsvinden var nok til at lægge beslag paa alle mine tanker og min virkekraft; men der kunde intet gjøres uten at ha en ledetraad at arbeide efter, og da Mason ikke hadde noget av vigtighet at meddele mig, gik jeg og la mig.

Straks efter frokost næste dag gik jeg til Mahmoud for at forklare ham grunden til at jeg ikke var kommet til Richmond. Jeg diskuterte op med en mængde undskyldninger, og da jeg ansaa det for klokest at indrømme at jeg kjendte til Punnies forsvinden foregav jeg det som grund.

„Sandheten er, pasha, at der er hendt noget meget uventet. Prinsen har netop valgt dette øieblik til at reise bort paa egen haand og jeg er litt lei for det. Hans tjener Stevens kom helt bestyrtet til mig og sa at prinsen ikke hadde været hjemme om natten, skjønt han hadde telegraferet at han skulde komme. Naturligvis sa jeg til ham at det ikke var noget at bli forskrækket over; men han talte vidt og bredt om en kvinde og en mand der hadde forfulgt hans herre av en eller anden grund, og han var i en slik sindstilstand at jeg begav mig avsted for at opspore dem.”

„Fandt De dem?”

„Nei, men jeg holdt paa like til klokken seks, og netop da jeg saa vilde til at sende Mason efter en drosjebil for at skynde mig ut til Dem, kom Stevens farenende med endnu et telegram fra sin herre, i hvilket han meddelte at han var reist ut av byen og at det skulde sies til mig. Manden var rent ute av det og vilde styrte til politiet; saa tænkte jeg at De heller vilde opgi vor lille sammenkomst end at politiet skulde blande sig i prinsens affærer. Jeg kunde jo i mit telegram til Dem ikke si andet end —”

„Jeg har ikke faat noget telegram,” avbrøt han mig.

„Ikke faat noget telegram? Men, min kjære pasha —” utbrøt jeg i en meget forbausert tone.

„Ikke et ord, kaptein. Jeg ventet paa Dem.”

„Det forbauser mig meget. Jeg haaber ikke De tiltror mig en slik mangel paa høflighet at jeg ikke skulde ha sendt avbud. Jeg adresserte telegrammet til Megri pasha, Sceptre hotel, Richmond.”

„Jeg var paa Crown hotel, kaptein, ikke paa Sceptre.”

„Aa, hvilken tankeløshet av mig! Nu husker jeg at det var Crown hotel. Jeg vet

ikke hvorledes jeg skal undskylde mig. Jeg antar at ængstelsen for prinsen har forvirret mine tanker. For jeg indrømmer at jeg har været meget ængstelig. Der var jo intet andet at gjøre end at skynde sig op paa postkontoret og faa en beskrivelse av avsenderen av telegrammet.”

„Lyktes det Dem?” spurte den gamle ræv.

„Nei, desværre. Men jeg ansaa det for rigtigst at fortælle det motsatte til Stevens for at hindre ham i at gaa til politiet og gjøre flere ophævelser over det, før jeg hadde talt med Dem. — Hvad synes De, vi bør gjøre? Skal vi melde det til politiet?”

Han lot som om han tænkte over det, idet han lænet sig tilbake og rynket panden.

„Tror De han vil synes om det?” spurte han med en betydningsfuld blinken.

Jeg smilte og trak paa skuldrene som om jeg gik ind paa hans tankegang.

„Har han gjort slikt før? Mænd pleier jo undertiden at gjøre denslags.”

„Det merkelige er at Stevens sier at han aldrig har gjort det før og han lægger stor vekt paa den kjendsgjerning at han er reist uten saa meget som at skifte klær. Det ser litt betænkelig ut, ikke sandt?” sa jeg med en fortrolig mine.

„Burde vi ikke vente en dag eller to og se om han ikke kommer hjem?”

Naturligvis for at han skulde faa tid til at faa bort Olna.

„Ja, jeg vet sandelig ikke hvad der er det bedste. Hvis han virkelig blir holdt skjult et eller andet sted, saa er det naturligvis bare for pengers skyld og isaafald faar vi vel snart vite noget.”

„De har vel ikke mistanke om nogen voldshandling?”

Jeg smilte og gjorde en avvergende haandbevægelse.

„Han er et saa inderlig godt menneske at han ikke har en eneste fiende i den hele vide verden.”

„Er han ikke litt — skal vi si ubetænksom — med hensyn til vakre damer? Det har jeg faat indtryk av efter hvad han har sagt mig.”

„Kanske — en liten smule ubetænksom. Men i dette tilfælde kan der neppe være tale om noget alvorlig. Han var her i byen dagen efter at han var reist bort. Det udelukker tanken om nogen voldshandling. Alt tyder paa at han er reist bort frivillig.”

„Det er sandt,” sa han med et bifaldende nik. Denne løsning av saken faldt i god jord hos ham. „Der er intet foruroligende ved hans forsvinden. De har vel ingen ide om naar og hvorledes han reiste?”

„Nei, ingen. Jeg var sammen med ham om eftermiddagen den dag, han reiste og han forlot mig for at gaa i klubben. Der er vel intet andet at gjøre end som De sier, vente og se om han ikke kommer hjem. Hvis han ikke kommer maa det selvfølgelig meldes til politiet,” med disse ord reiste jeg mig.

„Vil De la mig faa vite hvad der hænder?” spurte han.

„Javist! Jeg skal meddele Dem det saasnart vi har erfart noget.”

Saa gik jeg.

Paa mit bord fandt jeg rapportene om Mahmouds foretagender som blev sendt mig hver dag siden hans ankomst, og jeg gjennemgik dem omhyggelig i haab om at de skulde kaste lys over saken. Men det gjorde de ikke. Det var tydelig at han visste at han blev utspionert og han var klok nok til at narre dem der holdt øie med

ham. Det hadde han gjort den dag da Punnie forsvandt og næste dag, da han fablet om at reise ut paa landet. Han hadde stadig benyttet et av de utallige tehuser som har indganger baade paa forsiden og paa baksiden. Han hadde gaat ind av den ene dør og ut av den andre, mens manden ventet paa at han skulde vende tilbake.

Jeg blev derfor ikke særlig skuffet over ikke at opdage noget. Men saa kom Mason med et brev fra Bothwell.

„Overbringeren, George Higgins, er den drosjehauffør, De har eftersøkt. La ham om mulig faa se et glimt av p. . .”

Her var endelig en ledetraad.

XXIV.

Et utbrudd av Olna.

Drosjehaufføren George Higgins var en hørhaaret liten mand med skarpe ansigts-træk og vævre bevægelser.

„Higgins, har De noget at si mig?”

„Ja, om en vogn som jeg holdt med ved Piccadilly cirkus iforgaars. Jeg hørte at der hadde været forespørslser hos Scotland Yard om den og avla derfor rapport om den imorges.”

„Vil De beskrive Deres passagerer for mig?”

Han gav en beskrivelse av pashaen og Punnie der viste at han forstod at bruke sine øine.

„Kan De kjende begge igjen?”

„Hvor som helst, Sir. Fra min tjeneste i hæren er jeg vant til at kjende igjen ansigter.”

„Hvor kjørte De dem hen?”

„Til Minerva garagen paa Waterloo Bridge Road. Den høie mand betalte mig og de gik begge indenfor. Det er alt hvad jeg vet for jeg blev straks engagert igjen.”

„Hvor mange var klokken?”

„Saavidt jeg kan huske var den halv fire, da de tok drosjen.”

„Hørte De noget av hvad der blev sagt?”

„Ikke en stavelse, Sir. Det var vist fransk der blev talt. — Undskyld, Sir, men hvem betaler mig for den tid jeg spilder?”

„Det skal nok jeg sørge for. Jeg vil la Dem se en av de passagerer De kjørte for, uten at han ser Dem. Vent et øieblik —” jeg gik ut og valgte et sted i hallen hvor han kunde være skjult, og saa sendte jeg Mason ind til pashaen for at be ham om straks at komme ind til mig da jeg hadde viktige nyheter til ham.

Han kom straks, og jeg møtte ham i hallen og opholdt ham længe nok med snak til at Higgins kunde faa ta ham godt i øiesyn. Mine „viktige nyheter” bestod i at Stevens, trods mit forbud, allikevel var gaat til politiet.

„Der var netop en opdager her. Det er en farlig staahei,” sa jeg tilsynelatende ærgerlig. „Hvad skal jeg gjøre?”

Vi diskuterte det, indtil Mason som hadde faat sine instrukser avbrøt os og jeg blev kvit pashaen. (Fortsættes).

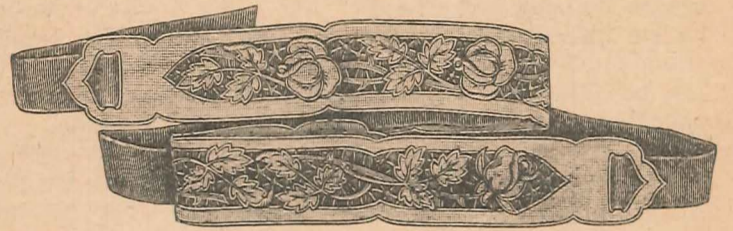
= L. Ved at stille L + AV + E + N + D + E + J sammen til et ord, faas som Løsning Lavendel.

108. Logogrif: Mølle, øl — melk, lokke, bok, tomme, mø, to, blek — melkebøtte.

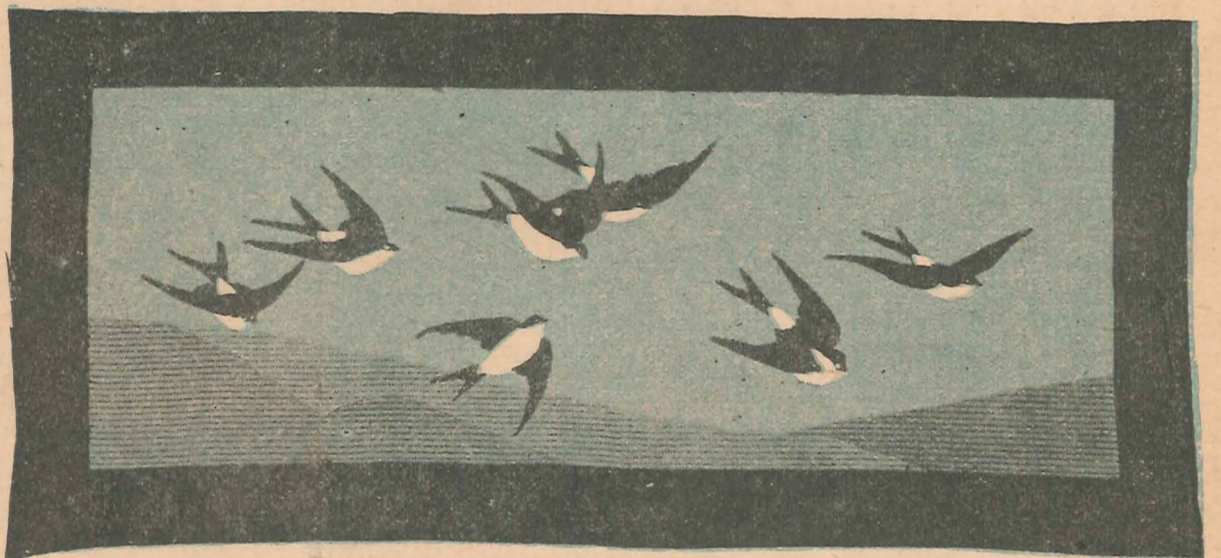
40de haandarbeide.

Broderte vaskebaand til linnen og dækketøiskaper.

Paa fin, hvit lin utfører man de henrivende mønstre i venetiansk broderi og klipper stoffet bort mellem broderifigurene. Det broderte stykke er 25 cm. langt og 5 cm. bredt og trækkes igjennem som billedet viser med kulørt silkebaand, hvormed lintoibunken ombindes.

Materiale: Paategnet vaskebaand og garn pris kr. 1,00 + porto gjennom „Nordisk Mønster-Tidende's” broderi-avdeling, Storgaten 49, Kristiania. Bestillingsseddel findes i „Raadgiver” side 28.

Løsning paa opgavene i dr. X's afdeling i nr. 37:

106. Sætteren og dr. X: Det av sætteren s'ilede problem som gik ut paa at der skulde findes fire tal, som enten de blev skrevet som potenser, der skulde multipliceres med hverandre, eller som et almindelig fire-cifret tal, dog gav samme resultat, kan bare løses ved forsøk. De eneste fire tal der kan være tale om, er 2, 5, 9 og 2. idet $2^5 \cdot 9^2$ er det samme som 2592 idet $2^5 = 32$ og $9^2 = 81$ og $32 \cdot 81 = 2592$.

107. Plus og minus-rebus: Land ÷ And = L, Avis ÷ Is = AV, Kyse ÷ Kys = E, Naal ÷ Aal = N, DD ÷ D = D, Dame ÷ Dam = E, Lur ÷ Ur

B. 102. Vægteppe med svaier.

Paa lys blaa uldjava syes dette dekorative vægteppe. Mønstreet som er paategnet stoffet syes med uldgarn i rette gobelinstring. Svalene ulføres med sort og hvitt garn over 4 traader. Aasene med 10 farver blaat over 8 traader. I kanten sættes en 12 centimeter bred sort filt kant. Størrelse med kanten 170 x 80 centimeter.

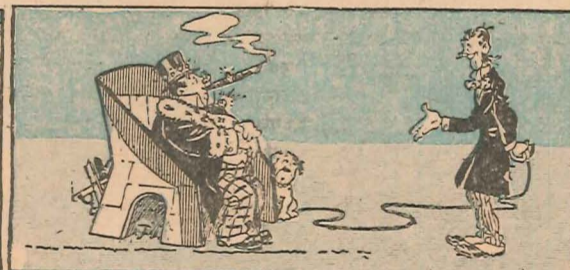
Materiale: 1 paategnet teppe med garn, pris kr. 27,00 + porto. Filtkant til teppet kr. 6,70. Paabegyndt kr. 1,20 ekstra.

Faas gjennom „Nordisk Mønster-Tidende's” broderi-avdeling, Storgaten 49, Kristiania. Bestillingsseddel findes i „Raadgiver” side 28.

Moderne universalmøbler.

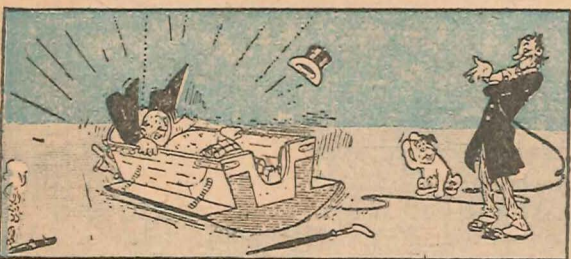
1. „Tillater De at jeg kaster et blik indenfor i Deres etablissement for moderne universalmøbler!” sa den tykke millionær og fik omgaende til svar at han var velkommen.

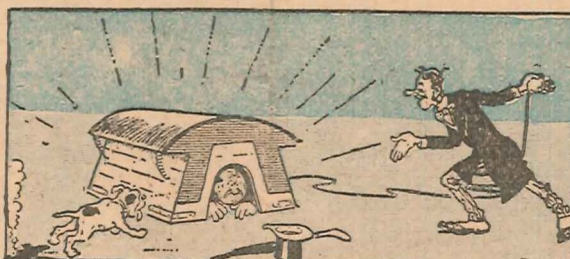
2. „Faar vi først lov til at vise Dem vor patenterte, sammenklappbare lænestol!” sa møbelhandleren. „Hvis De vil behage at ta plads vil De bemerke at den er meget behagelig at sitte i. Og . . .”

3. . . . trykker man paa denne ball, forvandles den øieblikkelig, som De vil behage at se, til en elegant bokreol etter det moderne trappesigesystem, som er uhyre praktisk. Trykker jeg igjen,

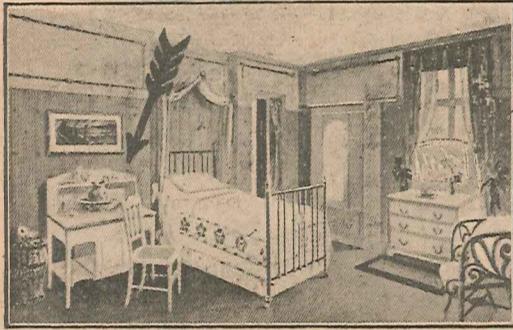
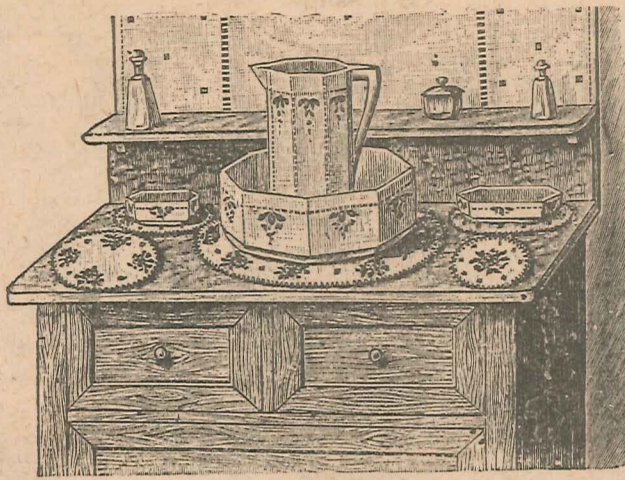
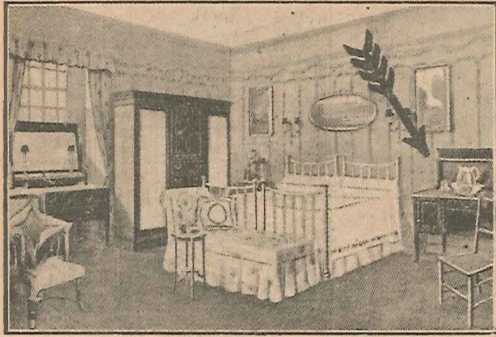
4. vil i samme nu bokreolen være forsvundet og istedenfor vil der staa den yndigste vugge, som nogen baby kan se for sine øine, et rent praktisk stykke for ethvert barneværelse.

5. Endnu et tryk paa ballen og vuggen er blit til det mest praktiske hundehus man kan tænke sig — et komplet slot for enhver hund. Vi leverer ogsaa om ønskes hunder til yderst . . .”

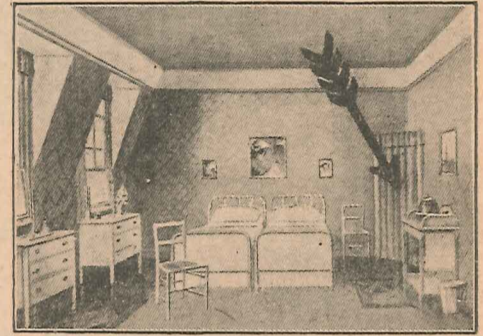
6. Men den tykke millionær fikk ikke høre prisen — han var forlængst ute av døren — med restene av det splintrede patent-universalmøbel. Han hadde faat tilstrækkelig av patentvæsen for den dag.

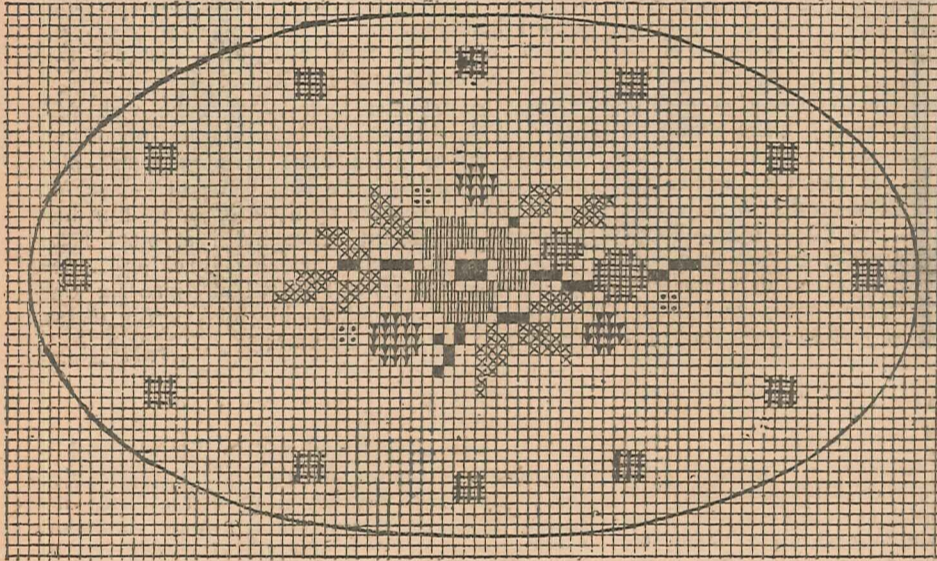
Bill. 1. Vaskeservantgarniture med korsstingsbroderi. Typenønstret til broderiet paa det største, runde, broderede stykke følger i næste nr.

Vaskeservantgarniture med korsstingsbroderi.

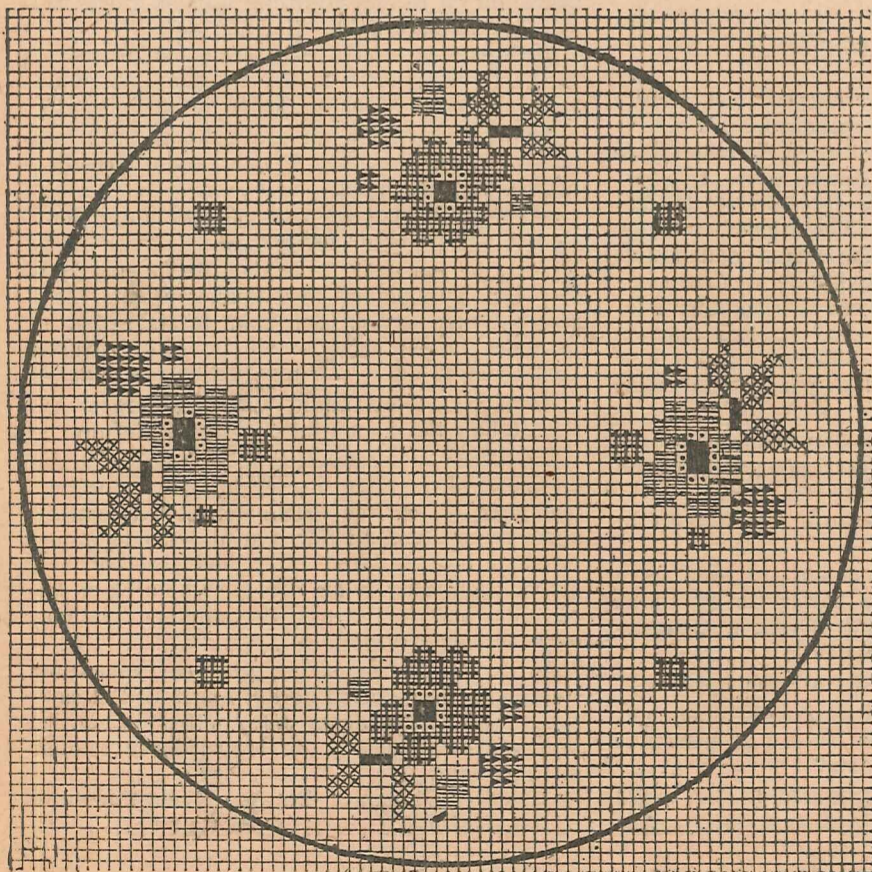
(Hertil hører bill. 1-5 samt bill. 1 i næste nr.)

Disse fem servantstykker er utstyrt med et let og hurtig, broget korsstingsbroderi i vaskede farver og er praktiske og pene til servanter i f. eks. unge- og gæsteværelser. De klippes af hvitt, grovt lerret eller korsstingsstof, hvorpaa 3 korssting fylder 1 cm.; det største runde stykke er 45 cm., det mellemste runde 26 cm. og det mindste runde 15 cm.; det største av de ovale stykker er 28½ x 16 cm. og det mindste ovale 24 x 16 cm.

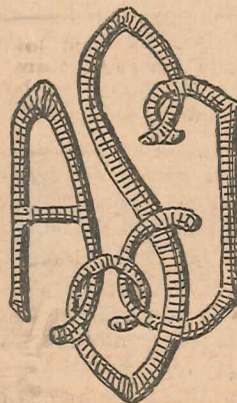

Bill. 2. Typemønster til det største, ovale servantstykke. Tegnforklaring: ■ sort, ● grøn, ▲ lila, □ blaa, ○ gul, ▤ rød.

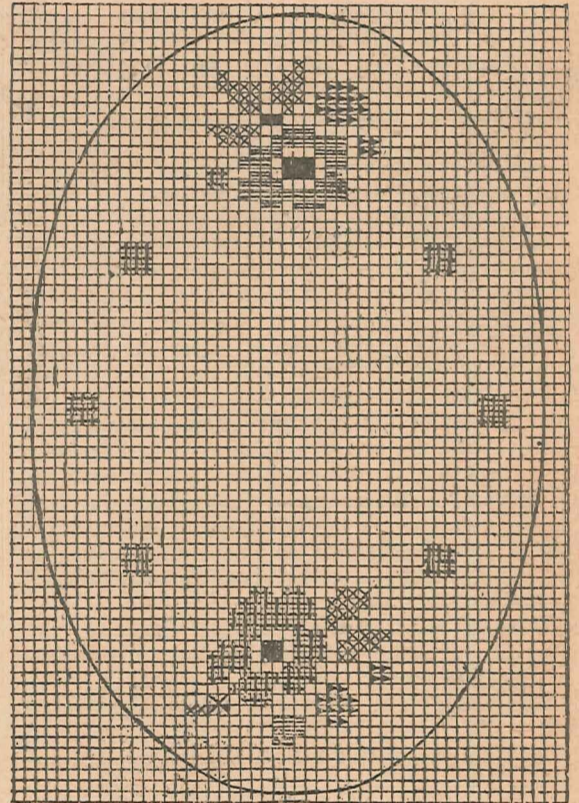

Bill. 4. Typemønster til det mellemste, runde servantstykke. Tegnforklaring: ■ sort, ● grøn, ▼ lila, □ blaa, × gul, ▤ rød.

stort. Broderiet utføres med glanse- eller perlegarn efter typemønstrene bill. 2-5 i de derunder angitte farver. Typemønsteret til det største runde stykke bringer vi imidlertid av pladshensyn først i næste nr. av „Allers Familie-Journal”. Langs kanten av alle de broderede stykker syes en sort knaphulskant.

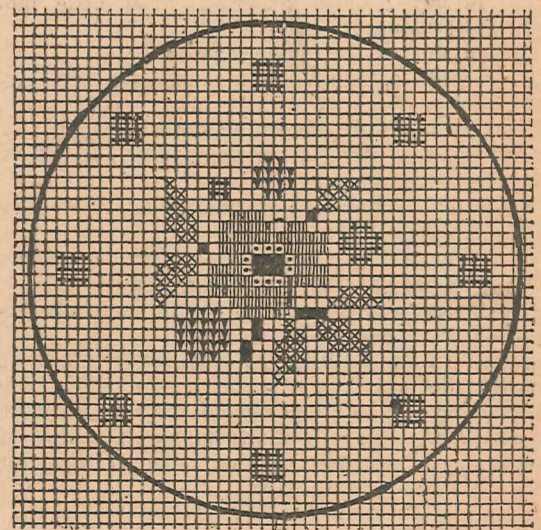

A.S.J.

Bill. 5. Typemønster til det mindste, ovale servantstykke.

Tegnforklaring: ■ sort, × grøn, ► lila, □ blaa, ▤ rød.

Bill. 3. Typemønster til det mindste, runde servantstykke.

Tegnforklaring: ■ sort, × grøn, ▼ lila, □ blaa, × gul, ▤ rød.

Bernt Hansteens prøvesak.

Telefonen ringte.

Den store dagbladsredaktør grep røret, idet han vanemæssig skrev videre paa dagens spidsartikkel.

„Hallo!”

„Ja, er det redaktør Carlsen, det er doktor Carl Hansteen, jeg vet ikke om De erindrere Deres gamle skolekammerat —?”

„Jovist, Carl Hansteen, det husker jeg meget godt.”

„Ja, det er nogen aar siden vi sidst talte sammen; jeg ringer til Dem for at be Dem gjøre mig en stor tjeneste — jeg har en søn — Bernt heter han, som absolut vil være journalist — men nu har vi Hansteener i tre generationer været læger og det var mit haab at vi skulde være det i tre til — men fyren har som sagt ikke andet end journalistik i hodet — jeg har forklart ham hvad det koster at kjæmpe sig frem ad den vei, men alt forgjæves — kan De ikke hjelpe mig med at faa nykkene pillet ut av ham?”

„Hm — Ja, det pleier jo ikke at være vanskelig — et litet indblik i herligheten pleier som regel at være tilstrækkelig — men skulde det ikke hjelpe, saa har jeg et middel som aldrig slaar feil — jeg tænker nok vi skal redde ham for lægevidenskapen. Aa, jeg ber, farvel, farvel!”

„Goddag, træffer jeg redaktør Carlsen?”

Redaktionsvaktens saa paa den lyse, litt barnslig utseende mand:

„Kunde De ikke tale med redaktionssekretæren?”

Der kom et skuffet uttrykk i det barnslige ansigt.

„Nei tak, det skal være redaktøren personlig.”

„Ja, jeg skal spørre om redaktøren tar imot.”

Han tok det fremrakte kort og forsvandt i det allerhelligste — et øieblik etter kom han tilbake — let forbauset:

„Værsaagod det er denne veil?”

Redaktøren vendte sit store, graa hode mot den indtrædende:

„Hvad ønsker De, unge mand?”

„Jeg vilde gjerne være medarbeider ved 'Aftenbladet' —”

„Se, se — da er De vel gammel journalist — for vi bruker, som De vel kan tænke Dem, bare førsteklasse folk.”

Den unge mand rystet paa hodet, men slog ikke sine øine ned:

„Jeg har aldrig været knyttet til noget blad før — jeg har skrevet litt i forskjellige ukeblader — men jeg tror jeg er skapt for journalistikken —”

„Aha!” kom det uttrykksfuldt fra redaktøren, „da kan det vel ikke nytte at jeg fortæller Dem at av hver nundre unge mennesker som vil være journalister — og som alle tror paa sit kald — er der bare ti som blir det, og bare to som blir virkelig gode journalister —”

Den unge mand rynket brynene:

„Jeg vet godt det er en vanskelig vei, men jeg er ikke ræd for vanskelighetene —”

„Heller ikke naar De hører at en journalist sedvanlig arbeider fra tolv middag til to om natten og sedvanlig er gammel og utslitt ved den

Den unge pike satte sig paa bænken ved Bernts side.

tid da andre mennesker staar i sin bedste alder —”

„Nei, hr. redaktør, naar jeg sier at jeg tror jeg er født til journalistikken, saa er det fordi — ja, jeg kan ikke forklare det, men bare be Dem gi mig en leilighet til at bevise det —”

„Ja — hm —!” Redaktøren stirret et øieblik grundende paa den unge mand. „Det pleier jo ellers ikke at være saaledes her i livet at en ung mand kan gaa like fra gaten og erobre sig en livsstilling — sedvanligvis maa man jo begynde nedenfra — hm — ser De — hm — journalistikken er jo noget for sig, og den mulighet kunde jo tænkes, at en ung mand som saaledes falder med døren ind i huset netop er i besiddelse av de anlag som samlet skaper den fuldendte bladmand, jeg mener smartness, energi, ukuelig energi, som gjør det mulig for en mand at arbeide ti timer uten mat, dertil takt og diplomatisk sans — ja, den mulighet er jo ikke udelukket — og selvfølgelig, hvis De absolut mener at De er et slikt unikum, saa kan vi jo la Dem prøve — og jeg er netop saa heldig at kunne by Dem en oppgave som vil gi Dem leilighet til at vise hvad De duer til. Løser De den saa — ja, da kan vi jo alltid tale nærmere om saken —”

Den unge mand flyttet sig urolig paa stolen og blikket hang forventningsfuldt ved redaktørens læber.

„Jeg vet ikke om De er kjendt med forretningsforhold, eller om De nogensinde har hørt tale om firmaene Anders Holm sen. og Jakob Harding, de er jo to av vore største firmaer indenfor sin branche og der er tale om at de skal sammensluttet — endnu holdes saken hemmelig, men vi vilde jo gjerne før nogen anden avis vite litt besked om, under hvilken former sammenslutningen skal ske, hvem som kommer i ledelsen, hvorledes pengene skal smeltes sammen og saa videre, eventuelt billeder av den nye direktion. Har De mod til at paata Dem denne oppgave?”

Den unge mand reiste sig, han hadde en klump i halsen og han nikked flere ganger før han kunde faa sagt:

„Ja, hr. redaktør, og tak fordi jeg faar lov at prøve mig selv!”

„Aa, De skal ikke takke endnu —” Den store mand gjorde en avfeiende bevegelse og Bernt Hansteen returnerte henimot døren; med haanden paa dørklinken spurte han:

„Hvor lang tid faar jeg til at løse oppgaven?”

„Aa, De kan bare ta det med ro — men hør, jeg sa vist ikke at De gjør bedst i at henvende Dem til gamle Anders Holm.”

Det var en meget selvtillidsfull ung mand som litt etter ute i ekspeditionen søkte efter adressen paa direktør Anders Holm og som en halv time senere ringte paa døren til en herskabelig villa oppe ved Holmenkollen.

Da han hadde forlangt at faa direktøren i tale,

forsvandt piken med hans kort, som i al beskedenhet bar hans navn og adresse, og litt etter traadte en ung pike ut i forhallen med hans kort i haanden:

„De ønsker at tale med far — er det ikke noget jeg kan avgjøre?”

Bernt rystet paa hodet — ganske vist, følte han ved sig selv, skulde han ikke hat noget imot at sitte og se ind i disse alvorlige, graa øine, men der stod viktigere ting paa spil — saa forsvandt den unge pike og litt etter førte hun ham gjennom en elegant salon ind i et stort røkeværelse og han stod overfor direktør Anders Holm. Han fik saavidt tid til at gjøre sig klart at direktøren saa ualmindelig elskværdig ut, saa hørte han sig selv stamme:

„Ja, undskyld, men jeg er medarbeider ved 'Aftenbladet' —”

„Naa, det er De!”

Bernt var sunket ned i den tilbudte stol og formulerte i tanken sit næste spørsmål derfor la han ikke merke til at den sætning han hadde uttalt og som hadde strammet ham selv betydelig op, hadde fremkaldt et uttrykk paa direktørens ansigt som en personlig fornærmelse.

„Direktøren maa undskylde, men vi har hørt noget om en sammenslutning mellem Deres selskap og firmaet Jakob Harding —”

„Tak, det er nok!” Direktøren hadde reist sig og pekte paa døren med alle tegn paa ophidselse og vrede. „Der er døren, ut med Dem!”

Bernts forbløffelse var saa ærlig og hans lamelse saa uehjælpelig, at den gamle herre kom litt til sig selv igjen.

„Hvem har sendt Dem ut paa den limpinden?”

„Det var redaktør Carlsen —”

„Naa, det var det! De er den niende som kommer fra 'Aftenbladet' med denne dumme historien — men nu er det nok, forstaar De, nu maa det ha en ende — vil De hilse redaktør Carlsen og si det — nu maa det ha en ende —”

Bernt Hansteens mund stod vidt aapen, som stirret han ind i en ufattelig kjendsgjerning.

„Ja, De vet selvfølgelig ikke bedre, likesom de andre — men gaa nu, jeg har ikke stor taalmodighet —” og han fulgte den sterkt konsternerte unge mand til døren med truende miner; før han lukket døren etter ham snerret han: „Sammenslutning — De kan hilse ham og si deroppe at han kan spare sig alle spekulationer over sammenslutning —”

Da Bernt fortunlet gik gjennom spisestuen, stod den unge pike ved bordet ifærd med at sette roser i et glas — deres øine møttes og han saa hun var meget blek. Ute i korridoren indhentet hun ham:

„Undskyld, kommer De fra Jakob Harding?”

„Nei, frøken!”

„Naa, jeg trodde det —” der kom et uttrykk av træthet og skuffelse i hendes ansigt.

„Hvorfor, frøken?”

„Aa, ikke for noget —”

„Jeg kommer fra 'Aftenbladet,' tilføiet han som en forklaring.

„Naa, ja, da nytter det slet ikke noget —”

Han saa sig usikkert om — nu burde han vel lette paa hatten og forsvinde — men han blev staaende — der var noget som sa ham at den unge pike der trængte til hjælp og hadde haabet paa hjælp fra ham — nu saa han alvorlig paa hende:

„Hvorfor nytter det ikke? Hvis jeg kan — saa vil jeg forfærdelig gjerne hjelpe Dem —”

„Tak, men De vet slet ikke noget om det hele — De kjender jo ikke engang Jakob Harding —”

„Naa, hvis det ikke var andet, saa var det snart besørget — nu kjender jeg jo Anders Holm sen. —”

Der gled et litet smil over den unge pikes ansigt og Bernt betrodde sig selv at det ansigt var skapt til smil — saa blev hun alvorlig igjen, stirret likesom overveiende frem for sig.

„Hvis jeg kan hjelpe Dem, frøken, saa maa De ikke betænke Dem,” sa Bernt indtrængende. „Jeg vet ikke om jeg ser tillidvækkende ut, men hvis De virkelig trenger til nogen som kan hjelpe Dem, saa sæt mig paa prøve —”

Han saa forventningsfuldt paa hende og læste tydelig den kamp som foregik i hendes indre — endelig sa hun:

„Vel, jeg vil ta imot Deres tilbud. Naar De kommer ut gjennom porten staar der node i alléen tilvenstre en bænk, sæt Dem der, saa skal jeg komme —”

Da Bernt litt etter saa hende nærme sig bænken, hvor han hadde tat plads, forsikret han sig selv at hun var den søtteste unge pike han nogensinde hadde set — men hun trængte meget til at bli opmuntret.

Hun tok plads ved hans side.

„Jeg har besluttet at sætte alle hensyn tilside og betro mig til Dem; der staar saameget paa spil at spørsmålet hvad man kan og hvad man ikke kan blir saa smaait i sammenligning, og skjønt jeg ikke kjender Dem, saa føler jeg uvilkaarlig at jeg kan ha tillid til Dem.

Først maa jeg fortælle Dem at Jakob Harding er min bror — han bærer min mors fødenavn, hun var engelsk.

For femten aar siden traadte min bror som ung mand ind i fars forretning, som dengang var den største i sit slags i landet, men de kunde ikke arbeide sammen — Jakob var for moderne, han vilde omlægge hele driften, utvide og forbedre overalt, men far var paa sin side saa steil at han ikke var til at rokke — de tørnet sammen gang paa gang — tilsidst skiltes de i uvenskap og min bror startet sin egen forretning i samme branche som fars, men etter helt nye principper. Det er nu ti aar siden og i al den tid har min bror ikke sat sin fot i huset og far taaler ikke at hans navn nævnes.

I begynnelsen hadde min bror meget at kjæmpe mot, og hvis ikke far de første aar i al hemmelighet hadde støttet ham ved at holde sig tilbake i konkurransen, var han aldrig naadd frem — men det var likesom far tapte interessen for sin forretning fra det øieblik Jakob gik. I de første aar gjorde det mindre, da alt gik av sig selv, men nu etter krigen har Jakobs selskap fuldstændig slaat fars ut av markedet, og hvis der ikke snart sker noget vil far gaa fallit. Jeg har hele tiden haabet at min bror skulde faa noget at vite om det — da vet jeg at han lot høre fra sig — men han tror vel at alt er som det skal være og han kan vel heller ikke tro andet — ingen som ikke vet det vil faa den tanke at det var galt fat med Anders Holm sen.

Forstaar De nu hvorfor jeg var saa interessert da jeg hørte hvad far sa om sammenslutningen?”

Bernt nikket.

„Men si mig, frøken, hvorfor har De ikke selv henvendt Dem til Deres bror?”

„Det hadde jeg gjort forlængst, hvis ikke far hadde tat det høitidelige løfte av mig at jeg aldrig, hvis jeg traf Jakob, med et ord vilde nævne hvad jeg vet om fars stilling.”

Bernt saa op med en stor beslutning lysende i sine øine:

„Frøken Holm, nu gaar jeg like til Deres bror, og hvis han ikke er et ualmindelig uhyre, saa

tænker jeg nok at jeg skal faa noget nærmere at vite om sammenslutningen.”

Bernt sat i forhallen til firmaet Jakob Hardings store, flot utstyrte hovedkontor og ventet paa at faa chefen i tale. Gjennem et par store svingdører saa han ind i det egentlige kontor, hvor en sværm av kontorister arbeidet — av og til gled en kontorist gjennom døren med brever eller dokumenter som skulde forevises i chefskontorene paa den andre side av forhallen. Det var ikke langt fra at han følte sig litt trykket ved tanken paa hvad han om litt gik ind til. Omgivelsenes kolde, forretningsmessige karakter, den lange ventetid, Jakob Hardings myndige stemme, alt bidrog til at gjøre hans erend vanskelig, og flere ganger overveiet han sterkt om han ikke skulde gaa sin vei og søke at faa utrettet sit erend i et brev — men da saa han igjen for sig de alvorlige, graa øine og hørte den bedrøvede stemme som sa: „Aa, da nytter det slet ikke!” — og han rynket brynene og ansigtet fik et uttrykk av urokkelig bestemt, som det beholdt da han omsider blev ført ind til den sterkt optatte direktør.

Jakob Harding saa flygtig op fra et dokument som han holdt paa at læse gjennom og bød med en haandbevægelse Bernt at ta plads i en stol ved siden av sit skrivebord. Da han var færdig

Jakob Harding bad Bernt ta plads i en stol, hvorefter han forretningsmessig spurte: „Hvad ønsker De?”

med gjennemlæsningen, sa han kort og forretningsmessig:

„Hvad ønsker De?”

Bernt rømmede sig — det var saa vanskelig for ham at faa begyndt — for skikkelsen der indbød ikke til fortrolighet.

Saa endelig fandt han en form:

„Jeg kommer for at be om et raad i en — hm — meget vanskelig sak. Der findes her i byen en forretningsmand av et fint gammelt navn — han er i en meget vanskelig stilling — tilsynelatende er han en rik mand, i virkeligheten er han paa fallittens rand. Denne mand har en søn som er chef for en virksomhet inden samme branche — en stor og glimrende virksomhet som etterhaanden har slaat farens av markedet. Nu vilde jeg gjerne spørre Dem — kunde det ikke tænkes at disse to virksomheter kunde slaas sammen —?”

Jakob Harding la sig tilbake i stolen og saa koldt paa den unge mand:

„De kan godt spare Dem Deres omveier — vær saa venlig at si mig, hvad har De med denne sak at gjøre?”

„Ja, hm — egentlig ikke noget, men der er en jeg har lovet at ordne denne affære — og jeg pleier at holde hvad jeg lover —”

„Si mig — kjender De Anders Holm?”

„Ja — han har netop kastet mig ut av sit kontor —”

„Naa — og nu vil De ogsaa gjerne kastes ut av mit —”

„Aldeles ikke — Anders Holm hadde grund til at kaste mig ut av sit kontor, det har ikke De —”

„Naa, ikke — vil De da være saa venlig at si mig hvorfor De er saa godt underrettet med hensyn til — min far — og hvem det er De har lovet at ordne denne affære —”

„Direktør Harding, De har en søster —”

„Jeg hadde engang — det er tre aar siden jeg saa hende sidst —”

„Og det er tre aar siden det begyndte at gaa tilbake for Deres far, og fra det øieblik maatte hun høitidelig love ham ikke at sætte sig i forbindelse med Dem.”

„Men, siden De vet saa meget, saa vet De kanskje ogsaa hvad der er imellem min far og mig. Min far vilde ikke indrømme at jeg hadde ret dengang — nu hører jeg at han holder paa at gaa fallit, hvad jeg forøvrig ikke ante. Jeg kan ikke indse andet end at en mand maa ta konsekvensene av sit standpunkt — jeg skylder ikke min far noget —”

„Er De sikker paa det, direktør Harding? Jeg skal gjenta for Dem, ord for ord, hvad Deres søster sa om det spørsmaal: I begynnelsen hadde min bror meget at kjæmpe mot og hvis ikke far de første aar i al hemmelighet hadde støttet ham ved at holde sig tilbake i konkurransen, var han aldrig naadd frem — men det var likesom far tapte interessen for forretningen fra det øieblik Jakob gik.”

„Det var ordene, og skjønt jeg ikke har kjendt Deres søster saa — forfærdelig længe, saa tror jeg man kan ha fuld tillid til hende —”

Direktør Harding nikket og sa hen for sig:

„Ja, Ettie er god nok!”

„Naa, heter hun Ettie,” tænkte Bernt, „det var et vakrert navn — og hun passer til det!”

Direktøren hadde imidlertid reist sig fra sin plads og gik op og ned paa gulvet, øiensynlig sterkt optat av det han hadde hørt — av og til stod han stille og plystret hen for sig, saa gav han en ordre i hustelefonen, gjorde epar brever færdig og tok paa sig sit yttertøi.

„Kom her,” sa han uten kommentar og Bernt fulgte etter ham ut gjennom forhallen og ned paa gaten, hvor de steg ind i en stor, sort automobil.

Uten at der veksledes et ord mellem dem kjørte de ut av byen og op til Holmenkollen, hvor de stanset utenfor den port som Bernt for en stund siden hadde forlatt. Idet de steg ut av automobilen skottet han bort til bænken i alléen, hvor han for litt siden hadde sittet med — hende.

Inde i haven møtte de frøken Ettie, som stod som om hun ventet paa nogen — hun saa fra den ene til den andre og slog saa armene om halsen paa sin bror, idet hun stammet:

„Jakob, kommer du virkelig selv —”

Bernt stod som om han ventet samme behandling, men han maatte nøies med en bløt liten haand, som han knuget overdrevent sterkt.

Med ett vendte de sig alle sammen mot verandatrappen — der stod Anders Holm sen. Han var i en gammel, slitt hjemmejakke og saa med sit pjuskede, graa haar saa underlig avfældig ut — han saa stivt paa sin søn:

„Jakob! llvad er meningen?”

„Aa, det er sandelig ikke andet, far, end at denne paagaende bladmand, som du vist kjender, absolut vil ha lov til at skrive om sammenslutningen mellem Anders Holm og Jakob Harding — og da jeg synes at det er en god idé, er jeg kommet for at høre hvad du synes om det.”

„Sammenslutning!” den gamle smilte bittert — „det er pent av dig, gutten min, men — jeg tror det er bedst du lar den tanke fare.”

„Far,” — Jakob var traadt op paa trappen, „la os glemme hvad der skedde mellem os dengang for ti aar siden og la os se fornuftig paa situationen. Etter hvad jeg nu kan se skyldes det ikke mindst dig at firmaet Jakob Harding idag er det fineste av sin art her i landet — du har git mig av den kraft du har tat fra dig selv, saa igrunden er det jo bare en formsak hvis vi slaar de to selskaper sammen. La os nu gaa ind og tale sammen om det, saa kan Ettie underholde journalisten saalænge.”

Egentlig gjorde ikke Ettie noget forsøk i den retning etter at Jakob og hans far hadde trukket sig tilbake til kontoret — hun lekte paa plønen med en hvit katunge og skjænket tilsynelatende ikke den unge mand en tanke. Han paa sin side stod ret op og ned med hændene i lommen og fulgte med slet skjult beundring den slanke skikkelse som tumlet sig i grasset.

Omsider begyndte han at føle noget som jalousi overfor katungen, som hun overgivent krystet i favnen.

„Frøken Ettie,” sa han, „jeg skulde ønske jeg var den katungen der —”

Hun rødmet sterkt og en rynke mellem brynene fortalte ham at han var gaat for vidt. For at bøte paa sin klodsethet traade han hen til hende og bøjet sig ned over hende, idet han sa: „Frøken Ettie, vi har jo bare kjendt hverandre i to timer, saa det vilde jo være litt — dristig — hvis jeg allerede fridde til Dem; men hvis jeg faar lov til at være sammen med Dem, vil det sikkert ikke være længe før jeg gjør det — derfor vil jeg spørre Dem paa forhaand, om jeg faar lov til at — fortsætte at komme til Dem?”

Hun løftet hodet og saa ham alvorlig ind i ansigtet — saa smilte hun og sa:

„Selvfølgelig vil jeg altid være glad over at se Dem, jeg har jo saa meget at være Dem taknemlig for —”

Saa kysset hun katungen, og Bernt følte igjen lyst til at bytte med den — men dennegang sa han ikke noget.

Det banket paa døren.

Den store dagbladsredaktør vendte sig fra sit skrivebord — naa det var den unge mand fra iformiddag — nu kom han vel for at kræve ham til regnskap. Redaktøren smilte ertende og nød paa forhaand den unge mands krænkelse, jo vist, den med sammenslutningen mellem Anders Holm sen. og Jakob Harding var virkningsfuld; men den kem anderledes end han hadde tænkt.

„Goddag,” sa en rolig og behersket stemme, „hvor meget ønsker redaktøren om sammenslutningen?”

„Hvad behager — hvad mener De?”

„Jeg mener sammenslutningen mellem Anders Holm og sønnen Jakob Harding — jeg har en hel del baade om direktion og kapital og hvad der ellers kan være, og saa har jeg etpar fotografier.”

Redaktøren sa intet, men gjennemsaa sterkt

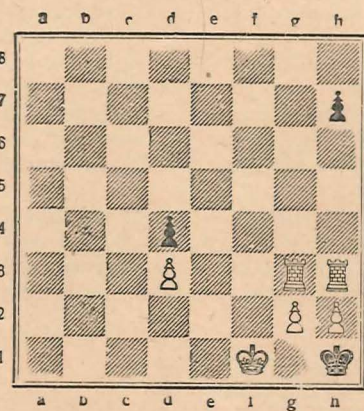
interessert det materiale den unge mand la op for ham, saa skottet han op til ham:

„Si mig, hvorledes har De faat fat paa det?”

„Aa, ved hjælp av endel smartness og energi — ukuelig energi — og takt —”

„Hm!” redaktøren sat litt og saa grundende frem for sig, „som jeg sa Dem imorges, en mand som virkelig er i besiddelse av de egenskaper De der nævner har vi altid bruk for ved 'Aftenbladet'. De har klart en — hm — hm — meget vanskelig opgave — De kan betrakte Dem som fast ansat ved bladet.”

Litt hodebrud.

Schackopgave nr. 1865.

7 Av O. D. ehler, Tyskland. (More White Rooks.)

4 Sort: K, 2 B = 3 br.

3 Hvit: K, 2 T, 23 B = 6 br.

1 Hvit gjør mat i 3 træk.

Løsning av schackopgave nr. 1862.

1. S g 5 — e 6.

Løsning av beregningsoppgaven i forr. nr.:

De syv slammjester møttes efter et tidsrum av 1 aar og 55 dager.

Løsning av gaadespørsmålene i forr. nr.:
1. Erika — Amerika. 2. Nora — Aron. 3. Sabel — Basel. 4. Abel — Elba.

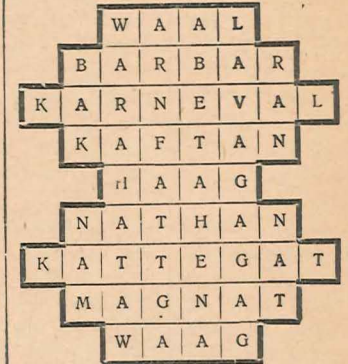
Beregningsoppgaver.

1. Tre ur slaar 12 paa samme tid. Det ene gaar rigtig, det andet forter sig 10 minutter hver dag, det tredje sagtner hver dag 12 minutter. Hvor mange dager vil der gaa for de tre ur aller slaar 12 paa samme tid?

2. Find tre tal, hvorav det ene kan deles med 7, det andet med 17 og det tredje med 27. De tre tal skal tillsammans utgjøre 100.

3. Hvor mange kuler inneholder en firesidet kulepyramide, naar hver side av de underste lag inneholder 10 kuler?

Løsning av utfyllningsoppgaven i forr. nr.:

Gaade.

Tænk paa en by som i sin midte rummer det koldeste av alt, og har du fundet den, bryt saa dens slutning av og sæt den foran, du vil da se at den har forvandlet sig til et dyr som engang blev vist guddommelig ære.

Bokstavkvadrat.

A	A	A	A
G	G	I	I
I	I	M	N
R	R	R	V

Bokstavene i denne kvadrat skal ordnes saaledes at der dannes fire ord som lyder likt enten man læser radene lod- eller vandret, og som har følgende betydning: 1. Et fjeld. 2. Et mands-fornavn. 3. En berømt sjøhelt. 4. Et fjeld-land i Asien.

Fra de olympiske leker i Zoologisk have.

1. Jeg husker ikke om jeg før har fortalt om sportsfesten som vi forleden hadde arrangert i haven. Men det har jeg vist ikke. Det var voldsomt interessant og vakte vældig jubel blandt dyrene. Jeg løp selv rundt og utdelte plakater.

2. Det interessante ved disse olympiske leker var det at det bare var dyr som deltok i veddekkampene. Det første nummer paa programmet var det saakaldte 'eggeløp', hvor det gjaldt at løpe med et egg paa en ske uten at miste egget.

3. Der hadde meldt sig mange deltagere bl. a. struthen og apen Micky. Struthen brukte et av sine egne egg, de andre hadde honseegg. Pludselig tapte struthen sit egg, det ramte Micky; en strudskylling hoppet ut og grep øieblikkelig Mickys ske og egg.

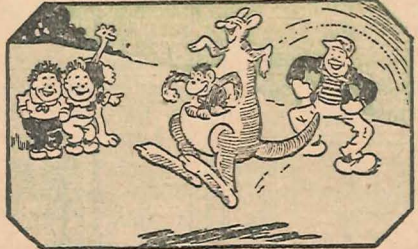
4. Og som en flot nummer en passerte det fremmelige, lille dyr maallinjen til stor forbauselse for alle. Noget tilsvarende, maa jeg tilstaa, har jeg aldrig oplevd før. Tænk en slik aandsnærverelse hos et dyr som bare er et sekund gammelt!

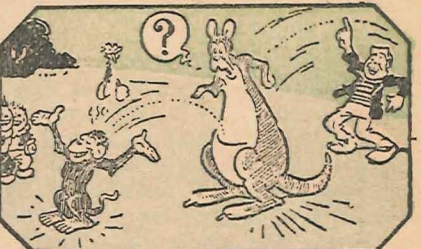
5. Næste nummer paa programmet var længdesprang. Her var bare to konkurrenter: Micky og kænguruen. Men selvfølgelig var alle klar over at kænguruen vilde seire — Micky ogsaa. Han klodde sig meget betænkelig i hodet før starten.

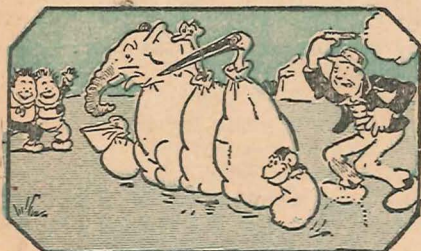
6. Men nogen har det i benene, andre har det i hodet. Micky har det nu mest i hodet. Han er en usedvanlig begavet apekat. Da jeg hadde ropt tre, hoppet han uten at hverken kænguruen eller jeg merket det op i sin konkurrents pung.

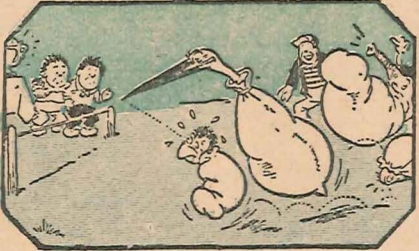
7. Og hopla! hopla! gik det avsted i vældige sprang, — det vil si: det var kænguruen som hoppet — Micky sat fornøiet og meget makelig foran i kængurupungen parat til at hoppe ut naar det rette øieblik kom.

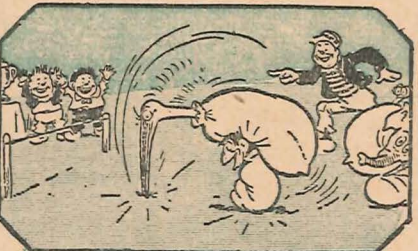
8. Og nu var det rette øieblik der: Vips! der hoppet Micky ut av pungen og passerte maallinjen som nummer en! Kænguruen blev aldeles forstenet av forbauselse og mine to søstersonner, som var maalvoktere, lo saa de næsten fik vondt.

9. Saa kom det morsomme sækkeveddeløp. Heri deltok pelikanen, Jumbo, struthen, marabustorken og Micky. Alle mente at her maatte da storken være en sikker favoritt. Hvem av de andre skulde kunne gjøre den rangen stridig?

10. Men det viste sig allikevel at det var en som var endnu dygtigere. Og denne ene var den lille vimsen Micky. Han var foran men han blev haardt trængt av marabustorken, hvis lange neb han øinet like over sit lille kloke hode.

11. Og i samme lille kloke hode utklækkedes der øieblikkelig en genial plan, som straks blev iverksat: Micky gjorde pludselig holdt like foran marabustorken, saa denne nødtvungent vippte forover og borete sit lange neb fast i jorden.

12. Der sat marabustorken forsvarlig tjoert og her kom Micky hoppende og sprængte maa'noren og høstet baade sølv og ære for sin seier. Sølvet bestod i en vældig pokal. Jeg tror forresten Micky heller vilde hat en stor pose nøtteri!

Ellevte kapitel.

„Jeg undres hvad klokken egentlig er.“ tænkte Kanina, da hun havde pakket ind klokkeblom-

Ellevte kapitel.

„Jeg kan ogsaa hjælpe.“ sa mor Rødkjølke og fløi foran. Hun havde en pinde i nebbet med en St Hansorm og den lyste for hende og

Kanina Fløielspels.

Allers Familie-Journal.

Syvende kapitel.

Ved den mindste lyd mellem bladene rystet Kanina og hver gang det raslet i gresset, be-

Sette kapitel.

Nu var solen gaat helt ned og Kanina begyndte el h ræd for gamle Mikkel Ræv. Hun fandt veien tilbage til stien og løp avsted med den

Andet kapitel.

Men Kanina var ikke gaat langt for hun horte graat og Kanina, som var meget godhjertet, løp bort og spurte: „Hvad er der i veien?“

Første kapitel.

Der var engang i utkanten av en stor skog et eketræ og nedunder eketræet laa et hyggelig, lille hus.

Kanina Fløielspels.

Allers Familie-Journal.

Kanina Fløielspels.

„U!“ sa Peter Pindsvin, „det var en slem historie.“ Jeg kan næsten ikke gaa!“ Men Kanina tørket det værske av med sit lomme-

Femte kapitel.

Solen holdt paa at ga ned og det begyndte at bli mørkt i skogen. Det er netop paa den tid, da Mikkel Ræv kommer og spiser hvad han

Tredie kapitel.

Men litt længer horte saa hun en staktkars blind mand, som lette sig frem med en stok. Han var kleedt i sort fløielstøi og han saa meget ulykkelig ut.

Tredie kapitel.

„Det kan da ikke være at drive.“ tænkte hun, „men det smukt mig allikevel. Jeg haaber at jeg ikke kommer forsent til selskapet.“

Kanina Fløielspels.

Allers Familie-Journal.

Fjerde kapitel.

Pindselig horte hun en summende lyd, men kunde ikke begripe hvor den kom fra. Hun kikket tilbage og tilvenstre, men kunde ikke finde noget og tilsidt maatte hun forlate stien

Femte kapitel.

Solen holdt paa at ga ned og det begyndte at bli mørkt i skogen. Det er netop paa den tid, da Mikkel Ræv kommer og spiser hvad han

Tyende kapitel.

Men skedd det næste uventede. For bien sa: „Nu er det min tur!“ og løi like bort i øret paa hr. Ræv. Han snapped efter bien, men den satte sig like paa paa hans næse næst stak ham!

Tyende kapitel.

Han foretrak at ligge og sove paa en pute en i vandingen. Han fremfor om mose og frelse-baar fra fare. Men selv saa man er ret og makelig som Peter Pindsvin, saa kan man dog være tappr ved siden av.

Allers Familie-Journal.

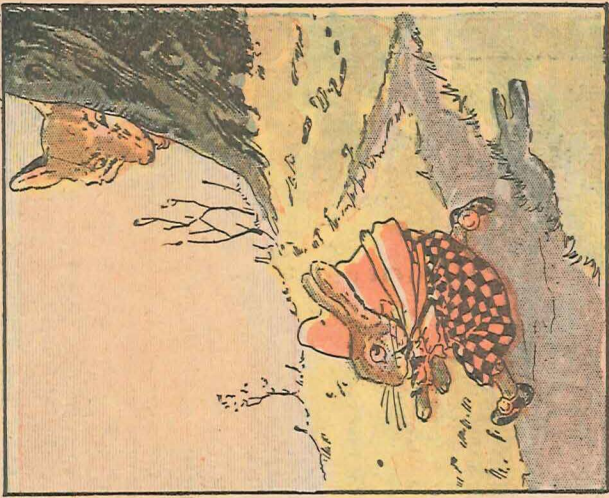
Kanina Fløielspels.

Ottende kapitel.

Men naar kan ikke være god mot andre uten al der kommer noget godt ut av det for en selv. Klokkeblomsten ringte høit med sine klokker: „Ding-Dang!“ Kom og hjælp Kanina!“ Og alle skogens beboere trodde at det i det mind-

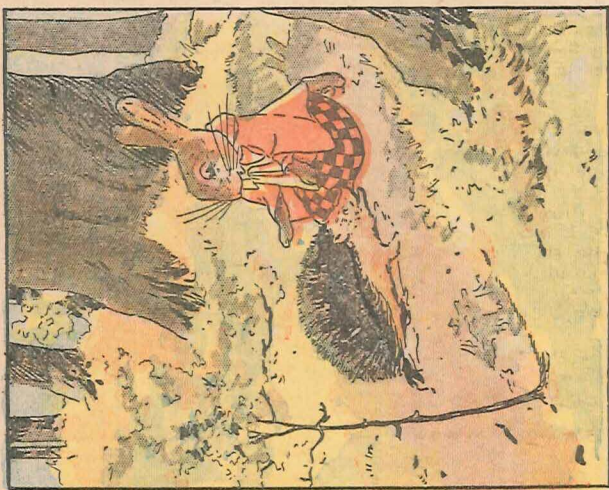
Niende kapitel.

— — — sa hende der noget ganske uventet. Det gjør det ofte. Men dette var saa uventet at det overrasket endog den som gjorde det — og det var Peter Pindsvin. Han var slet

Gamle br. Ræv kikker efter Kanina.

9 Kanina Fløielspels.

Peter Pludsvin takker Kanina.

8 Allers Familie-Journal.

Kanina hjælper mester Muldvard.

9 Kanina Fløielspels.

Alle Kaninas venner kommer for at hjælpe

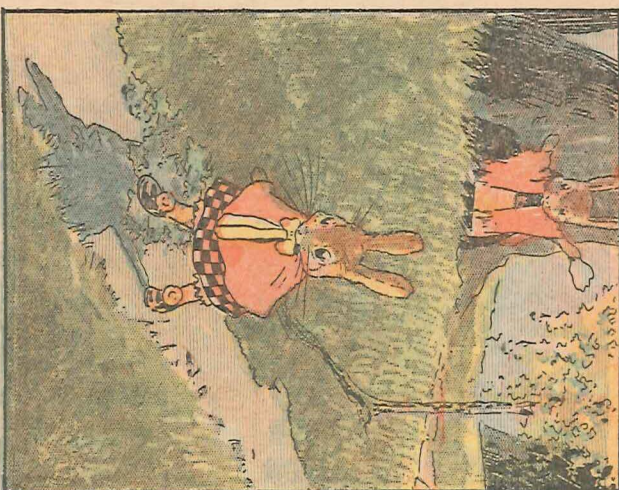
12 Allers Familie-Journal.

16 Allers Familie-Journal.

Mester Muldvard og mor Rodkjølke viser Kanina vejen.

Kanina fløielspels.

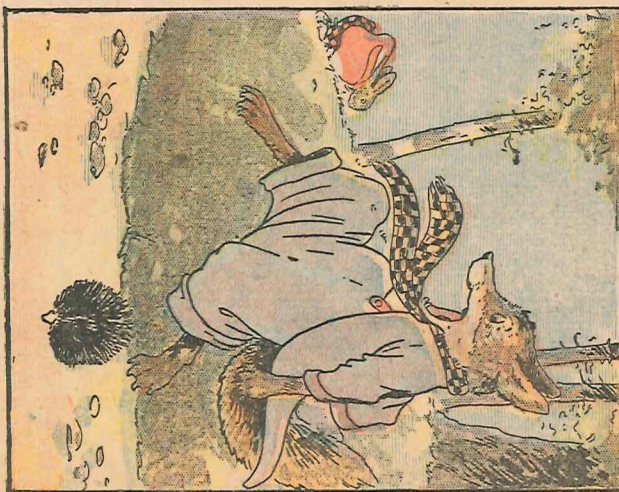
Kanina Fløielspels gaar avsted til selskabet.

4 Allers Familie-Journal.

Kanina lægger rodkjølkeungen tilbage i rede.

13 Kanina Fløielspels.

Mikkel Ræv truar paa Peter Pludsvin

Det fortryllede spindelvæv.

Der var engang en vakker prinsesse som het Solstraale. Ingen ung pike kunde være lykkeligere end hun var indtil hendes forældre døde og hendes tante, den grusomme dronning Natskygge, kom til at herske i slottet. Da blev livet sorgelig for Solstraale, for dronningen var haard og ond mot hende.

Alle i slottet elsket prinsesse Solstraale og der blev fortalt meget om hendes skjønhed og hendes hjertensgodhet, saa prinser kom fra nær og fjern for at beile til hende. Men dronningen straffet alle prinser som kom saa haardt, at de tilsidst holdt op med at komme og det blev et ensomt og sorgelig liv for den unge prinsesse.

Nu hendte det en dag at hun sat og sydde en lang, lang som og saa hørte hun dronning Natskygge komme. Hun smeldte dørene saa haardt i efter sig at væggene rystet.

Derav visste prinsessen at hendes tante maatte være i meget daarlig humør. Hun skyndte sig derfor bort til døren for at komme ut av værelset, men i det samme fik hun øie paa en meget stor edderkop, som kravlet op langs dørkarmen.

Prinsessen tænkte at det stakkars dyr vilde bli knust, hv's hendes tante smeldte

slik med døren, derfor tok hun den forsigtig i haanden, skjønt hun var ræd for den, da den var saa uhyre stor.

I næste øieblik kom dronning Natskygge og s'og døren saa haardt igjen, at edderkoppen vilde være bli knust hvis den endnu hadde sittet der.

Dronningen gik gjennom værelset uten at bry sig om prinsessen og nu vilde Solstraale sætte edderkoppen f. a sig, men da talte den pludselig til hende.

„Vær ikke ræd for mig, kjære prinsesse! Jeg er nemlig en fæ-edderkop og mit spindelvæv er fortryllet, saa ved hjælp av det kan jeg skaffe dig alt hvad du ønsker dig.“

Mens edderkoppen ta'te begynte den at spinde en sølvgraa, sikkelignende traad. „Jeg er meget sulten,“ sa hun bedrøvelig, „for tante gir mig saa litet at spise.“

„Da skal jeg spinde ned til spiskammeret,“ sa edderkoppen og idet den fastet den ene ende av spindelvævet til prinsessens stol, forsvandt den med en lang, sølvgraa traad efter sig.

Prinsesse Solstraale saa forbauset paa det, men pludselig strammedes traaden og hun merket en meget appetitlig duft. Saa kom en stor kurv langs spindelvævtraaden, fuld av de lækreste retter.

Nu blev prinsessen glad og spiste av hjertens lyst og edderkoppen kom litt efter tilbake og vandt spindelvævtraaden op igjen. Men saa sa prinsessen ivrig:

„Jeg har heller ingen pene klær, kjære edderkop!“
„Da vil jeg besøke den

„Kan du ikke spinde likesom edderkoppen?“

Prinsen stod foran hende.

kongelige garderobe,“ sa edderkoppen og op spandt den og etterlot sig en skinnende traad.

Da han hadde været borte nogen minutter strammedes traaden som før og snart kom de nydeligste kjoler, sko, strømper og en guldkrone glidende ned til hende og glædelig overrasket begynte prinsesse Solstraale at klæ sig om.

Da hun var færdig, kom edderkoppen tilbake igjen.

„Hvad ønsker du mer?“ spurte den forventningsfullt.

„Aa, kjære edderkop,“ sa Solstraale glad, „nu ønsker jeg bare at der var en som holdt av mig og vilde ta mig bort fra min grusomme tante!“

„Det skal snart være iorden,“ sa edderkoppen hurtig. „I det taarn som du kan

se fra vinduet sitter en ung, vakker prins indesparret, fordi han vilde beile til dig. Nu vil jeg spinde mit væv over til taarnet og frelse ham. Naar traaden strammes saa vet du at han er paa vei til dig.“

Det varte bare ganske kort, saa strammedes traaden. Prinsesse Solstraale ventet i stor spænding og i næste øieblik stod den vakreste prins foran hende.

„Skjønneste prinsesse, du er endnu vakrere end jeg trodde,“ sa han. „Bli min dronning og jeg vil alltid elske dig.“

Da hun straks likte ham, sa hun ja med det samme, og straks efter viste edderkoppen sig.

„Flygt st' a' s,“ sa den.

„Din tante er kommet tilbake, men jeg har bundet hende med min traad til haandtaget paa den store slottsport. Løp hurtig ned i bakgården og faa fat i en av de kongelige kareter og kjør bort.“

De adlød edderkoppen raad og baktefter levde de alle lykkelig, for da dronning Natskygge fik vite at edderkoppen var hos dem, var hun altfor ræd til noensinde at gjøre dem uleilighet mer.

„Sit pent stille, Dukke-Lise, mens jeg børster haaret, saa skal jeg løse historien om prinsesse Solstraale for dig.“

De adlød edderkoppen raad og baktefter levde de alle lykkelig, for da dronning Natskygge fik vite at edderkoppen var hos dem, var hun altfor ræd til noensinde at gjøre dem uleilighet mer.

7. 6. 4. 10.

Hvis du skal en byrde bære paa en vei som er litt lang, — gid den da ei det maa være, saa den sinke skal din gang.

7. 6. 2. 8. 9.

Dette navn du finder knyttet til et sted i Østerland. Ta et kart og bruk dit øie, snart du det da finde kan.

2. 1.

I den store by hvor støien larmer som en oprørt sjø, vil du ikke let mig træffe, — jeg i larm og støi maa dø.

4. 3. 7. 6. 2.

Kunst kan fryde vore øine, vore ører, al vor sans, — denne vil dog for de fleste overstraalet kunstens glans.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10.

Se nu bare riktig paa mig, ta mig kun i haanden fat, indrøm da at man med rette kalder mig en apekat.

Om lommepenger se ovenfor.

Dr. X's avdeling med lommepenger.

Alle indsendte løsninger henliges ulæst indtil den 10. oktober. — Indsenderen av den paa denne dag ved hver opgave først uttagne, rigtige løsning tilsendes 5 kroner som lommepenger, de to følgende faar 2 kroner hver.

Lommepenge-opgave nr. 115.

Hvor meget betalte Walter til skogturen?

Syv gode vener foretok en skogtur i fællesskap. Men da betalings time kom, holdt vennskapet mellem dem paa at forvandle sig til uvenskap, ikke fordi det var nogen av dem som vilde undra sig betalingspligten, men tvertimot fordi det var en av dem som vilde betale mer end de andre. Denne ene var Walter. Det er ham, som sees længst tilhøire paa billedet. Han holdt bestemt paa at han vilde gi seks kroner mer end gjennomsnittsbetøpet for hver enkelt av de syv deltagere. „Enhver av de andre herrer kan nøies med at betale 14 kroner hver!“ sa Walter. Men her var det striden opstod. Man hadde ikke noget imot at anta Walters generøse tilbud om at betale 6 kroner mer end gjennomsnittssummen for hver enkelt av dem alle syv. Men man benegtet at det da kom til at klaffe, hvis hver av de seks betalte 14 kroner. Tilsidst fik dog Walter overbevist hele selskapet om at han hadde ret, og alt endte som det var begyndt: i fryd og glæde. Men nu spør dr. X: Er det nogen av læserne som kan regne ut hvor meget Walter betalte, naar hver av de 6 andre betalte 14 kroner, og Walter gav 6 kroner mer end gjennomsnittsbetøpet for hver av de syv deltagere?

Om lommepenger se ovenfor.

Lommepenge-opgave nr. 116.

Jack Dragedrøper er ute for at befri nogen prinsesser. Hvem kan si hvormange prinsesser det er og hvor de findes?

Den glubende, ildspyende drage paa borgen „Svovlhaug“ hadde bortført nogen vakre prinsesser, og straks meldte Jack Dragedrøper sig som den der var villig til at ofre liv og blod for at finde og befri prinsessene. Her staar han og trekker sit store slagsverd. Men han

synes noget tvilraadig. — han er ikke rigtig klar over hvor prinsessene er skjult. Hvem kan hjelpe ham med at finde dem? Billedet er et fikserbillede. Hvormange prinsesser er det? Og hvor har dragen gjemt dem? Om lommepenger se ovenfor.

Lommepenge-opgave nr. 117.

Logogrif.

7. 8. 9. 10.

I en skog av denne vil du neppe synes om at gaa, ti paa havets bund dens „trær“ sees i tette skarer staa.

4. 3. 7.

Har sig dagens øie lukket, og den bleke maanes skjær

lyser over mark og enger, er det mig som raader der.

5. 2. 8. 4. 3. 7.

Jeg kan flere ting betegne først en adelsten saa rød, saa en voldsom fyr som ofte volder mangen krigers død.

7. 1. 10.

Hvad mon vore oldefædre vilde trodd og sagt om jeg pludselig mig hadde vist langs støvet diligencevei?

2. 1. 7. 3. 9. 5.

Skjønt til palmers slegt jeg hører — palmen er jo seirens tegn! — jeg om nederlag kan melde og om smertetaarers regn!

Mottagerne av lommepengene for opgavene i nr. 37:

Opgave nr. 106: Per Meringen, Voss, kr. 5.00; Karen Nergaard, Søndre Osen pr. Elverum, 2 kr.; Wilhelm Hansen, Borge pr. Fredriksstad, 2 kr.

Opgave nr. 107: Gusti Karpati, Eidsvoll, kr. 5; Ole Hagen, Folkesanatoriet, Grefsen, kr. 2; Jenny Stanger, Nes i Aadalen, kr. 2.

Opgave nr. 108: Torfin Losnedahl, Sydneshaugen 19, Bergen, 5 kr.; Alfons Pedersen, Mollen, Hammerfest, 2 kr.; Sofie, Risnes, Tysse, Samnanger, 2 kr.

Løsningene paa opgavene i dette nummer offentliggjøres sammen med navnene paa mottagerne av lommepengene i bladets nr. 43. — Løsningene paa opgavene i nr. 37 findes i dette nummer side 18. — Besvarelsene paa opgavene i dette nummer maa være dr. X ihænde inden 10. oktober og brev med løsninger adresseres slik:

Til dr. X (40),

„Allers Familie-Journal“

Kristiania.

En morsom liten hjemmesydd leketøis-ape.

Av I. Th.

Ingen av junglens vilde dyr kan glæde sig ved saa stor popularitet blandt barna som netop apene. Derfor har vi nu lat en av disse barnas favoriter til model og bringer idag — ikke en frygtindgydende broleape — men snarere en liten, bedaarende silkeape, som enhver let kan kopiere og ha fornøielse av i et hjem hvor der er barn. Hvis den lages helt nøiagtig efter de opgitte mønstrer og den dertil hørende beskrivelse, kan apen bli likesaa pen som en av de færdigkjøpte og saa naturtro at man tror at ha en virkelig apekat for sig.

Den syes av tyndt, brunt klæde. Til ansigtet, ører, hænder og føtter brukes dog drap- eller kjødfarvet stof av samme slags.

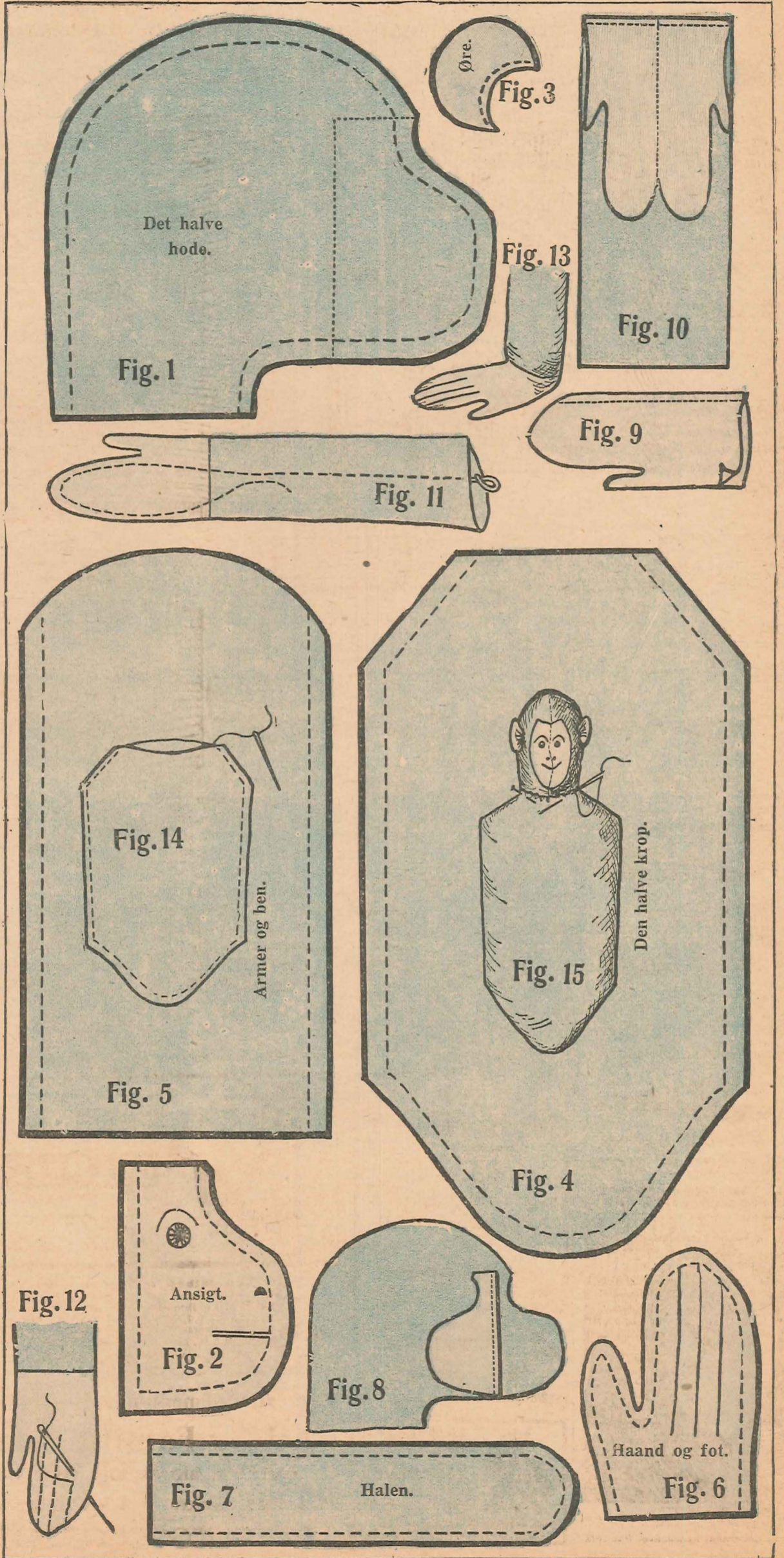
Alle syv mønstrer klippes ut akkurat efter omridsene, da sømningsmøn er iberegnet. Av hode og krop fig. 1 og 4 klippes to deler av hvert slags, idet toiet lægges sammen rette mot rette. Til armer og ben fig. 5 behøves fire like stykker og et til halen fig. 7, der likesom de førnævnte skal være av mørkt stof. — Efter mønstret til hænder og føtter fig. 6 klippes 8 stykker, som skal passe sammen to og to, av lyst kjødfarvet to. Likeledes to halve ansigter som fig. 2 og to smaa ører fig. 3 av samme stof.

Efter dette tar man fat paa sammensyningen av de forskjellige deler. Der begyndes med hodet, hvor de to lyse stykker som danner ansigtet syes paa de to mørke halvdelar hvorav hodet fig. 1 bestaar. Paa fig. 8 ser man hvorledes den lyse del faststikkes paa vrangen til hodets retside. Naar stykket baketter lægges fremover, vil det falde sammen med den tilsvarende del nedenunder. Hodets to deler lægges med retsiden mot hverandre og syes derefter sammen langs den punkterte linje, som overalt paa mønstrene betegner strækningen hvor sammensyningen foretas. Den senere stopning skal ske gjennem halsen, hvorfor denne maa være aapen. Paa ansigtet broderes en rød mund og et par smaa brune knapper syes i som øine. Hvert øre rynkes som en liten roset langs den punkterte linje og syes fast til hodet, som derefter stoppes haardt med vat, hoi eller lignende.

Hænder og føtter stikkes sammen paa vrangen, langs den rette som. Se fig. 9. Lægges derefter utbredt ovenpaa et av de til armer eller ben beregnede stykker (rette mot rette) og stikkes fast hertil langs den nederste kant (fig. 10). Arm og haand foldes ut, lægges sammen paa langs, traakles og stikkes nu ovenfra, idet man følger armlængden, tommelfinger og haand. Armen vendes ret og ved hjælp av en i spidsen avrundet saks, presses haanden lempelig frem. Tommelfingeren trækkes ut med en sterk naal. Et stykke virre bøies i den ene ende til haandens form og stikkes ned i armen som vist paa fig. 11. En slik bevirker at hænder og armer kan bøies og indta forskjellige stillinger. Med sort traad og lange forsting, som er like paa retten og vrangen, syes tre lange streker, som betegner fingrene og holder paa virren med det samme. (Se fig. 12). Ben og føtter lages paa samme maate, bare med den forskjiel at de sidste bøies opad som en fot, hvorimot haanden forblir utstrakt (fig. 13).

Sammensyningen av kroppen er liketil! Man tar den være aapen oventil (se fig. 14) og stoppes her, efter at være vendt om paa retten, med vat eller hoi likesom hodet. Naar man saa gjennem aapningen oventil har trukket en rynketraad, stikkes hodet ned saa halsen helt forsvinder og heftes fast med knappnaaler. Traaden trækkes tæt til om hodet og dette fastsys med usynlige sting. (Fig. 15) Armer og ben stoppes nu paa samme maate, idet vatten lettest stikkes ned med en saks. Hænder og føtter stoppes ikkel. Virren bøies ned oventil og den syes til over- og underkrop. Pas paa at tommelfingrene vender indad.

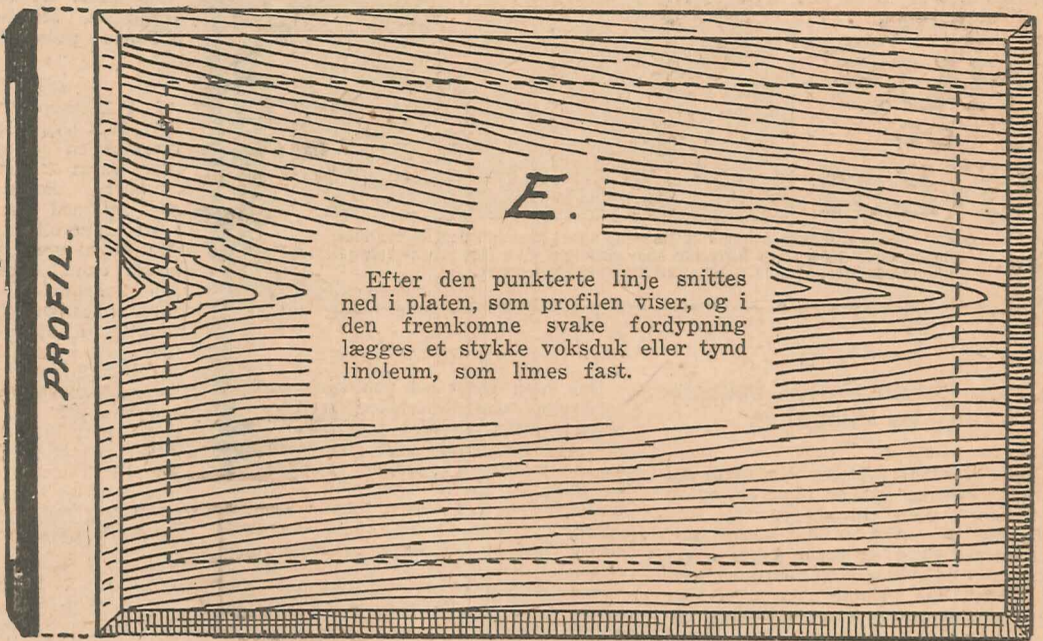
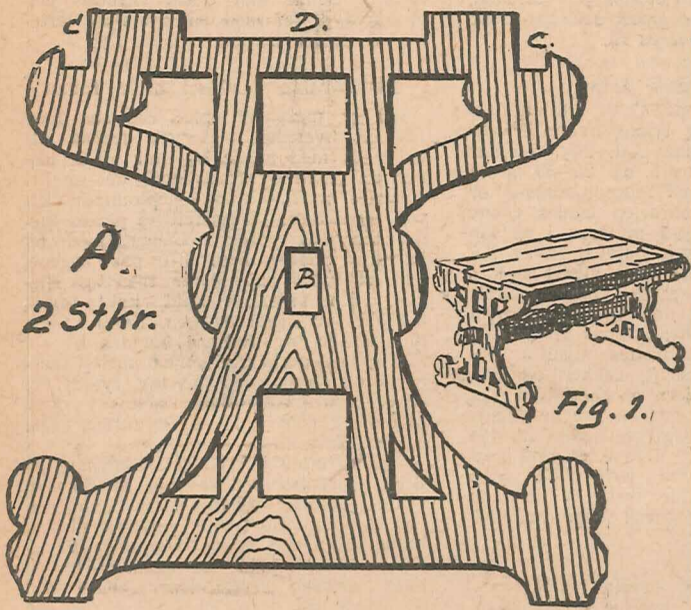
Tilbake er nu bare at sy sammen halen, forsyne den med en virre, hvorved den kan bøies og bli til en „snohale“, stoppe den fast som de øvrige deler av dyret og fæste den bakpaa med smaa sting. Benene bøies opad (holdes om fornødent med etpar sting) og armene strækkes frem. Naar man tilsidst krummer apens ene haand om en not er leketøiet færdig og vil sikkert bli Baby's uadskillelige følgesvend

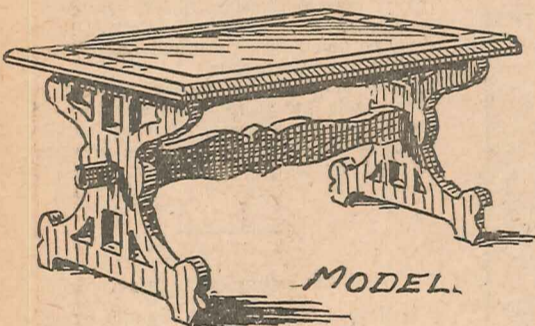
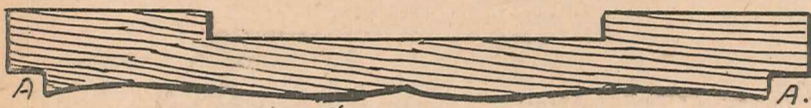
Hvorledes man kan lage polstrede dukkestuemøbler.

En liten nyhet for husflidsvenner.

I forrige nummer bragte vi tegninger til en sofa og lænestol; her følger nu anvisning til at lage et bord.

Efter den punkterte linje snittes ned i platen, som profilen viser, og i den fremkomne svake fordybning lægges et stykke voksduk eller tynd linoleum, som limes fast.

De to bordbens-flater (A) utskjæres av 5 mm., og resten av bordets deler av 3 mm. tykt træ.

Angaaende sammensætningen av bordet bemerkes, at den jo er meget liketil, men for yderligere at lette forståelsen av den gaaes der frem i den orden bokstavene angir. Naar ben, tverstok (B), og de to sidekanter (C—C) er samlet til en bordfot, lægges den lille flate (D) ned paa bordfoten, og baktefter limes da den egentlige bordplate (E) fast, med nøiagtig like stort fremspring til alle fire sider, ut over bordfoten. Kantene paa denne øverste bordplate høvles litt skraa (se profilen), og hvis man saa synes limes et stykke voksduk over platen, lagt ned i 1 mm. dyp utskjæring.

Barberknive
fabrikeres og sælges fra Berg's Bolag, Eskilstuna. Skriv eft. Katal. og Prislstc.

Chesebrough's Vaseline
OG DETS PRÆPARATER SAA SOM:
COLD CREAM,
PARFUMERET VASELINE,
KAMFER-VASELINE CREAM,
IS KAMFER oc MANGE ANDRE

Gør Huden fin og blød

Bemærk Kløverblad-Varem.

F. M. Gethmann, København, Danmark.

100 Bibelske Billeder
med tekst og henvisninger til Bibelen utført i praktfuldt farvetryk.
Glimrende undervisningsbilleder for barn i alle aldre.

Send os kr. 3,20 og billederne blir sendt Dem pr. første post fra

Lutherstiftelsens bokhandel, Akersgaten 47 .n. Kristiania.

Rikt illustreret prislste over **krigsfrimerker** mot 1 kr.

A/B Harry Wennbergs frimerkehandel. Stockholm 1.

MUSIK-Instrumenter, bedste Kvalitet. Katalog mod Indsendelse af 50 Øre.

Jul. Heinr. Zimmermann, Leipzig. Querstr. 26 28.

Beskyt Deres ansigt og hænder mot hudskaar [og utslet paa grund av frost, ved bruk av den egte

CRÈME SIMON

Den er enestaa. nde for toliettet. PUDDER OG SÆPE.

J. Simon & Cie, Paris.

Skaldethed helbredes fuldstændig ved 1/2 aars bruk av min Elixir og Haarsprit. Anbefales av flere læger. Utmerket resultat. Portioner til kr. 6,00, 8,00, 10,00, 12,00, 14,00 og 16,00 sendes mot efterkrav. Aftester kan sendes mot 20 øre i frim.

Arnt E. Hansen, Torvgaten 14, Kristiania.

Tegn abonnement paa **Allers Familie-Journal** Nordens største og beste ukeblad

35 øre pr. numer. 4 kr. 50 øre pr. kvartal.

Tyske, Wiener, italienske og Bøzener Harmonikaer leverer vi til billigste Pris. Katalog gratis franko. Brevporto 40 Øre.

Herfeld & Co., Neuenrade Nr. 88, Tyskland.

Køb i Tid!

30 forsk. Krigsm. Kr.	1.-
50 " " " "	3.-
150 " " " "	20.-
100 forsk. f. Skand.	0.90
150 " " " "	3.50

ISLAND Kat. gratis. Alle M. køb. 500 forsk. L. 5.50, 1000 15, 2000 50 Kr.

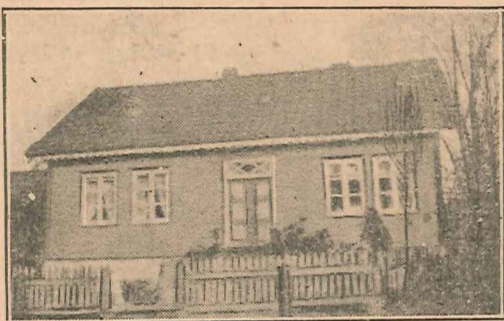
Frimærkebørsen, KLOSTERSTRÆDE 9 KØBENHAVN

Ved gikt, reumatisme, hoved- og nervesmerter, influenza m. m.

virker **Togal** hurtigt og sikkert. Sterkt urinsyre-løsende gaar **Togal** til ondets rot. Ingen skadelige bivirkninger. Anbefales av læger og kliniker. **Togal**-tabletterne faas paa apoteket til 3 kr. 80 øre. En gros hos drogeforretningerne i Kristiania.

RAAD- GIVER FOR HUS OG HJEM

Historiske huser og minderike hjem.

Søren Jaabæks hus i Hulme sogn ved Mandal. Jaabæk var født 1814 og døde 1894. Han begyndte som gjætergut men blev en av forrige århundrede mest kjendte norske politikere og bondeførere.

Litt om torsken, dens behandling og tillagning.

„Mens Nordhavet bruser om fjeldbygd strand“, saaledes synger digteren og vi med ham! Men tilrods for at vort fædreland er omgitt av det stolte hav, som vugger store og smaa fisker i sin vaate favn og lyder fiskernes garn med rik fangst, har vi dog ikke altid den rette forstaaelse av, hvorledes disse havets gaver bør behandles. Tænker vi f. eks. specielt paa manges yndlingsret torsken og paa den behandling som ofte for tillagningen blir denne fisk tildel, maa man undres over at den trods alt kan beholde noget av sin smak og at den ikke paa grund av den mangel paa forstaaelse, hvormed den behandles, har mistet hele sin tiltrækningskraft.

Nu da vi aller staar foran en række maaneder, som vil bringe torsken paa vort bord, kan det kanskje ha sin interesse at se hvorledes man faar mest mulig ut av denne fisk, som ved den rette behandling kan bli en virkelig nydelse.

Vi vil først omtale:

hvorledes torsken ikke maa behandles.

Mange steder kjøpes torsken i kompiert død tilstand. Naar den intetanende husmor kjøper den, har den kanskje allerede ligget slik i butikken i flere timer. Den pakkes ind og bringes hjem til et varmt kjøkken, hvor den lægges paa bænken, ofte uten at papiret tas av og her ligger den saa atter en god stund. Endelig nærmer spisetiden sig, torsken gjøres istand, skjæres i store tykke stykker, lægges i lunket vand, litt salt tilsættes og den kokes. Naar den saa serveres er stykkene graaagtige og løse, kjøtet ofte endog litt seigt! Torsken har mistet sin charme og den ofte temmelig dyre ret har ikke git det utbytte den kunde og burde. — Men:

naar torsken behandles paa den rette maate,

maa man allerede ved indkjøpet ha øinene med sig. Torsken skal alltid kjøpes levende og slagtes, mens man ser paa det, saa vet man hvad man faar! Straks man kommer hjem renses fisken, indvoldene tas ut og hodet skjæres av. Deretter skjæres fisken i tynde stykker med en skarp kniv. Helst et stykke for hvert led langs ryggraden. Stykkene lægges derpaa straks i en balje med friskt, koldt vand, som maa staa rikelig over den. Kan man la vandet rende langsomt en stund er det bra, og man skifter nu syv a otte ganger vand paa torsken. Det av indmaten som ønskes kokt, saasom lever osv., lægges ogsaa i vandet. Efterhaanden blir torskestykkene mer og mer hvite og faste, de krummer og krøller sig i vandet.

Fra „Nordisk Mønster-Tidende's broderiavdeling bestiller undertegnede hermed materiale til haandarbeide nr. 40.

Pris _____ kr. _____ ore.

For beløp under kr. 3.00 bedes betalingen indsendt i frimerker sammen med bestillingen. — Betalingen tas pr. postopkrav uten utgift for abonnentene.

torsken netop blir fast og ikke saa let falder fra hverandre. Har man en egen fiskegryte med rist, hvorpaa torsken lægges, er det at foretrække. En ske eddik i vandet gir fisken en frisk smak og et penere utseende. Indmaten kokes litt længer end den øvrige fisk. Naar den er den færdigkokt og anrettes paa et eller finner let kan løses paa torsken, varmt fat. Smeltet smør, senneps- eller hollandsk saus serveres til.

Hollandsk saus.

1 a 2 eggeplommer (1 er nok til daglig) røres hvite og tykke, hvorefter der tilsættes en spiseske mel, 2½ deciliter liter varm fiskekraft og 25-30 gram margarin. Saasart eggeplommene er rørt op med fiskekraften holdes denne i en kasserolle, som plasseres i en anden litt større gryte, halvt full av kokende vand. Dette maa stadig holdes paa kokepunktet, mens man uavbrutt rører i sausen til den koker. Smørret tilsættes litt efter litt i smaa stykker og like for sausen anrettes smakes den til med litt citronsaft, sukker og salt. Sausen skal være jevn og fløielsblot. Kokes den paa den her beskrevne maate i det saakaldte varmtvandsbad, vil den alltid bli vellykket. Denne portion passer til 3 a 4. Tar man 3-4 eggeplommer og ½ liter kraft, er det nok til 2 kg. flyndre, torsk eller hellefisk og 5-6 personer.

Stuet torsk.

En god lys saus, tillaget av margarin, som smeltes og jevnes med etpar spiseskeer hvetemel og kokende, nysilt melk, smakes til med litt sukker og salt. Den kolde fisk, som er befridd for skind og ben, blandes i sausen. Naar det er godt gjennomvarmet, tilsættes et vinglass sherry like for anretningen. Istedentfor vin kan sausen krydres med litt citronsaft og utrørt sennep. Denne ret kan varieres paa forskjellig maate, idet man kan lage sausen til med kapers eller med tomatpuré. Er de tiloversblevne

levninger av den kokte torsk ikke tilstrækkelig til alene at utgjøre en ret til middagen, kan man blande kokt makaroni i fisken og paa den maate øke beholdningen. Samme tillagning kan ogsaa benyttes til fyld i buttedeig, tartletter, posteier og krustader. Hertil smaker dog den første stuing med vin bedst. Denne kan ogsaa anrettes paa et halvdypfat med en krans av tertelblader langs kanten.

Fiskegratin i skjæl eller form.

100 gr. margarin røres sammen med 125 gr. hvetemel og spæs derpaa litt efter litt med snaue ¾ liter melk. Koker en stund og røres naar det er litt avkjølet med 4 a 6 eggeplommer, litt sall og muskat. Eggehvite piskes megel stive og røres i tilsidst med let haand. Sparer man litt paa eggene, kan et halvt bakepulver tilsættes isteden. En tallerken kold, kokt torsk, befridd for skind og ben, røres i jevningen like for hvittene blandes i.

12 gratinskjæl smøres med smeltet margarin og strøes med kavring, fyldes vel halve med fiskegratinen, sættes i varm ovn og steker i 15-20 minutter. (Til 6 personer).

Stekes retten i gratinfat smøres ogsaa dette og strøes med kavring, før formen fyldes. Stekes derefter i het ovn henved ¾ time. Rørt smør serveres til gratinen enten den er i form eller skjæl. Til de fleste paier og gratiner er de flate, avlange gratinformer bedre end de runde og dype; ti i disse tar det længer tid for gratinen at bli gjennomstekt, den blir ikke saa let og bruker mer gas.

Fiskefarce av torsk.

2 kg. torsk (uten hode) flekkes langs- eller benet og kjøtet skraperes nedenfra og opover. Gaar fire ganger gjennom kjøtkvernen sammen med potetemel og salt, hvorav beregnes 30 gr. potetemel og 20 gr. salt til 1 kg. skrapet fisk. Derefter røres fisken ca. 10 minutter, før spædnigen begynner. Spæs saa litt efter litt med ca. ¾ liter nysilt melk og omtrent 2½ deciliter kold fiskekraft. Denne kokes av skind og ben av den skrapede fisk. Farsen røres nu uavbrutt en times tid til den er seig, jevn og porøs. ½ strøken teske reven muskat tilsættes tilslut. Av denne portion blir ca. 1½ kg. færdiglaget farse, hvorav kan kokes fiskerand og pudding, boller eller fiskekaker.

Man staar sig alltid paa at lage en prøvebolle for at se om farsen har den rette fasthet. Denne farse er ualmindelig god. Den blir let, er uten nogen bismak og kræver ingen egg.

J. Th.

At oppfriske tapeter.

Naar tapeter er blitt gamle og falmel og derfor virker kjedelig, kan man godt oppfriske dem med de velkjendte opskyningsfarver.

Man vælger farven efter tapetets grundtone, men helst litt mørkere, saa blir tapetet mer regelmæssig. Farven oppløses i kokende vand, en haandfull salt tilsættes og saa meget kaldt vand, at man har omtrent 4 liter farve.

Hvis tapetet enkelte steder har løsnet sig fra væggen, slaas det først fast, og saa vasker man det med farven, indtil det er rigtig vaatt. Man benytter en trap og begynner ovenfra, helst over en dør og vasker bare en smal stripe paa 30-40 cm., som man hurtig kan vaske ovenfra og ned. Hvis man retter sig efter mønstret kan man godt forhindre, at der hviser sig merker efter hvor arbeidet har begyndt. For at tapetet ikke skal tørre for hurtig, lukkes dører og vinduer mens arbeidet paagaar. Det er ogsaa bedst at en anden er tilstede, som kan opfange den farve som løper ned, slik at arbeidet kan skride frem uten avbrytelse.

Allers Familie-Journals sykurv.

Skriv navn og adresse paa nedenstaaende blanket og send den tilkøbet 15 øre i frim. til „Allers Fam.-Journal“ Storgt. 49, Kristiania, og De vil pr. post portofrit motta nedenstaaende snitmonster utklippet i silkepapir, færdig til bruk.

Forklæ med smek for damer. St. 48.

Dette praktiske forklæ, som er meget let at sy er av ensfarvet stof. Skraastriper kanter de paastukne lommer og skjuler som belte sammensyningen av smekken og den nederste del av forklædet. Der gaar med 2.80 mtr. stof av 80 cm. bredde. Mønstret bestaar av 6 deler: Fig. 1 a Den halve nederste forbred. Fig. 1 b. Den halve nederste sidebred. Fig. 2. Den halve smekken. Fig. 3. Den halve linning. Fig. 4. Sælene i ryggen.

Ved tilklipp ngen lægges mønstret langsmed stoffet. Midten av forbredden langsmed stoffets bredt.

Sykurv nr. 40. Pris 15 øre.

Bestillingsseddel paa

Navn _____

Adresse _____

NB. Utydelig skrift volder feilekspedition.

JUNIOR KODAKS

Nr. 1, 1 A, 2 C og 3 A

er de bedst likte Modeller av KODAKS. Faas med Rapid Rectilinear Linse eller den lyssterke KODAK Anastigmat F: 7.7. Udmerker sig ved praktisk Enkelhet og Soliditet og gir fine, detaljrike Billeder. Priser fra Kr. 130.—, Illustreret norsk Bruksanvisning til hvert Apparat.

Katalog sendes gratis og franco

Eneste direkte Importør i Norge av KODAK-fabrikata:

J. L. NERLIEN A/S
Kristiania. N. Slotsgate 13

Hvo intet vover han intet vinder!

Benyt tiden medens kurserne er abnormt lave, og kjøb utenlandske penge.

Vi sælger:

- 1000 østerigske kroner for kr. 15,— (Pariværdi kr. 760,—)
- 1000 polske mark for kr. 12,— (Pariværdi kr. 890,—)
- 250 Dumarubler for kr. 3,75 (Pariværdi kr. 890,—)
- 100 Zarrubler for kr. 3,50 (Pariværdi kr. 192,—)

Pengene sendes pr. Postopkrav.

Ke-Fa — a/s.,

Specialforretning i fremmed valuta. Christiania. Post Box 496.

MAIZENA
Gratis faas hos Deres Handlende Frk. Jensens Opskrifter

KEISER-BORAX

Det bedste toiletmiddel, gir ren, zart hud, frisk mund og tænder; er uudværlig ved vask. — Faas i de fleste Apotheker-, Drogerie-, og Kolonial-Forretninger. Heinrich Mack Nachf., Ulm a. D.

Undgaa alt

som heter træk ved at tætte vinduer og døre med

STORMVOKS.

Kr. 2,50 pr. pakke.

Vinduerne kan aapnes og lukkes som før.

Faas hos isenkræmmere og farvehandlere eller ved direkte henvendelse til

Sverre Gulbransen, Kristiania.

Lagerpriser for Private

Perleringe, diamantringe, armringe, naale og smykker. Forlovelsesringe, 14 karat, kr. 36—42 og 48 pr. par. Staaltraadmaal indsendes. Navnegravering utføres. Uhrkæder og armbaand 14 karat massivt guld kr. 4,0 og 4,50 pr. gram. Sølv et, frukt, kake, crembolle elegant moderne facon reklamepris kr. 32,00. Til utenbys boende ekspederes omgaaende som postopkrav.

Obs.! Fast guldkontrol ved herr Chemiker Schmelck.

GULDVARELAGERET,

(Norsk Guldsmedakties. Finnell), Hægdehaugsvæien 27, 3. etage, Kristiania.

Christiania
Paraply & Parasol-Fabrik's-Butik. Største Udvalg i Spadsrestoker. Kirkegaten 20.

MUSTADS MARGARIN

Lille Lotte er saa søl, — Ansiktet som Solen. — Hun har MONO paa sin Mat, naar hun gaar paa Skolen. Og hun siger til sin Mor at naar engang hun blir stor, vil hun MONO-Manden ha — og ingen anden.

Trækspil, Talemaskiner, Plater etc. Luksuskataloger gratis og franko. Nordisk Musikforretn., A/S Søgaten 2, KRISTIANIA.

RENSER VIM & PUSSE
Altmuligmanden siger: Er der noe som gjør det blankt saa er'e VIM! A/S Brødrene Lever, Kristiania. 6 N

Enhver, som lider af Blegspot, Afmagring, Mavekatarrh, Appetitløshed eller Fordøiellesbesværligheder, bør anvende

Langebeks Pepsinsaft.

Udtalelser haves fra ansete Læger om hurtig Helbredelse af kronisk Mavekatarrh ved Brugen af Langebeks Pepsinsaft, selv i Tilfælde, hvor andre Pepsinpræparater har vist sig uvirksomme, og hvor en rationel Diæt har været vanskelig at gennemføre. Guldmed.: Paris. Sølvmed.: Kjøbenhavn, Neapel, Malmö. Guldmed.: Stockholm 1897. Faas kun paa Apotekerne.

GIPSY OVNSVÆRTE
Bedste engelske ovnsværlte. Faas overalt

Coetta
Chokolade.

Lilleborg
„Royal“
toiletsæpe.

Med Ennas
fotografi-apparater kan enhver strax fotografere. Pris fra kr. 7,25 (med alt tilbehør kr. 13,25).

Amatør-fotografen, Vimmelskaflet 47, Kjøbenhavn. Fortlang pristilste.

Tegn abonnement paa Allers Familie-Journal

PHOSPHO-ENERGION PILLER
ORDIN. AF LÆGER
ved alm. Svaghed, Nervositet, Overanstrengelse og Søvnløshed
SÆLGES KUN PAA APOTEK
A. B. PHARMACIA, STOCKHOLM
Kontrollant: PROFESSOR A. VESTERBERG.

NORSKE KJØBMÆND
Forsikringsaktieselskap. Telefon 30720 c.
INDBRUD

PELSVERK!

Et forbausende tilbud som kun gjælder saalænge dette parti strækker til!

Det var ved en av de bekendte skindauktioner i Paris at vi var saa heldige til en yderst lav pris at faa kjøpt et sjeldent pent parti

egte skunks-lapin.

Det er virkelig godt og holdbart skind, noget som er varmt og som dertil er meget pent i de, paa vore egne verksteder fremstillede, moderne façon. Farven det leveres i er sort eller brun, efter Deres eget ønske.

GRATIS! Vi leverer Dem varenne fuldstændig toldfrit og portofrit og De kommer saaledes bare til at betale de priser som nedenfor er opført for varenne.

Nr. 1. Krave i façon som tegningen. Det er en pen krave, som anvendes i alle aldre og som i høj grad forskjønner enhver dames utseende. Pris i norske kr. 35.00. Toldfrit og portofrit.

Nr. 2. Muffe — som tegning — i de nu saa moderne torpedo-façons. Pris i norske kr. 42.00. Toldfrit og portofrit.

Nr. 3. Shawl, som tegningen. Shawls er i den senere tid blit overordentlig moderne, og negtes kan det ikke, at de gir et meget elegant indtryk. Pris i norske kr. 98.00. Toldfrit og portofrit.

Nr. 4. Muffe som tegningen. Til shawlet har vi fremstillet en muffe i flat façon, som er mest anvendelig hertil. Pris i norske kr. 49.00. Toldfrit og portofrit.

Alt er selvfølgelig med helsilke montering og iøvrig utført i 1. kl.s arbeide.

Nr. 1. Krave. Nr. 2. Muffe.

Fuld tilfredshet eller — pengene tilbake! —

Bestillingsseddel.

Undertegnede ber om at faa sig tilsendt pr. postopkrav toldfrit og portofrit:

.....

Husk at opgi om De ønsker sort eller brunt skind.

Navn

Adresse

Durée

Pelsvarefabrik

Frederiksborggade 20
Kjøbenhavn K.

Det er vel næsten utrolig, at der kan fremstilles saa værdifuldt pelsverk til saa smaa priser, men vi indestaar med fuld garanti for tilbudet og anbefaler enhver straks at benytte sig av dette enestaaende tilfælde som ikke senere vil gjenta sig.

Ingen Risiko!

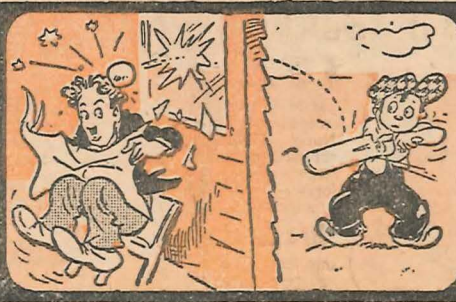

Nr. 3. Shawl. Nr. 4. Muffe.

Av mine sidste oplevelser paa Apeøen.

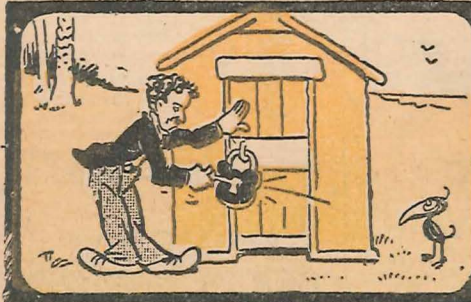
1. Apene og Samoagutten syntes at komme særdeles godt ud af det sammen — meget bedre end jeg havde trodd. De forstod hverandre udmerket og spillede f. eks. glimrende cricket sammen. Jeg behøvede derfor ikke ta mig saa meget av apene mer og . . .

2. . . kunde nu i høiere grad hengi mig til læsning og andre aandelige nydelser. Men en dag hændte det allikevel at jeg blev forstyrret i min læsning, idet en temmelig haard cricketkule forvildet sig gjennem vinduet og traf mig i nakken.

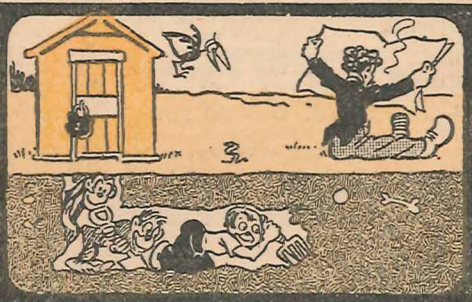
3. De som nogengang har prøvd at faa en haard cricketkule i nakken vil vite at det ikke er frit for at det gjør vondt og de vil forstaa at jeg blev litt hidsig og forsøkte at verge mig mot gjentagelser ved at lukke gutten og apene inde i mit vareskur.

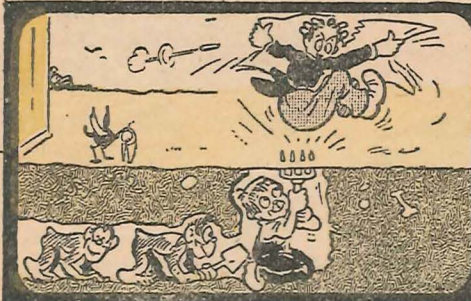
4. Og for at være ganske sikker paa at de blev derinde til jeg selv lukket dem ut, satte jeg en vældig hængelaas for. „Litt indespærring en gang imellem er sundt,“ ropte jeg saa hoit at fyrene inde i skuret kunde høre det. Og saa gik jeg min vei.

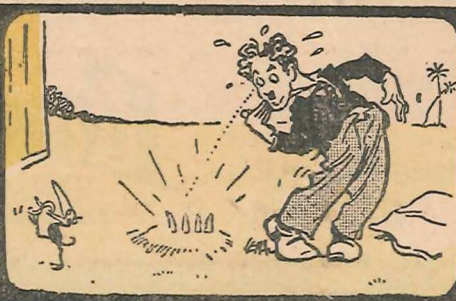
5. Med møklen koket ba'anserende paa fingeren og med en nytændt cigar mellem læbene ilte jeg tilbage til mine bøker og aviser, uten at ane at der allerede paa dette tidspunkt ufoldedes en ivrig ingeniørvirksomhet inde i skuret blandt de indespærrede.

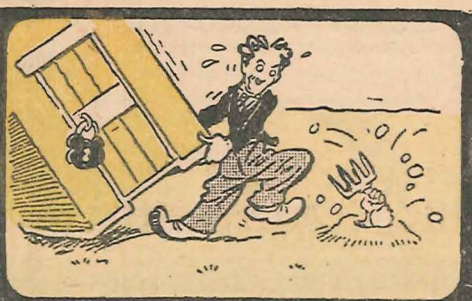
6. Verktøi var der jo nok av, baade hakker og spader. Og ingeniørbegavelse skortet det heller ikke paa. Den unge mand fra Samoa ledet arbeidet, fik hugget gulvet op, underminerte fuldstændig grunden under huset og gravde en lang løngang under jorden.

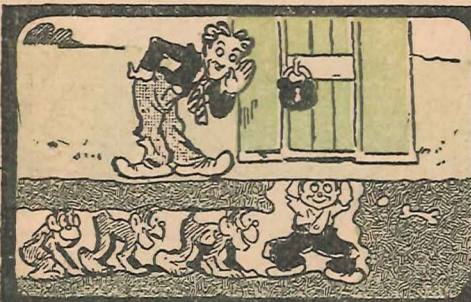
7. Og denne løngang tok ganske stille retning mot den plads i nærheten av skuret, hvor jeg hadde sat mig med min avis og tilsidst blev den ført lodret opad, og au! der merket jeg med ett at jeg blev stukket med en s'or gaffel, saa jeg av forfærdelse for hoit i veiret.

8. Da jeg kom ned til jorden igjen og skulde se nærmere efter, saa jeg ogsaa mit eget gravegrep indefra redskaps-skuret slikke sine fire tænder op av jorden. „Ha — ha!“ tænkte jeg, „er det slikk fat! Dere vil grave dere ut av fængslet og slippe bort paa den maaten!“

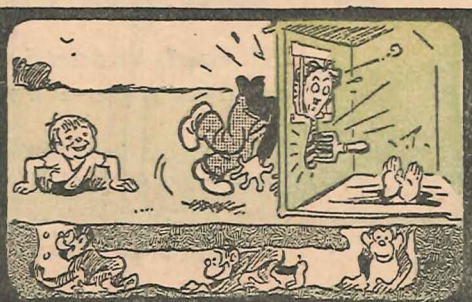
9. „Nei, mine gode venner! Det skal vi snart sætte en stopper for!“ Og derpaa slæppte jeg hele redsakspskuret hen over de smaa fyrers skyttegravsmunding. „Jeg tænker at de blir litt overrasket, naar de opdager at deres løngang fører op til skuret igjen!“ mumlet jeg for mig selv.

10. Da skuret stod paa plads, stillet jeg mig med øret like ved for at lytte. „Nu bare hørte og opad, kammerater!“ hørte jeg Samoagutten rope til apene. „Og naar vi saa er kommet op, roper vi alle sammen hurra. Da vil onkel bli forbauset, det skal jeg love for!“

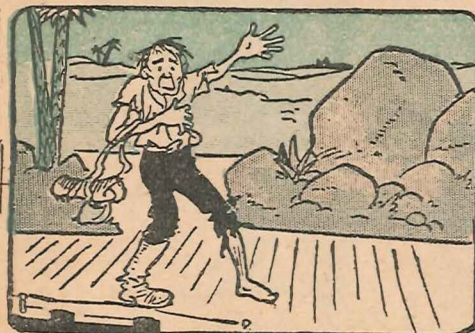

11. „Tit-tit, barn!“ sa jeg og stak pludselig hovedet ind av vinduet til forsamlingen. „Mon det ikke er dere som blir forbauset istedenfor onkel?“ Ingen av dem kunde svare. De var aldeles maallose av forbauselse. Der hadde de gravd og gravd og — allikevel var de ikke kommet ut av skuret!

12. Samoagutten var den første som kom sig av forbauselsen og regnet noget ut. Vips! vadede han med grepet tjoret mig til væggen med mit eget slips! Og en-to-tre smuttet de alle tilbake gjennem løngangen og løp op den veien! Nu var de fri og jeg stod tjoret! Sørgelig men sandt!

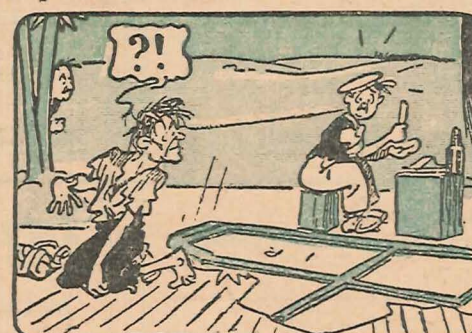
Et dekorationsuheld som distraherede den store skuespiller en smule.

„Ha!“ utbrøt den store skuespiller med patos. „Her vandrer jeg hvileløs om i den trostesøse ørken uten maal, uten venner, uten mat, uten drikket! Døden er min eneste redning!“

Kun sten og sand for mit øie! Ikke en dråpe vand at læske min tørre gane med! Intet læ for solens ubarmhjertige straal! Og i nitten dager ikke en smule brød i munnen . . .!

Pludselig kom den store skuespiller til med foten at velte kulissen. Bak sat maskinisten og spiste smørbrød og drak øl til. Da blev den store kunstner et øieblik bragt ut av fatning — ørkenstemningen var borte!

Smaapluk.

Patienten (trær hurtig ind til lægen): „For alt i verden. De maa hjælpe mig, hr. doktor! Mit navn er Pedersen!“

Lægen: „Det gjør mig ondt — men mot det har jeg intet lægemiddel!“

Den længste dag.

Konen: „Naar har De egentlig fødselsdag, frk. Anna?“

Frøkenen: „Den 21. juni — aarets længste dag!“

Konen (nikker): „Ja, det kunde man jo næsten tænke sig!“

Knappe tider.

Gjæsten: „Jeg synes gjerne De kunde la lyset brænde saa længe vi sitter og spiser!“

Verten: „Naa —! De kan vel altid se at finde munden?“

Gjæsten: „Munden — ja, men maten!“

„Har du hørt at direktøren for elektricitetsverket har kaldt sin lille datter for Elektora?“

Direktøren for gasverket: „Se, se! Vet du hvad, da tror jeg vi kalder vor lille pike Gasandra!“

Paa posthuset.

Lille Peter: „Jeg skulde hente vore brever!“

Postekspeditøren: „Hvem er det til?“

Peter: „Jeg skulde hilse og si at det stod utenpaa brevene!“

Læreren: „Hvad? Kommer du paa skolen uten penns' aft? Hval vilde du si, hvis en soldat gik i krigen uten gevær?“

Eleven: „Jeg vilde si det var en officer!“

„Undskyld er dette den rigtige vei til Trangvik?“

„Den rigtige gale vei — ja, men den gale retning!“

Et holdbart Schweitzer-uhur gratis!

Som reklame for vort firma bortsælger vi dette prisbelønnede Schweitzer-uhur, en elegant panser-uhurkjede samt 100 stk. fint utførte prospektkort, alle tre dele for tilsammen kun 12 kroner. Alene de 100 prospektkort er beløpet værd. Har De ikke anvendelse for kortene, står det Dem naturligvis frit at sælge disse blandt venner og bekendte til f. eks. 12 øre pr. stk., altsaa 12 kroner for alle 100 kort, og uhret og kjeden kommer i saa tilfælde ikke til at koste Dem en eneste øre. Vore prospektkort er yderst fine, og vakkeret kolorerte landskapskort, seriekort og platin-kort (fineste nyheter 1921).

Som De vil se av avbildningen er uhret et yderst fint ekte Schweitzer-remon-toir-uhur med dobbelt bakkapsel, nøiagtig som vedstaaende tegning viser, av ekte hvidtmetall (kan ikke skjælnes fra ekte sølv), forsynet med forgyldte kanter og med et ekstra prima Schweitzer-verk, altsaa helt igjennem et virkelig godt og holdbart uhur, som De kan ha gavn og fornøielse av et helt liv. Hvert uhur blir forinden avsendelsen omhyggelig efterset og regulert. Saaframt De ønsker et dame-uhur, bedes dette bemærket. At folk er særdeles

tilfreds med vore uhre, beviser de i hundre-tal mottagne taksigelser; indsend derfor nedenstaaende kupon endnu idag, og vi er overbevist om, at ogsaa De vil bli tilfreds.

Vor garanti: Saaframt De ikke er fuldt ut tilfreds ved mottagelsen av vor pakke, betaler vi Dem alle Deres utlagte penge tilbake.

Bestillingsseddel til A. F. J. M.

Varemagasinet A/s Kristiania.

Undertegnede ønsker sig tilsendt pr. efterkrav et av de avterte prisbelønnede Schweitzeruhre, en elegant panseruhurkjede og 100 stk. fint utførte prospektkort til den billige pris av 12 kroner for alle tre dele tilsammen plus porto. Jeg forbeholder mig ret til at returnere pakken og faa mine utlagte penge tilbake, dersom jeg ved mottagelsen ikke skulde være fuldt tilfreds.

Navn:

Adresse:

Obs! Pakken sendes pr. efterkrav; beløpet betales altsaa først ved mottagelsen av pakken.

Elegant selskapskjole kun 17⁸⁵

portofrit levert overalt i Norge. Vi har et parti av disse elegante kjoler forsynet med moderne

broderi

som tegningen og syet efter Deres maal av fineste ensfarvet voile. Vi har kun farverne sort, marine- og lyseblaa tilbake. For dem der kan bruke disse farver, er her et enestaaende leilighetskjøp. Kjolen leveres fiks og færdig og forsynet m. kulørt broderi for kun 17.85 portofrit.

Garanti for tilfredshet.

Opgiv maal: Længde foran fra halsutskjæring helt ned . . . brystvidde helt rundt . . .

Konfektions-Atelier, Gl. Kongevei 70 — Kjøbenhavn V.

„Det er en feil av husmoren . . .“

For nogen aar tilbake var man ikke saa noieregående med sæpen og ansigtshuden, man brukte daarlig sæpe og man fik daarlig hud. Men nu . . .

Det er en feil av husmoren om der i hjemmet brukes grøn-sæpe eller daarlige husholdnings-sæper til hud- og ansigtvask. Det eneste godgjørende for huden er en fet toiletsæpe.

Gustne fjæs, tør, sprukken hud, filipenser og utslet — det skulle ikke behøves at sees.

Vandet lunkent — morgen og aften — og først og sidst en god toiletsæpe av Barnängens fabrikat. Derefter en beskyttende hudcrem, Barnängens »Creme Parba«.

Barnängens Lanolin Vademecum sæpe koster 75 øre. Den kan holde maal med de bedste utenlandske toiletsæper og bespare Deres sæpekonto. Manden vil ogsaa bli tilfreds, tænk bare det.

„Vademecum“ for mund- og tandpleie.

NORSK AKTIESELSKAP
BARNÄNGENS TEKN. FABRIK.

Avertér i „Allers Familie-Journal“.

KIRKMAN'S BORAX SÆBE

er den i det praktiske America

mest udbredte Sæbe.

Drøl, god, billig.

Centralbanken for Norge

Kapital og fonds kr. 69,000,000,00.

Indskud mottas paa sparebankvilkaar, 6 maaneders opsigelse og „Hjemmebanken“ til høieste rente.

Hovedkontoret er: Toldbodgaten 20.

Filialer: Brogt. 11, Drammensv. 42 og Sofienberggt. 6.

Hjemmebankens bøsser utlaanes gratis mot 10 kr. i indskud.

Avertér i „Allers Familie-Journal“.

Seon
Seony
Seonie
Seon plus ultra
Viola

Elite kinesiske silke-pæoner

Welluktende

Viola garanti:

Hver ordre paa kinesiske silke-pæoner sendes paa forlangende uten efterkrav, saa kjøber den først kan se planterne. Hver plante garanteres ekte og fuldkommen levedygtig. Hver plante, som ikke voxer, erstattes fuldstændig gratis. Med hver ordre følger et nummereret, egenhændigt underskrevet garanti-bevis og en utførlig kultur-anvisning.

Viola annonser blev i 1915 trykt i et oplag paa ca. 100,000. I 1921 gik Viola illustrerede annonser gennem trykkeri-maskinerne over 15,000,000 (15 millioner) gange og læses i næsten hvert hjem i de nordiske lande. I 1915 optog forretningens expeditjonsplads ca. 300 kv. alen. I 1920 opførtes etableringens nuværende ejendom med sin ca. 4000 kv. alen gulvflade. I 1915 var Viola kundeantal ca. 1000. Nu har Viola ca. 50 000 kunder over hele skandinaviens. En forretning med saa vældig fremgang maa være grundet paa reelle principper.

Fru N. Larsen, Isingby, Borlänge, Sverige, skriver: Jeg har igaar mottaget pæon-rødderne i god stand; hvorfor jeg takker Dem meget. De var over forventning store og fine, og jeg er meget glad for dem.

Hver forsendelse forsegles med Viola tofarvede garanti-plombe.

Illustreret prisliste i kunst-farvetryk med billeder, malet efter naturen, av alle Viola kinesiske silke-pæoner sendes gratis og franco.

Kinesiske silke-pæoner.

Disse vidunderlige planter, som ogsaa kaldes „pinse-roser“ eller „kinesiske roser“, er havens fornemste prydanter, de er vinter-haardføre og fremkommer aar efter aar i stedse større maastetisk fylde og overflødig blomsterprakt.

Kinesiske silke-pæoner vil staa en menneskealder og aarlig uten ophør vil de frembære deres store, herlige, silkeaktige, roser-lignende blomster med den deiligste duft.

Af kinesiske silke-pæoner findes talrige yndige blomsterformer og sjeldne farver fra renhvid, creme, rosa, rød til dyb purpur. Den kinesiske silke-pæons røde farve gjenfindes ikke hos nogen anden blomst, den er saa intensiv, at naar solen belyser blomsten, kan man næsten ikke se paa den, saa sterkt spiller lyset paa dens røde farve.

Og de ren-hvide blomster! Hvem skulde tro, at der af den sorte jord kan fremvoxne en saadan prakt: En plante med ca. 20 stilke og en eller flere roser paa hver stilk, hver blomst mere end dobbelt saa stor som ovenstaaende billede viser, og med en sjelden fin duft.

Man kan ikke i fantasien tænke sig denne overdaadige farveprakt, kinesiske silke-pæoner maa ses i virkeligheten.

Kinesiske silke-pæoner er de prektigste vaseblomster, yndigste dekorationsblomster og allersmukkeste mødebomster, de kan blomstre første aar, og de voxer og trives overalt.

Meget kraftige blokke eller rodknolde med store, kraftige spirer: Renhvid, cremefarvet, silkerosa, rød og dyb purpur. Pris 1 stk 165 øre. 5 stk., 1 av hver farve, 780 øre. 10 stk., 2 av hver farve, 15 kr.; 15 stk., 3 av hver farve, 22 kr. Frimerker eller anden forutbetaling kan ikke mottas. Illustreret prisliste i kunst-farvetryk med billeder, malet efter natur n, og kultur-anvisning medfølger hver ordre gratis!

Hr. disponent Oscar Nilsson skriver: Først rekvirerede kinesiske silke-pæoner mottagne og var til min fulde tilfredshet, det var kraftige rødder, hvorfor jeg takker. Rekvirerer hermed yderligere 10 stk., 2 av hver farve.

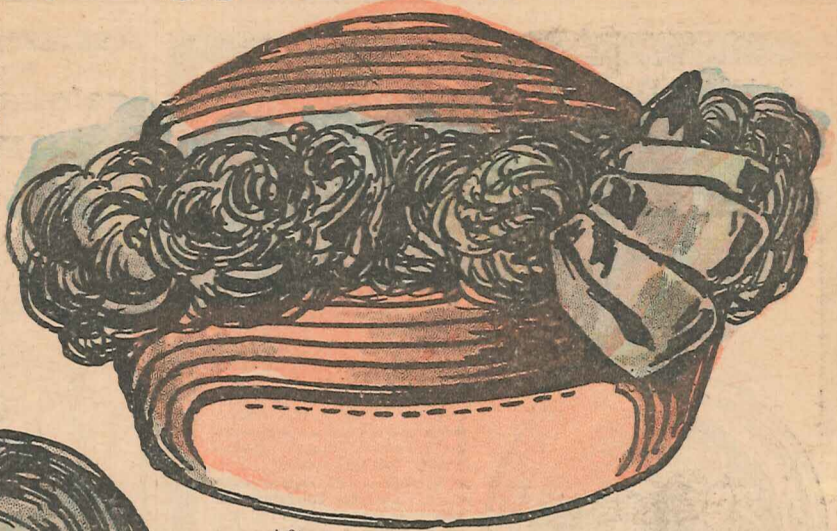

Dukke-Mariane i kjøkkenkjole og grand-toilette.

Lille Mariane skal hjelpe til i kjøkkenet og derfor maa hun ha en ny hverdagskjole, som hun rigtig kan arbeide i; men til se'skapsbruk faar hun samtidig en elegant dragt med aftenkaape og begge kostymene er efter aller sidste mode. — Klæb hele siden op paa skrivepapir eller graat papir, klip nøiagtig ut de forskjellige deler og la os se hvor fin Mariane blir med de nye kler!

Marianes kjøkkenkjole.

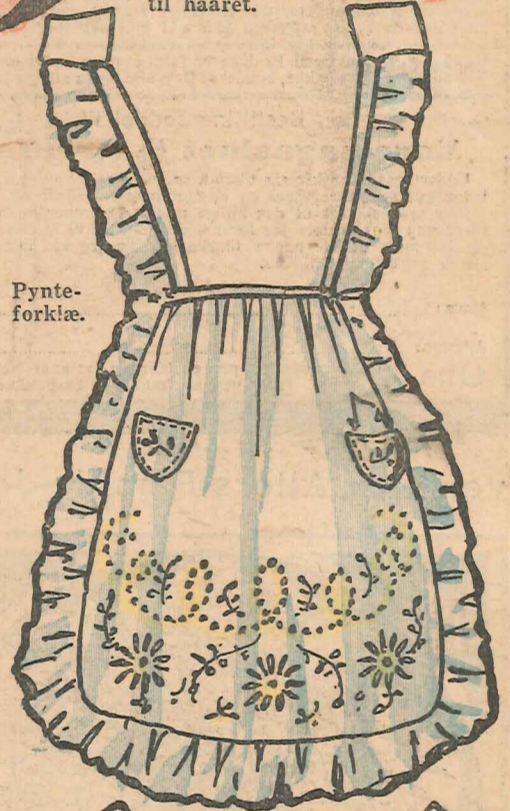
Aftenna.
Skjæres igjennem ved den punkterte linje.

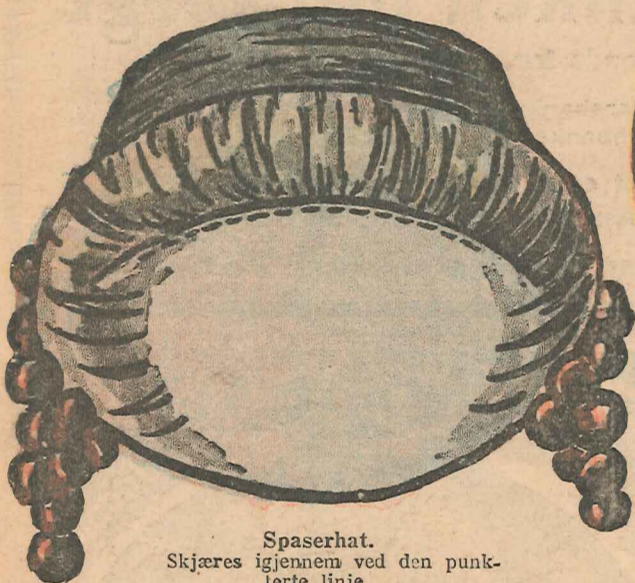
Mariane.

Sløife til haaret.

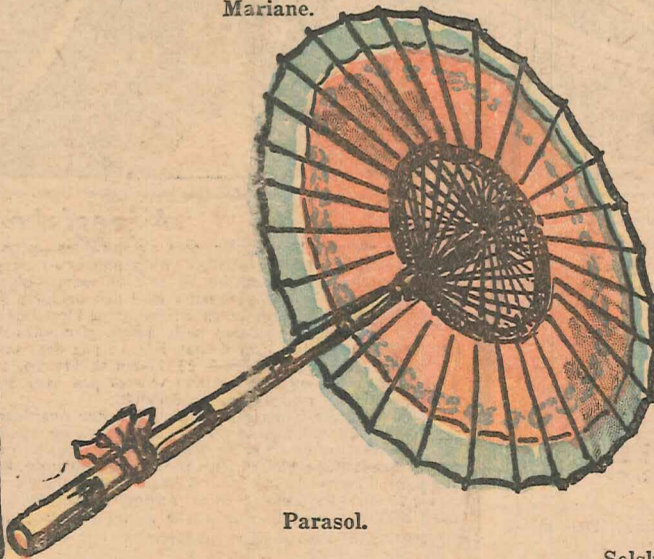
Pynte-forklæ.

Spaserhat.
Skjæres igjennem ved den punkterte linje.

Aftenkaape.

Parasol.

Selskapskjole.
Den tykke, sorte strek ved haanden skjæres igjennem, og heri slikkes parasollen ned.